Barry
Eisler
SABIA
SAMURAIULUI
John Rain
#9
virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: John Rain #9

SABIA SAMURAIULUI

Original: *Zero Sum*: *John Rain #9* (2017)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2020

Lasciate ogni speranța, voi ch'entrate.

Capitolul 1

Cel care a spus „Nu te mai poți duce acasă”[1] n-a știut cât de bine a surprins adevărul. Cel puțin, pentru el exista un „acasă” la care nu se mai putea duce. Pentru mine nu exista decât Tokio. Și indiferent câți ani petrecusem acolo, nenorocitul ăla de oraș n-avea să însemne niciodată „acasă” pentru mine. Era mai degrabă o iubire neîmpărtășită.

De aceea probabil, mai puțin din nostalgie și mai degrabă din dor, m-am trezit înapoi acolo în toamna anului 1982. Sau poate că era vorba despre ceva încă și mai profund și mai încăpățânat. De ce înoată somonii în amonte, spre locul unde au fost zămisliți? Toate ființele au programări interioare. Ceea ce ne deosebește pe noi, oamenii, și în același timp ne face speciali este nevoia de a ne justifica acțiunile, în loc să le acceptăm pur și simplu.

Bineînțeles că pe atunci eu nu înțelegeam nimic din toate astea. Îmi spusesem că viața în Filipine devenise repetitivă pentru mine, că activitatea alături de insurgenții din Mindanao era prea periculoasă ca să mai continui. O schimbare de adresă ar fi fost bună. Întrebarea era: o schimbare… unde? Iar pentru un mercenar exilat, fără familie, fără conexiuni și fără prieteni în afara țării în care se născuse, întrebarea aceea nu avea decât un răspuns.

Sau poate că totul a fost pur și simplu mâna destinului. Cel puțin, așa simțeam în dimineața aceea, pe când mă plimbam pe aleile cu pietriș din Grădinile Hamarikyu din Tokio, așteptându-l pe contactul meu, Miyamoto, un membru al Partidului Liberal Democrat pe care-l ajutasem odată cu o problemă, iar acum speram că m-ar putea ajuta la rândul său. În tot cazul, vremea se arăta favorabilă: cer albastru intens, briză uscată și

răcoroasă, peste tot frunze de ginkgo și arțari înflăcărate în galben, portocaliu și roșu de razele soarelui. Fundalul sonor al metropolei cânta în jurul meu, la fel de familiar ca un album muzical favorit pe care-l auzi după o pauză lungă: zumzetul cicadelor *higurashi* din copaci, vuietul traficului de camioane pe arterele aglomerate ce înconjurau grădinile, clopoțeii îndepărtați ai unui tren ce se apropia pe linia Yamanote. Mă simțeam bine înapoi în Tokio. Mă simțeam relaxat.

Da, știu că eram prost, dar amintiți-vă că pe atunci abia împlinisem treizeci de ani. Călit în lupte, dar încă nematurizat. Mai existau destule pe care nu doream să le accept despre permanența unei căi pe care pornisem cu zece ani în urmă, când intrasem în conflict cu *yakuza* și cu CIA, după care „murisem” pentru a proteja fata de care mă îndrăgostisem și care era complet inocentă față de toate lucrurile acelea. Ea se găsea în siguranță acum în Statele Unite, ceea ce însemna că eu aveam să mă găsesc în siguranță în Tokio.

Știu, da, altă dovadă de prostie. Dar, privind retrospectiv, se părea că nu eram un individ ce nu putea fi educat. Și există oare un dascăl mai bun, mai răbdător și mai decis ca destinul?

Vreme de o oră m-am plimbat nepăsător și am făcut fotografii cu un aparat Instamatic, pierzându-mă printre turiștii și tokioții din jur – una dintre lecțiile pe care o deprinsesem de la răposatul – și neplânsul – Sean McGraw, fostul meu ofițer de caz din CIA. Nu-mi făceam griji de vreo amenințare din partea lui Miyamoto, care, cu zece ani în urmă, își asumase un risc uriaș pentru a mă avertiza că șefii lui îmi doreau moartea. N-aveam să uit prea repede asta și nici n-aveam să încetez să caut un mod prin care să mă recompensez.

Era aproape amiază când l-am zărit pe Miyamoto intrând în Hamarikyu prin poarta podului Otemon. Era mai corpolent decât îmi aminteam, iar părul îi era mai rar și mai grizonant.

Dar l-aș fi recunoscut oricând, fie numai și după cravata sa – lată de peste zece centimetri și cu un imprimeu floral tot atât de nepotrivit în orașul cu vestimentație conservatoare pe cât era un chicotit la o înmormântare.

Am așteptat până a ajuns foarte aproape de mine, după care mi-am făcut apariția din spatele unui grup de pensionari care se bucurau de peisajul înverzit. Camuflajul urban încă nu-mi devenise o a doua natură și continuam să-l practic în mod deliberat.

Chipul lui Miyamoto s-a luminat de un zâmbet larg când m-a zărit, iar după ce s-a apropiat și mai mult, el a făcut o plecăciune inutil de adâncă. I-aș fi răspuns în același fel, dar știam că atunci se va simți obligat să facă altă plecăciune, încă și mai adâncă, pentru a-și anunța respectul și aprecierea. De aceea am preferat o aplecare mai scurtă, până când el s-a îndreptat.

— Rain-san, a spus Miyamoto, cu chipul la fel de radios. *Hisashiburi desu* ne „A trecut mult timp”.

— *Sō desu ne* am replicat, întorcându-i surâsul. „Așa este, într-adevăr”.

— Sunt foarte încântat să te revăd, a continuat el protocolar. Iar tu nu te-ai schimbat deloc. Atât doar că ești mai bronzat – semeni cu un surfer! Clima din Filipine este pe gustul tău?

— Nu mă pot plânge. Și tu arăți neschimbat. Totul este bine la serviciu?

Miyamoto a râs.

— Sunt mai bătrân, mai chel și mai gras. Pe de altă parte, da, la serviciu totul este bine. Mulțumită ție.

Se referea la un contact pe care i-l intermediasem cu un asasin plătit, care eliminase un oficial rapace al PLD[2]-ului. Amândoi știam că de fapt asasinul acela fusesem chiar eu, totuși continuam să păstrăm aparența politicoasă că discutam despre un terț misterios.

— Ca întotdeauna, am spus, ești prea amabil. Îmi pare rău că n-am putut face mai multe. Și, indiferent de cazul acela, legăturile pe care mi le-ai furnizat în Filipine au achitat de mult orice datorie.

Miyamoto fusese ofițer în armata imperială japoneză, detașat în Filipine. Păstrase și după război unele contacte pe care și le stabilise acolo, iar acestea duseseră la activitatea mea cu insurgenții din Mindanao. Fusese satisfăcător, și rezonabil de lucrativ, să fiu de data aceea de partea gherilelor, unde aplicasem cele învățate inițial pe o cale ușoară cu Forțele Speciale americane, iar apoi pe o cale dură împotriva Vietcongului.

Miyamoto a schițat o jumătate de plecăciune.

— Sunt foarte încântat că măruntul meu serviciu s-a dovedit util. Ce te-a adus înapoi acum? În Filipine nu se practica judo?

Am râs. Ultima dată când locuisem în Tokio, fusesem obsedat de antrenamentele în Kodokan, locul de naștere al artei judoului.

— N-am putut găsi nicio *dojo,* i-am spus, dar sunt sigur că mă voi reapuca de antrenamente, dacă voi rămâne în Tokio.

— Prin urmare, vizita aceasta este mai mult decât o simplă vacanță?

— Să fiu sincer, există ceva despre care sper că noi doi am putea sta de vorbă.

— Ar fi o mare plăcere pentru mine. Poate la o ceașcă de ceai?

Destul de aproape de Hamarikyu se afla Ceainăria Nakajima, faimoasă de aproape trei secole pentru ceaiul ei *matcha* și pentru panorama grădinii ce înconjura helești pe care fusese construită. Cu zece ani în urmă, aici avusese loc o conversație funestă între Miyamoto și mine, urmată de o decizie încă și mai funestă. Dacă aș fi fost mai superstițios, sau poate doar mai inteligent, poate că aș fi propus un alt loc de data aceasta. Însă după numai zece minute stăteam amândoi îngenuncheați pe rogojini tatami, savuram cu mici

sorbituri ceaiul verde, tare și contemplam în tăcere frumusețea helești și a grădinii.

Miyamoto a întrerupt tăcerea:

— Sunt impresionat de felul cum conștientizezi. Pe măsură ce îmbătrânesc, constat că uneori îmi pierd capacitatea asta. Este amabil din partea ta să mi-o reamintești cu atâta blândețe.

Conștientizarea despre care vorbea se numea *nen* în japoneză și însemna o recunoaștere, o apreciere a importanței lucrurilor mărunte. A acelor lucruri ce fac ca viața să fie mai prețioasă. Iar asta este foarte important pentru activitatea mea.

Am zâmbit. Cu mult timp în urmă, crezusem că modestia lui Miyamoto era exact ceea ce părea. Acum pricepeam că, deși era autentică, el o folosea de asemenea pentru a comunica unele concepte ce ar fi putut cauza jignire, și drept urmare neînțelegere, dacă ar fi fost abordate mai frontal.

— De la bun început a fost amabil din partea ta să mă înveți să conștientizez mai mult, am rostit grijuliu, lăsând jos ceașca de ceai. Și că încă mai continui să mă înveți.

Miyamoto a plecat fruntea, parcă stânjenit.

— Dacă aș fi fost vreodată demn să învăț pe cineva, nu aș fi putut găsi un elev mai bun.

Am surâs iarăși. Simțeam că Miyamoto avea multe de împărtășit, dar nu destui cărora să le împărtășească. Pierderea altora însemna un câștig pentru mine.

Pentru un timp, am continuat să ne sorbim ceaiurile și să facem conversație despre vremea neobișnuit de frumoasă. Am observat că atât materialul, cât și tăietura costumului său gri erau considerabil mai fine decât uniforma boțită de funcționar pe care mi-o reaminteam. Se părea că urcase în ierarhie și, lăsând deoparte gustul său discutabil pentru cravate, nu intenționa să ascundă asta. Era bine pentru el. Și era bine și pentru mine

– la ultima noastră întâlnire n-aș fi putut înțelege povestea pe care o pot spune hainele unei persoane. *Nen* se aplică pentru foarte multe lucruri.

Treptat, conversația noastră a ajuns la politică. Miyamoto mi-a spus că se decisese ca Yasuhiro Nakasone să fie următorul premier, pe de o parte fiindcă era dornic să întărească alianța militară a Japoniei cu Statele Unite conduse de președintele Reagan. Avea să fie vorba despre foarte mulți bani, a adăugat el, iar PLD-ul urma să-i controleze pe toți.

— Așadar, întregul partid îl susține pe Nakasone? am întrebat.

— Nu, nu chiar toate facțiunile, ba chiar Nakasone are de înfruntat o opoziție substanțială.

— Atunci de unde știi că va câștiga?

Miyamoto a zâmbit cald, cu doar o urmă de afecțiune răbdătoare pentru naivitatea tânărului său prieten.

— Pentru că banii pun lumea în mișcare, a zis el.

— Nu dragostea?

Mi s-a părut că i-am zărit în ochi o licărire de tristețe. Apoi a dispărut.

— Ambele sunt forțe puternice, dar dacă se ajunge la un conflict, banii înving întotdeauna.

— Întotdeauna?

El a ridicat din umeri.

— Desigur, pot exista circumstanțe neprevăzute. Și reculuri frecvente. Dar în cele din urmă, da – banii înving întotdeauna.

M-au impresionat cunoașterea și încrederea pe care le manifesta, deși nu și cinismul. Miyamoto nu mai era sluga nimănui. De acum avea acces la informații privilegiate și mi-am dat seama că fusesem norocos că-l tratasem cu amabilitate într-o vreme când nu existase niciun motiv evident pentru asta. Și fusesem de asemenea norocos că el era genul de persoană care ținea minte amabilitatea aceea cu recunoștință, nu cu resentimente.

Pentru o vreme am tăcut din nou amândoi, în timp ce eu m-am întrebat cum să abordez subiectul care mă adusese aici. Probabil însă că el simțise deschiderea pe care mă străduiam s-o găsesc, deoarece a rostit:

— Ai spus că șederea aceasta ar putea fi mai lungă?

— Este posibil, da. Dacă aș putea găsi ceva care să-mi convină.

Miyamoto a zâmbit.

— În Japonia nu avem insurgenți, deși unii consideră regretabilă absența respectivă.

Am izbucnit în râs.

— Mă gândisem la ceva mai discret decât la o insurgență pe scară mare. Poate la ceva mai degrabă similar cu serviciul pe care ți l-a făcut în trecut contactul meu. Dacă ai avea acum ceva în direcția aceea de activitate, v-aș putea pune din nou în legătură.

El a încuviințat fără grabă și am înțeles că cererea mea îl stânjenise oarecum. Să fi fost oare vorba despre continuarea ficțiunii că serviciul respectiv fusese executat de un terț?

După încă o clipă, Miyamoto a spus:

— Este foarte amabil din partea ta să faci această ofertă. Există într-adevăr multă activitate potențială în direcția aceasta și, dacă ar fi doar după mine, aș fi recunoscător să-ți accept bunăvoința.

Aș fi vrut să insist, dar am simțit că era mai bine să-i respect întortocherile.

— Mă tem că adresarea mea directă te-a pus într-o situație neplăcută, am rostit și am plecat capul. Te rog să mă scuzi.

— Nu! a zis el repede. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Situația neplăcută nu are nicio legătură cu tine. Ca urmare a amabilității tale anterioare, mă aflu în prezent într-o poziție complet diferită decât acum un deceniu. O poziție din care pot lua decizii în… chestiuni delicate.

A făcut o pauză scurtă, după care a urmat:

— În același timp însă, genul de servicii pe care contactul tău le-a îndeplinit anterior pentru mine este acum unicul despre care nu sunt… liber să decid.

Bun! Indiferent de motivul necunoscut ce-l stânjenea, se părea că nu era ficțiunea noastră tacită, care, oricum, părea mai degrabă un obicei decât o necesitate. Am așteptat, lăsând ca tăcerea să-l îndemne să vorbească, așa cum învățasem de la McGraw.

— Chestiunile pentru care ți-aș fi fost atât de recunoscător dacă m-ai fi ajutat, a zis el după câteva secunde, trebuie acum… canalizate printr-un unic terț extern.

Nu știam ce însemna informația aceea sau cum să reacționez față de ea. Simțind că scăpasem un detaliu subtil și convins că gafam, am spus:

— Nu sunt… sigur că-nțeleg.

Miyamoto a făcut o grimasă.

— Asta este numai din cauza nepriceperii mele de a explica așa cum se cuvine. Rain-san, noi doi ne cunoaștem de multă vreme. Ne-am ajutat reciproc. Și ne-am făcut confidențe unul celuilalt, nu-i așa?

— Perfect adevărat.

— Atunci îți voi mai face o confidență.

Am aprobat scurt, simțind că tăcerea mea însemna o mulțumire mai elocventă pentru încrederea lui decât orice aș fi putut zice cu glas tare.

El a sorbit din ceai, a privit în ceașcă o clipă, apoi a lăsat-o jos.

— După ce ai părăsit Tokio, a rostit după aceea, m-am ocupat pentru o vreme de luarea unor decizii… de personal. De fapt, nu chiar de decizii în sine. Dar când o persoană mai importantă decât mine decidea că, din cauza unor circumstanțe nefericite, un individ trebuia să fie… înlăturat, înlăturarea era lăsată în seama mea.

A tăcut iarăși, însă doar pentru scurt timp.

— Am reușit să stabilesc legături cu câteva persoane, care să se ocupe de… înlăturările acelea. N-au fost la fel de profesioniste precum contactul cu care ai avut generozitatea să mă pui în legătură, totuși au făcut o treabă bună.

Eram încă tânăr și am vrut să-i dovedesc că eram recunoscător pentru încrederea pe care mi-o arăta, printr-o încredere similară. De aceea am rostit:

— Miyamoto-san, cred că amândoi știm cine a fost de fapt contactul acela.

El a încuviințat din cap.

— Da. Deși nu o voi recunoaște fără permisiunea ta.

— Ai permisiunea aceea acum.

A plecat capul și a rămas așa mult timp, după care m-a privit.

— Am folosit persoanele acelea la răstimpuri, pentru a executa ordinele superiorilor mei. Totul a mers bine. Apoi însă, acum vreo trei ani, am fost abordat de un bărbat. Un bărbat foarte periculos, așa cum am aflat. El își spune Victor.

— Un străin?

Era ciudat să mă refer la cineva ca fiind „străin”, ca și cum eu și Miyamoto am fi fost amândoi japonezi. Desigur, Miyamoto era japonez, dar mama mea fusese americancă, astfel că eu eram doar pe jumătate japonez. Și, așa cum o învățătoare nemiloasă îmi spusese în copilărie, când amesteci apă murdară cu apă curată, obții… apă murdară.

Totuși baza endogrupurilor și exogrupurilor este întotdeauna relativă, iar ceva anume din Miyamoto mă făcea să mă simt japonez. Bănuiesc că asta explica în parte afecțiunea mea față de el.

— Originea lui este mixtă. Judecând după trăsăturile lui, un părinte a fost asiatic, iar ținând seama de accent, celălalt pare să fi fost rus.

Vorbește japoneza destul de bine și de aceea cred că a petrecut aici o vreme, în copilărie.

Nu mai era nevoie să atrag atenția că Victor acela avea unele caracteristici comune cu mine. Miyamoto fie nu le observase, fie nu-i păsa. Sau poate că era politicos, așa cum îi stătea în fire.

Am așteptat, și el a continuat:

— Victor mi-a spus că mă urmărise de ceva vreme. Și că-i urmărise și pe cei pentru care lucram. Mi-a mai spus că din clipa aceea aveam să canalizez toate… înlăturările exclusiv prin intermediul lui.

— Dar cum aflase așa de multe despre tine?

— Asta n-am putut-o descoperi niciodată. Pot spune doar că s-a dovedit excepțional de priceput. Și, cum am spus, periculos.

— În ce fel?

— Când i-am replicat că nu aveam nevoie de noi ajutoare în niciuna dintre responsabilitățile mele guvernamentale, m-a asigurat că situația aceea va lua sfârșit în curând și că mă va aborda din nou atunci…

— Și?

— Peste două zile, una dintre cele trei persoane pe care le utilizam pentru înlăturări a murit. După încă o zi, a murit a doua. Am avertizat-o pe a treia – mai tânără decât primele două, dar un ins foarte dur și capabil, deși, regretabil, poate cam temperamental. Mi-a răspuns că-l cunoștea pe Victor și că se va ocupa de el. A doua zi după conversația noastră, a murit. După care Victor m-a abordat din nou, oferindu-și serviciile. În momentul acela mi-a fost destul de clar că dacă îl refuzam, mă va omorî tot așa cum îi omorâse pe cei folosiți de mine.

Miyamoto s-a încruntat și a sorbit din ceai.

— Am discutat situația cu superiorul meu. Mi-a spus că se vor ocupa ei de Victor. Peste trei zile, superiorul meu a murit. După aceea am făcut așa cum îmi cerea Victor.

Am rămas amândoi tăcuți, iar eu m-am gândit atent la spusele lui. Apoi l-am întrebat:

— Oamenii aceia pe care i-a omorât Victor… cum au murit?

Chipul lui Miyamoto s-a crispat.

— Toți au fost omorâți în bătaie.

Expresia feței lui fusese un răspuns suficient de clar în sine, totuși am întrebat:

— Ai văzut… rezultatele?

A aprobat în tăcere.

— Da, am zis, bănuiam că ai fost nevoit s-o faci.

După alte clipe de tăcere, am spus:

— Aspectul acesta particular este nou pentru mine, dar pe ansamblu avem de-a face cu o operațiune standard de racketi. Știi cum este – dacă vrei să-ți deschizi un salon de masaj, trebuie să fii de acord să-ți speli toate cearșafurile la o spălătorie *yakuza.* Altfel salonul îți este incendiat. Vrei să deschizi un restaurant? Perfect, atâta timp cât angajezi o firmă *yakuza* să se ocupe de luarea gunoiului. Acest Victor a preluat pur și simplu conceptul și l-a adaptat într-un domeniu nou. Vrei să înlături probleme politice? Foarte bine, atâta timp cât lucrezi prin intermediul lui Victor, Incorporated.

Miyamoto a suspinat.

— Da. Cred că analiza ta este, din păcate, corectă.

— Mă surprinde totuși că oamenii tăi l-au lăsat să intre cu forța în felul ăsta.

— Expunerea lui a fost foarte convingătoare.

— Bineînțeles. Și sunt convins că și prețurile lui sunt rezonabile. Deocamdată… Dar v-ați gândit la ce se va întâmpla ulterior? Violența este o monedă și voi îl lăsați pe individul ăsta s-o monopolizeze. Oare cât va trece până va decide să intre și în alte domenii? Iar atunci cum îl veți opri?

— Cred că unii dintre superiorii mei împărtășesc îngrijorările tale, dar, poate lesne de

înțeles, ei preferă să trateze monopolul lui Victor pur și simplu ca pe un nou cost inclus în afaceri.

— Trebuie să fiți conștienți că acel cost va crește. Îi plătiți lunar o sumă minimă, indiferent dacă aveți sau nu nevoie de serviciile lui? Dacă nu încă, momentul respectiv se apropie rapid.

Miyamoto m-a privit atent.

— De unde știi atât de multe, Rain-san?

Am strâns din umeri.

— Mă întreb pur și simplu cum aș proceda eu, dacă aș fi ca acest Victor.

— Și cum anume este el?

— Din ce mi-ai spus tu? Ambițios și nemilos, nu se teme să-și asume riscuri și disprețuiește ordinea existentă.

— Da. Toate astea. O combinație nefericită.

— Cât vă cere?

— Preferă să fie plătit în dolari americani. Cincizeci de mii pentru o misiune.

Am izbucnit în râs.

— E hoție la drumul mare. Eu am lucrat pentru sume de cinci ori mai mici. E drept că acum zece ani, totuși… De ce nu mă plătiți pe mine cu suma asta ca să-l fac să plece? Iar după aceea, o să fac eu treaba pentru jumătate din prețul lui.

Miyamoto a pălit ușor.

— Chiar așa de multă nevoie ai de bani?

Am înălțat din umeri.

— Am izbutit să nu cheltuiesc tot ce am câștigat în Filipine, totuși economiile mele nu vor dura veșnic.

— Nu mi se pare o idee bună.

— De ce?

— Dacă l-ai întâlni pe Victor, ai înțelege.

— Atunci, o să-l întâlnesc. El are o echipă, da? Trebuie să aibă, dacă informațiile îi sunt atât de bune pe cât zici și dacă este capabil să acționeze așa de rapid. Spune-i că ai pe cineva care este interesat să lucreze pentru el.

A clătinat din cap.

— Nu cred.

— De ce nu? Ar putea însemna o creștere importantă a prestigiului tău. Și… prietene, am nevoie să lucrez. Nu știu ce altceva aș putea face aici.

Miyamoto a suspinat.

— Chiar atât de rău a fost în Filipine?

Am reflectat puțin.

— Ai citit despre cele întâmplate anul trecut pe insula Pata?

Pe insula aceea, peste o sută de soldați filipinezi fuseseră masacrați de trupe de gherilă… la instruirea cărora contribuisem.

— Bineînțeles.

— Fiascoul acela a dus la multă presiune și în cele din urmă cineva m-a deconspirat.

— Cine?

— Nu contează. Am rezolvat situația. Mi-am pierdut însă anonimatul și nu mă mai pot întoarce acolo.

Nimic din toate acelea nu era fals, totuși urmările masacrului Pata erau mai degrabă o scuză decât un motiv. Luni de zile fusesem nervos și paradisul tropical neprihănit al sudului Filipinelor ajunsese să mi se pară ca o suspensie nedorită, un purgatoriu. Pericolul inerent în activitatea mea nu părea pe măsura letargiei crescătoare. Și, deși din unele puncte de vedere era trist să simt că revenirea în Tokio ca să lucrez pentru Miyamoto părea prin comparație cu Filipine asigurarea unui scop în viață… chiar așa era.

Pentru o vreme am tăcut amândoi. Apoi el a spus:

— Cum te pot contacta?

Abordarea logisticii se simțea ca un progres.

— Mai ții minte serviciul de preluare a apelurilor telefonice pe care l-am utilizat ultima dată?

El a aprobat din cap.

— L-am păstrat. Același număr și același nume. Mă poți contacta acolo. Îl voi verifica de minimum două ori pe zi.

A aprobat iarăși din cap, totuși expresia chipului îi era șovăitoare. A trecut încă un moment prelung de tăcere. În cele din urmă, Miyamoto a spus:

— Vreau să te ajut și știi bine că o voi face. Dar individul acesta… mă îngrijorează că-l subestimezi.

— Nu este oare posibil ca tu să mă subestimezi pe mine?

— Da, este posibil, însă unul dintre avantajele vârstei mele este că permite o claritate mai mare a adevăratelor motivații ale tinereții cuiva. Chestiuni despre care cândva ne spuneam că erau principii ni se dezvăluie a fi de fapt animate de mândrie. Riscuri pe care le consideram produsul rațiunii le înțelegem mai târziu ca pe o manifestare a nesiguranței.

Am zâmbit.

— Vrei să spui că sunt nesigur?

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Toți tinerii sunt nesiguri.

Putea să fi adăugat că toți tinerii sunt proști. Ceea ce ar fi explicat de ce nu l-am ascultat.

— Poți stabili o întâlnire? l-am întrebat.

Miyamoto a oftat.

— Cred că i-aș putea spune lui Victor că știu un tânăr capabil care caută de lucru și are capacități excelente.

— Atunci, fă-o. Și, evident, adevăratul meu interes rămâne cunoscut doar de noi doi. Nu știm de unde își obține Victor informațiile, dar dacă există o scurgere în PLD…

— Te rog să nu-ți faci griji. Dacă aș discuta asta cu oricare dintre superiorii mei, mi-ar cere să încetez imediat. Și probabil să consult și un psihiatru.

— Cel puțin, se pare că le pasă de sănătatea ta mentală.

— Ideea este că dacă întreprinzi o acțiune împotriva lui Victor… trebuie să fie fără știința mea. Și să le fie prezentată superiorilor mei doar după ce s-a terminat. Un soi de fapt împlinit.

— Dar voi mai fi plătit?

— Voi găsi cu siguranță o cale prin care să rezolvăm asta.

— Bine, atunci batem palma. Oricum, vreau doar să-l evaluez pe insul ăsta. Dacă-i atât de formidabil pe cât spui, o să mă retrag. Dacă întrezăresc o oportunitate de a pune capăt unui monopol, voi profita de ea. Care-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla?

Capitolul 2

După două zile, stăteam la intrarea unui bloc obișnuit din beton, cu patru etaje, în Kasumigaseki, unul dintre sectoarele guvernamentale ale orașului, și-mi rosteam numele în intercomul deasupra căruia se afla o videocameră de securitate. După un moment, s-a auzit un bâzâit. Am presupus că aceea era invitația mea și am intrat pe ușă într-un hol mic de recepție, unde așteptau doi gangsteri japonezi voinici. Am înălțat sprâncenele și i-am privit.

— Rămâi pe loc, a spus unul dintre ei.

M-am uitat în jur. O canapea cu tapiseria obosită, de culoarea mușt arului. Două scaune similare. Niciun recepționer. Desigur, în afara celor doi gangsteri. Scara era blocată de o poartă metalică mare, care glisa din tavan, încălcând clar reglementările departamentului de pompieri. Prin urmare, cu excepția unei scări pentru incendiu exterioare, despre care bănuiam că era de asemenea blocată, ascensorul constituia unicul mod de acces la etaj. Se părea că Victor ținea la măsurile de securitate și era mai degrabă îngrijorat de amenințările venite de la oameni decât de catastrofele naturale.

Ușile liftului s-au deschis și au apărut alți doi gangsteri japonezi și un bărbat alb, în costum gri, cu privirea acră și mușchi impresionanți. Cei doi gangsteri nou-sosiți m-au percheziționat. După ce s-au asigurat că nu eram înarmat, au încuviințat spre alb, care a făcut un semn din cap spre ascensor. Bun, japonezii erau muncitorii, iar albul era managementul. Am intrat în cabină și ei trei m-au urmat.

Am ieșit la ultimul etaj și am străbătut un coridor scurt; albul mergea în fața mea, iar gangsterii mă urmau. La capătul coridorului era o ușă, care avea de asemenea intercom și

videocameră de securitate. Probabil că cineva urmărea dinăuntru, fiindcă ușa s-a deschis. Am trecut în șir indian, pe lângă alt gangster, care a închis-o în urma noastră.

Camera era decorată în aceeași culoare mușchi ca recepția. Existau patru scaune tapițate. O măsuță din sticlă pentru cafea. Altă masă lipită de un perete, cu o veioză metalică pe ea. Ferestre cu geamurile murdare de funingine, prin care se zărea traficul de pe șoseaua suspendată de afară.

Pe un scaun stătea un alt alb masiv, al cărui scalp strălucea sub rădăcinile negre ale părului care fusese ras. A rămas locului la intrarea mea, nesinchisindu-se nici măcar să ridice ochii. Era concentrat asupra unui *kaki* pe care îl tăia migălos cu un cuțitaș. Ceilalți bărbați îl priveau, aparent temându-se să facă orice i-ar fi putut atrage atenția, fie măcar să tușească ori să-și dreagă glasul. Dacă celălalt alb fusese managementul, acesta era în mod clar bossul, Victor.

Arăta la vreo patruzeci de ani, cu obraji slavi lătăreți și piele deschisă la culoare. Cu excepția craniului ras, caracteristica lui cea mai distinctivă era soliditatea. Am estimat că avea cam un metru optzeci și o sută de kilograme. Nu avea mușchii unui halterofil, ba chiar talia îi era groasă. De fapt, totul la el era gros – brațele, pieptul, gâtul, până și degetele. Nasul îi era turtit ca al unui boxer și o cicatrice mare îi cobora din stânga frunții până la obraz. Indiferent ce anume i-o cauzase, avusese noroc că nu-și pierduse ochiul.

Purta o bluză polo, verde-lime, pantaloni bej și un lanț gros din aur la gât. O vestimentație clar neprotocolară în anii 1980 în Tokio, unde uniforma uzuală era costumul prost croit. Poate că, din cauza trăsăturilor lui slave, considera că n-avea rost să se deranjeze să se contopească cu restul populației. Sau poate că era o insultă calculată la adresa ordinii existente. O declarație că el juca după propriile lui reguli.

Sau după niciun fel de reguli.

N-a spus nimic, ci a continuat să taie *kakiul,* în loc să arate în vreun fel că mi-a observat prezența. Am presupus că tăierea aceea a fructului era ostentativă, cu intenția de a-i demonstra puterea asupra mea, fie doar și puterea simbolică de a mă lăsa să aștept. Știam metoda de la McGraw, care mă învățase multe înainte să-l omor.

Sau poate că voia doar să-mi arate că era priceput la mânuirea cuțitului. Eu însă petrecusem un deceniu în Filipine, unde lucrasem cu bărbați care crescuseră cu șișurile în mână, învățând de copii să manevreze *kali*-urile și având mai multă experiență de a ucide cu ele decât și-ar fi dorit vreodată cineva sănătos la minte. Dacă Victor spera să mă impresioneze cu abilitatea lui de a utiliza armele tăioase, trebuia să facă mai mult decât să felieze un fruct.

Abia după ce a tăiat fiecare sfert de *kaki* în câteva bucăți mai mici, Victor s-a lăsat pe spate în scaun și m-a privit. Ochii lui mi-au oferit prima imagine a descendenței asiatice amintite de Miyamoto. Erau căprui-închis și aveau pliuri epicanthice[3] proeminente. Iar nasul, pe lângă faptul că fusese turtit și lățit, cel mai probabil în urma unor fracturi repetate, se afla destul de jos pe chip pentru a sugera un părinte asiatic.

— Deci tu ești faimosul dur, a rostit în engleză cu accent rusesc, privindu-mă din cap până în picioare. Fost în Forțele Speciale SUA. CAMV-GSO. Multe, multe ucideri confirmate.

CAMV-GSO era Comandamentul de Asistență Militară Vietnam, Grupul de Studii și Observații. O denumire în mod deliberat seacă pentru un grup operativ strict secret, comun Forțelor Speciale și CIA, care opera în Vietnamul de Nord, Laos și Cambodgia și din care făcusem parte. Probabil că Miyamoto îl informase despre dosarul meu.

Am așteptat o secundă, apoi am spus:

— Nu, nu sunt faimos.

El s-a oprit din examinarea mea și m-a privit drept în ochi.

— Ce faci acum – mă contrazici?

— Îți spun doar că nu sunt faimos. Nu ți-aș fi de mare ajutor dacă aș fi faimos.

— Și asta vrei tu? Să-mi fii de ajutor?

— Am nevoie de lucru.

— Ce fel de lucru?

— Felul la care mă pricep.

El s-a uitat în stânga și în dreapta la oamenii săi, apoi a început să râdă. Ei au chicotit nervos, aparent nesiguri dacă s-ar fi cuvenit să i se alăture în veselie.

— Îl auziți pe tipul ăsta? a zis el continuând să râdă. Îmi răspunde în dodii.

Începuse să mă enerveze.

— Dacă nu-ți plac răspunsurile, am zis sec, poate că de vină sunt întrebările.

Asta i-a declanșat un alt acces de râs. A clătinat un deget spre mine și a zis:

— E și pontos. Tipul e pontos. Știi ceva, durule pontos? Îmi placi. S-ar putea s-ai boașe. Și știi de ce-mi place asta?

N-am spus nimic. El s-a aplecat spre mine.

— Îmi place ca oamenii mei să aibă boașe, fiindcă-i nevoie de boașe ca să facă ce trebuie făcut.

A înfipt vârful cuțitului într-o bucățică de *kaki*, a dus-o la gură fără s-o privească, a mestecat și a înghițit.

— Și de asemenea pentru că, dacă ei nu fac ce trebuie făcut, eu le tai boașele.

A înfipt cuțitul în altă feliuță de *kaki*, a dus-o la gură și a înghițit-o, probabil pentru a-și sublinia afirmația. Și poate pentru a sugera că îi plăcea și să mănânce boașe.

— Ai ceva pentru mine? am întrebat. Miyamoto credea că s-ar putea să ai. Dar dacă s-a-nșelat, nu vreau să-ți irosesc timpul.

El a pus jos cuțitul, s-a lăsat pe spate în scaun și a pironit tavanul cu ochii, ciocănindu-și laolaltă vârfurile degetelor de la ambele mâini, ca adâncit în contemplare.

— Ceva… Dacă am ceva. Cred că asta-i o întrebare bună.

S-a aplecat înainte și s-a adresat celuilalt alb:

— Oleg, adu-l pe Kobayashi.

Nu mi-a plăcut cum sunase asta – părea preambulul unei glume care-l încânta pe Victor. Întrebarea era care avea să fie poanta glumei?

Victor a arătat unul dintre scaunele goale și a zâmbit.

— Stai jos?

Dinții îi erau nenatural de albi și egali. Era o lucrare dentară, mi-am dat seama. Cicatricea, nasul, dinții… fața lui suferise traume serioase.

Am privit în jurul încăperii, notându-mi mental obiectele ce puteau sluji ca arme improvizate: veioza de metal, un ceas din plexiglas, cuțitașul pentru cojit, desigur. Și măsuța pentru cafea din fața lui Victor, pe care aveam s-o răstorn cu piciorul în direcția lui, pentru a-mi câștiga timp să ajung la ușă.

Dacă s-ar fi ajuns la așa ceva.

După un minut, Oleg a revenit cu un japonez slăbuț cu pantaloni gri și cămașă albă. Mânecile îi erau suflecate, iar corzile mușchilor de pe antebrațe erau acoperite cu tatuaje *yakuza.* S-a uitat la Victor, apoi la mine, apoi iarăși la Victor, cu răsucirile capului iuți și precise, ca și cum ar fi avut un tic. Fie asta, fie era dopat cu *kakuseizai,* amfetamine.

— Fă cunoștință cu Kobayashi, mi-a zis Victor. A fost soldat în Gokumatsu-gumi, dar, din păcate, a fost de asemenea incapabil. Eu i-am acordat totuși o șansă alături de mine, însă acum mă întreb dacă n-am făcut o greșeală. Ce crezi, Kobayashi-kun? Am făcut o greșeală, acordându-ți o șansă?

Kobayashi a clătinat o singură dată, scurt, din cap.

— Nu. A fost un accident. Pot să mă descurc mai bine. O să mă descurc mai bine.

— Ți-am dat o misiune simplă. Dosar amănunțit, fotografii. Toate informațiile. Iar tu ai ucis pe altcineva. Asta-i destul de rău în sine, dar mai rău este că ținta a rămas în viață. Iar acum e mult mai atentă în jur.

Capul lui Kobayashi a zvâcnit spre mine, după care a revenit la Victor.

— O să m-ocup de ea. O să mă descurc mai bine.

— Poate că da, a spus Victor. Sau poate că avem nevoie de sânge proaspăt. M-a arătat cu mâna. Bărbatul acesta, Rain-san, a venit cu niște recomandări excelente. Oare ar trebui să-i dau lui jobul tău?

Capul lui Kobayashi a zvâcnit.

— Nu.

— Nu? Vrei să-ți păstrezi jobul?

Kobayashi a încuviințat.

Victor s-a uitat la mine.

— Dar tu vrei de lucru, da?

I-am întors privirea, încercând să înțeleg încotro ducea totul.

— Ți-am spus deja.

El a ridicat brațele cu un gest de disperare.

— Dar eu n-am decât un post disponibil. În clipa asta, jobul este al lui Kobayashi. Și el zice că vrea să-l păstreze.

Kobayashi s-a uitat la mine, apoi la Victor; mișcările îi deveniseră mai sacadate acum, mai agitate. Am observat că mâinile îi tremurau ușor.

Victor a suspinat.

— Așa că, întrebarea este acum care dintre voi doi își dorește mai mult jobul? Ar trebui să mi-o dovediți.

Pe când încercam să-i descifrez cuvintele, el a adăugat:

— Să mi-o dovediți *acum.*

Și pe când încercam să descifrez și cuvintele acelea, Kobayashi s-a năpustit spre cuțitul pentru descojit fructe.

„La dracu'!"

O jumătate de duzină de micro-gânduri mi-au fulgerat prin minte. Că mă amăgisem cu ideea lipsită de fundament că Victor era un clovn. Că pentru Kobayashi jocul ăsta nu era nou și știa cum să-l joace, pe când eu abia încercam să-l pricep. Că o problemă despre care presupusesem că putea fi rezolvată utilizându-mi rațiunea mai târziu trebuia să fie rezolvată utilizându-mi instinctul *acum.*

Kobayashi a înhățat cuțitul și a început să se întoarcă spre mine. Timpul s-a încetinit. Auzul mi s-a estompat. Reflexele de luptă au pus stăpânire pe mine.

M-am rotit spre Oleg, l-am prins de mânecă și l-am smucit pe lângă mine. El a dat să se răsucească, dar înainte să fi reușit să facă un pas, l-am prins de partea din spate a curelei pantalonilor și de guler și l-am împins spre înainte, ca un rugbist antrenându-se cu un sac pentru placaje, urlând un răcnet de război, îmbrâncindu-l în Kobayashi. Japonezul a lovit cu cuțitul spre mine, dar Oleg îi era în drum, așa că a reușit doar să-i cresteze brațul. Oleg a zbierat ceva în rusă și a încercat să se elibereze, însă eu am continuat să-l împing ca un buldozer, fără să-i acord lui Kobayashi șansa de a se reorienta sau de a găsi alt unghi de atac.

Japonezul a făcut un pas înapoi, străduindu-se în continuare să ajungă cu cuțitul la mine, dar nu-l putea ocoli pe Oleg, care, neizbutind să se desprindă din strânsoarea mea, a încercat să-i imobilizeze mâna înarmată. Cumva i-a prins încheietura, însă Kobayashi s-a eliberat și l-a mai tăiat o dată pe braț. Oleg a țipat, Victor a râs mai sonor, iar eu am urlat și am continuat să-l împing înainte pe rus. Kobayashi s-a izbit cu spatele de perete, țintuit de corpul lui Oleg. A făcut o ultimă

tentativă de a mă lovi cu cuțitul, dar, din cauza peretelui aflat în spatele lui, nu putea genera nici viteză, nici forță și, când lama a trecut pe lângă Oleg, m-am retras un pas și mi-am repezit palma în dosul mâinii lui, apăsându-i încheietura spre interior, dincolo de unghiul maxim natural de îndoire. A răcnit și, când degetele i s-au deschis în mod reflex, am prins cuțitul cu cealaltă mână. L-am îmbrâncit pe Oleg într-o parte și, brusc, între mine și Kobayashi n-a mai fost decât lungimea lamei de oțel ascuțit.

Japonezul, cu ochii bulbucați, a încercat să pivoteze și să se îndepărteze. L-am prins cu mâna liberă de cămașă și, cu un alt răcnet de război, i-am înfipt cuțitul în stomac. El a zbierat și a fluturat din brațe, iar eu mi-am proptit umărul în sternul lui, mi-am dus brațul liber pe sub brațele sale, l-am pironit de perete și l-am înjunghiat din nou în stomac, și din nou, de încă șase-șapte ori. Câmpul vizual îmi era mărginit de o ceață roșiatică și nu știam nici măcar unde mă aflam. Tot ce conta – singura realitate – era faptul că ucideam pe cineva care încercase să mă ucidă, iar conștiința mea primară funcționa în camera aceasta la fel ca în război. Strigătele lui Kobayashi au devenit tot mai sparte, brațele i-au fluturat mai spasmodic, dar n-am încetat.

Brusc mi-am dat seama că nu mai fusesem atent la perimetrul meu. Îl zăream pe Kobayashi prin vederea de tip tunel, însă el nu mai reprezenta de acum o amenințare. Amenințarea, dacă exista, se afla acum în jurul meu.

I-am dat drumul japonezului, am făcut un pas lung, îndepărtându-mă de el pieziș, apoi am retras cuțitul și am ridicat brațul liber. Am baleiat încăperea cu ochii în căutare de pericole, dar n-am văzut nimic. Victor continua să stea așezat, se pocnea cu palma pe coapsă și hohotea încântat. Oleg își strângea la piept brațul rănit. Gangsterii japonezi încremeniseră locului, cu ochii holbați.

M-am uitat la Kobayashi. Se năruise pe podea și se chircise, cu brațele încrucișate inutil peste abdomen. Gâfâia și scâncea, iar picioarele i se mișcau spasmodic în gol, ca și cum o parte a minții lui credea că el alerga. Cămașa îi devenise stacojie, iar mocheta din jur era întunecată de sânge.

— *Haraşo*! a strigat Victor, aplaudând încântat. *Ocin haraşo*!

Îmi recăpătasem o parte din control, totuși ceața roșiatică nu-mi dispăruse de la periferia vederii. M-am uitat la Victor și am simțit furia suind ca un talaz prin mine. Fără niciun avertisment, mă aruncase pur și simplu în ring – nu un ring sportiv, ci unul de luptă pe viață și pe moarte. Dacă aș fi avut mai puțină experiență sau mai puțin noroc, s-ar fi putut ca eu să fi sângerat acum pe podea. Iar el hohotea, plin de încântare.

Victor s-a ridicat și a venit spre Kobayashi, tot râzând. Când a ajuns lângă el, s-a oprit și l-a privit, iar râsetul i s-a stins lent. A răsuflat de câteva ori adânc, de parcă încerca să se stăpânească.

Se găsea la numai trei metri de mine. Oleg era rănit. Ceilalți păreau pe jumătate șocați. M-am uitat la Victor, căutând să-mi controlez furia. M-am gândit că l-aș fi putut doborî, și probabil și pe ceilalți. Dar asta nu era bine: acțiunea trebuia să fie un produs al gândirii, nu al emoțiilor. Iar în clipa aceea nu puteam fi sigur care dintre ele mă îndemna.

— Of, Kobayashi, a zis Victor clătinând din cap și ștergându-se la ochi. Kobayashi… Asta este. Am greșit acordându-ți o șansă alături de mine. Ești cu adevărat un incapabil! Poți măcar să negi asta? Nimic altceva decât un incapabil.

Kobayashi doar a zvâcnit și a scâncit.

Victor a rămas perfect nemișcat încă o secundă, privindu-l ca și cum ar fi așteptat un răspuns. După care, fără niciun semn despre ce intenționa, fără nicio schimbare aparentă de viteze, fără avertisment, a ridicat un picior și l-a călcat violent

pe obraz. Kobayashi a urlat și a ridicat brațele ca să-și protejeze capul, iar Victor, hohotind acum, l-a izbit iarăși cu tocul pantofului, din nou și din nou și din nou, mișcându-se la răstimpuri, ca să se asigure că loviturile ajungeau acolo unde dorea. Eforturile japonezului de a se proteja au devenit tot mai firave, zvâcniturile i s-au redus, țipetele s-au transformat în gemete. În cele din urmă brațele i-au căzut pe lângă corp și a încetat orice mișcare, însă asta a părut doar că-l îmboldește pe Victor, care n-a mai râs, dar și-a continuat tropăitul ucigaș cu încă și mai multă determinare, ca un individ a cărui supraviețuire depinde de spargerea unei uși prin care să iasă.

M-am uitat la Oleg și la japonezi. Toți aveau ochii mari și păliseră. În război văzusem destule fețe încremenite, ca să le recunosc starea. Erau îngroziți de Victor. Și, în mod evident, aveau toate motivele.

Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Bucuria euforică pe care uciderea din imediata apropiere i-o provoca acestui bărbat. Tranziția instantanee de la bufonerie la sălbăticie. Neconcordanța, anormalitatea evidentă și caracterul neașteptat al comportamentului său. Nu mă îngrozeau, dar mă derutau. Îmi anulau încrederea privind înțelegerea inamicului, a mediului și a capacității mele de a le gestiona pe ambele.

Privind retrospectiv, aceea fusese oportunitatea cea mai bună. În clipa aceea aș fi putut – ar fi trebuit – să-l lichidez. Dar tot în clipa aceea eram încercat de prea multe îndoieli pentru a trece la acțiune.

În cele din urmă, Victor s-a oprit. Pentru o clipă a rămas lângă Kobayashi, gâfâind de epuizare. Chipul japonezului era o ruină neidentificabilă de sânge, oase și creier.

Victor a ridicat ochii, parcă reamintindu-și că mai erau și alții în cameră.

— Vă vine să credeți de ce-i în stare tipul ăsta? a întrebat el, coborând ochii spre Kobayashi. Întotdeauna face mizerie. Și uitați acum! Cea mai mare mizerie dintre toate! Dar a fost și ultima, da?

A râs, de parcă ar fi făcut gluma cea mai bună din toate timpurile. A revenit după aceea la scaunul lui și s-a trântit, lăsând o dâră de pete de sânge.

— Oleg, a rostit, cheamă un doctor. Să-ți îngrijească brațul. Nu vrem sânge peste tot, este? A râs iarăși. Și mai adu doi oameni aici să facă curat.

Oleg a încuviințat din cap și a părăsit încăperea, cu chipul pământiu. Ceilalți au rămas nemișcați, în mod clar neștiind ce să facă și temându-se că, indiferent ce ar fi făcut, puteau să greșească.

Victor a suspinat.

— Felicitări, domnule Rain. Ești angajat.

N-am spus nimic. Eram aproape sigur că pericolul trecuse – cel puțin, pericolul imediat –, totuși nu eram gata să las cuțitul din mână. În clipa aceasta numărul oamenilor din cameră se mai micșorase. Ratasem o clipă favorabilă, dar poate că aceasta era alta.

— Ce vrei să faci? a întrebat Victor. Să mă-njunghii? Haide, încearcă. N-ai fi primul. Nu vei fi nici ultimul.

Era neînarmat. Și stătea pe scaun. Eu aveam un cuțit. Eram paralizat între imboldul de a o face și teama că scăpăm ceva din vedere.

— Bun. Îmi place asta. Nu doar pontos. Nu doar cu boașe. Ci și isteț. Doar un idiot ar încerca să mă ucidă acum, fără să audă mai întâi despre jobul în care a fost angajat.

Oare mă citea corect? Oare consolida în mod deliberat, sau chiar implanta, ideea că nicio acțiune n-ar fi fost sigură în secunda asta?

Nu conta. Ceea ce conta era faptul că, brusc, intenția de a lucra pentru individul ăsta, cu el sau oriunde în apropierea lui, părea o idee foarte proastă.

— Ai dreptate, am rostit. N-am auzit nimic despre un job. Și chiar dacă aș fi auzit, nu m-ai angajat, pentru că n-am acceptat.

O parte din amuzament a dispărut de pe fața lui Victor.

— Ba nu, ai acceptat. Am întrebat cine-și dorește postul mai mult – tu sau Kobayashi? Tu ai răspuns la întrebare. Ba chiar a fost un răspuns foarte convingător, felicitări, prietene. Însă acum Kobayashi nu mai există. Acum tu îi iei locul. Asta nu-i o negociere. Asta-i realitatea. Banii sunt buni. Beneficiile suplimentare sunt de asemenea bune. O să-ți placă foarte mult. Dar să nu-mi mai spui niciodată „nu”. În niciun caz după ce ai spus „da”. Pentru că altfel o să cred că ești un tip în care nu se poate avea încredere. Cum a fost Kobayashi. La fel și cel care te-a recomandat. Miyamoto. Dacă el te-a trimis aici să lucrezi, înțeleg că garantează pentru tine. Dacă tu însă te dovedești un tip în care nu se poate avea încredere, atunci înseamnă că și Miyamoto este la fel.

Oleg a revenit însoțit de alți doi gangsteri japonezi, dintre care unul ducea un sul mare de folie de plastic pentru construcții și o rolă de bandă adezivă industrială. Când au văzut ce mai rămăsese din Kobayashi, unul dintre ei s-a întors cu spatele. Cel cu folia și banda adezivă a reușit să nu se întoarcă, dar a pălit la față și a trebuit să-și încleștеze dinții.

— Care-i problema? a spus Victor. Dați-i drumul. Curățați mizeria. Și poate că aduceți o mochetă nouă, da? Ce crezi, poate că s-ar potrivi mai bine una roșie? M-a privit cu subînțeles. Pentru cazul în care altcineva se dovedește a fi un tip în care nu se poate avea încredere.

Capitolul 3

După ce am ieșit din biroul lui Victor, am efectuat o RDU – o rută de detectare a urmăritorilor, o metodă pe care o învățasem de la McGraw. Nu știam cât de mare era organizația lui Victor, la ce resurse putea el să apeleze, cât de departe ar fi putut merge dacă decidea că reprezentam o amenințare. Știam doar că mă pusese serios pe gânduri.

Desigur, pentru moment nu exista niciun motiv să vină pe urmele mele; dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi putut s-o facă acolo, în biroul lui, iar oamenii săi m-ar fi scos înfășurat în plastic, împreună cu Kobayashi. Cu toate acestea, ideea unei RDU bune mă liniștea. Înaintea misiunilor din Vietnam, obișnuiam să-mi stăpânesc nervii prin verificarea amănunțită a echipamentului. Se părea că RDU era echivalentul urban al acelei acțiuni. Era mai ieftină ca un păhărel de tărie și de asemenea mai eficientă.

După ce m-am asigurat că eram singur și am început să mă simt ceva mai calm, m-am așezat pe o bancă din parcul Hibiya și am deschis dosarul pe care Victor mi-l dăduse înainte de plecare.

Ținta se numea Koji Sugihara și era membru al Dietei[4] japoneze din partea PLD-ului. Aveam adresa de la serviciu, adresa de la domiciliu și un articol decupat din ziar, vechi de zece ani, care includea o fotografie a lui Sugihara, înalt pentru un japonez, pozând alături de studenți din Universitatea Tokio; articolul îl descria ca fiind „viitorul guvernului japonez”.

O adresă de serviciu, o adresă de domiciliu și o poză veche din ziar. În niciun caz dosarul cel mai cuprinzător pe care-l văzusem vreodată, dar era în regulă. Informațiile acelea reprezentau de obicei doar un început, chiar dacă ar fi fost de top, așa cum le furniza de obicei McGraw. Informațiile pe

care le doream de fapt erau despre Victor. Trebuia să aflu mai multe despre el. Datele pe care le știam deocamdată erau amestecate și bazate pe emoții. Am început prin a încerca să le ordonez.

Fără să fiu excesiv de mândru, găseam un soi de satisfacție sumbră în capacitatea mea de a aborda violența, care pentru majoritatea oamenilor este mediul cel mai toxic, traumatizant și paralizant cu care se poate confrunta cineva. Eu omorâsem nenumărați soldați vietnamezi și membri ai Vietcongului, care făcuseră tot ce le stătea în putere ca să mă omoare. Dejucasem manevrele fiului celui mai puternic *yakuza* din Tokio, un ins care-și dobândise porecla „Câinele Turbat", lichidându-i oamenii unul câte unul, pe măsură ce încercau să mă vâneze. Îmi petrecusem viața învățând și implementând lecțiile războiului de gherilă – mai întâi ca puști metis hărțuit în Japonia și în orașul american muncitoresc în care mă dusese mama după moartea tatii, apoi în Vietnam, iar cel mai recent în Filipine. Eram competent în violență. Excepțional de competent. Excepțional de neperturbat de violență. Genul acela de aptitudine are, desigur, un preț care poate că nu merită plătit, însă pentru moment prețul nu era important. Importantă era competența mea.

În același timp însă, nu întâlnisem niciodată pe cineva de felul lui Victor. Analogia cea mai apropiată era fratele meu de sânge, Jimmy „Jake Nebunu" Calhoun, care, mai mult decât orice individ pe care-l cunoscusem vreodată, era capabil să omoare fără scrupule sau regrete. Totuși abordarea lui Jimmy era țintită, profesionistă. Indiferent cât de multă satisfacție ar fi găsit el în război și în omoruri, indiferent cât de dependent ar fi fost de euforia pe care i-o cauza lupta, el nu găsise niciodată bucurie primară în măcelurile gratuite. Chiar și în Cu Lai, unde ne pierduserăm controlul și masacraserăm civili, în acțiunile lui Jimmy existase mai degrabă un aspect de felul

„haide s-o terminăm odată”, decât ceea ce aș putea clasifica drept bucurie sau încântare.

Știam că Jimmy fusese un *psihopat agresiv* – potrivit etichetării militare în al Doilea Război Mondial –, un individ care nu avea nevoie de o condiționare particulară pentru a depăși o reținere înnăscută de a ucide și nici de vreo consiliere psihologică ulterioară. El putea pur și simplu s-o facă. Din punct de vedere istoric, cam 2% dintre soldați se încadrau în categoria aceea, iar majoritatea uciderilor din război fuseseră comise de ei. Însă, deoarece nu reprezentau niciun pericol pentru societate în afara războiului, poate că termenul *psihopat* nu era de fapt potrivit. Sau poate că de fapt nu-mi plăcea pentru că eu însumi fusesem etichetat la fel.

Știam totuși că Victor era diferit. Dacă termenul *psihopat* se putea aplica în mod real, atunci s-ar fi putut referi la acțiunea la care asistasem în biroul său. Dincolo de asta, nu știam ce să cred despre comportamentul lui. Dar mă tulburase.

Am decis apoi că era în regulă. Ar fi fost mai rău dacă *nu m-ar fi tulburat.* Când recunoști că un lucru este periculos, el devine automat mai puțin periculos. Așa că recunoașterea naturii lui Victor însemna totuși ceva. Aveam nevoie, și încă rapid, de informații. Adică de Miyamoto.

L-am sunat de la un telefon public și l-am întrebat dacă ne puteam întâlni peste o oră în același loc ca ultima dată. Nu doream să spun prea multe prin telefon. Poate că eram paranoic, dar am decis că paranoia era utilă când aveai de-a face cu cineva ca Victor.

După o oră stăteam pe o bancă în una dintre părțile mai umbroase din Hamarikyu, departe de ceainărie și de alte atracții.

— Este posibil să fi avut dreptate, i-am spus. Victor e periculos.

— Te-ai răzgândit așadar? Mă refer la încercarea de a-l înlătura…

Am zâmbit.

— Așa ceva ar fi salutar pentru tine? Sau dimpotrivă?

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Bineînțeles, oamenii mei ar fi încântați să-l vadă dispărând. Dar așa ceva este de puțin interes pentru mine, comparativ cu binele tău.

— Mulțumesc, am rostit, simțindu-mă în mod bizar mișcat de cuvintele lui. Cred totuși că am depășit punctul în care răzgândirea mea este măcar o opțiune.

I-am povestit ce se întâmplase cu Kobayashi și cum Victor decisese pe loc că eu îl înlocuisem pe japonez.

Până am terminat, Miyamoto arăta mai sumbru decât îl văzusem vreodată.

— Regret că nu m-ai ascultat, a spus el. Dar… acum nu mai contează.

— Și eu regret că nu te-am ascultat.

Însă chiar pe când rosteam cuvintele acelea mi-am dat seama că nu erau complet adevărate. Ajunsesem să mă plictisesc în Filipine. Și oricum ar fi fost Victor, în niciun caz nu era plictisitor. O parte din mine era incitată de… ce anume – de provocare? De distragere? De pericol? Eram oare de fapt încântat că situația se derulase în felul acela, astfel încât să mă pot implica, spunându-mi în același timp că nu fusese alegerea mea?

Exact, mi-l puteam imagina pe „Jake Nebunu” spunând. *Și nici n-ai vreun motiv pentru care să te simți rușinat. Ție-ți place jocul, John-John. Te pricepi să-l joci. Ești poate unul dintre cei mai buni. Totuși nu poți să fii cel mai bun într-un joc pe care nu-l joci.*

Am alungat gândurile, deoarece erau auxiliare chestiunii curente.

Sau poate pentru că nu-mi plăceau implicațiile.

— Ce vei face? m-a întrebat Miyamoto.

— Păi, cred că ar fi bine să fac jobul, nu?

— Deloc. Eu aș recomanda să pleci din Tokio. Să dispari din nou. Ai mai procedat așa.

Sperasem să nu-l împovărez cu amenințarea lui Victor, dar începeam să înțeleg că va fi dificil.

— Mă tem că-i nițel mai… complicat decât atât, am spus.

El a pălit ușor, de parcă deja pricepuse sau cel puțin o simțise.

— Ce vrei să spui?

I-am zis că Victor spusese despre el că era garantul meu. Și dacă nu făceam ce dorea, avea să concluzioneze că Miyamoto era un „tip în care nu se putea avea încredere”.

Când am terminat, pălise încă și mai mult.

— Îmi pare rău, am spus. Atâta doar că… nu-mi imaginasem nimic de felul ăsta. Ar fi trebuit… dar n-am făcut-o.

Miyamoto a clătinat din cap.

— Nu este vina ta, ci a mea. Spre deosebire de mine, tu nu-l cunoșteai pe Victor. Trebuia să mă gândesc că va face așa ceva.

— Mi-ai spus totuși că era o idee proastă. Și ai avut dreptate, chiar dacă n-ai prevăzut toate amănuntele. Eu sunt cel care a insistat. Și eu sunt cel care va rezolva totul.

El a încuviințat – aparent de ușurare, dar și în semn de acord.

— Cum vei proceda?

— Pentru început, o să-l urmăresc pe cel pe care Victor îl vrea mort. Astfel ar trebui să câștigăm măcar ceva timp.

— Cine este?

— Nu știi?

Miyamoto s-a încruntat.

— Pe moment, nu avem niciun contract cu Victor. Cel puțin, niciunul despre care să știu eu.

Nu mă așteptasem la asta. Întorsătura m-a îngrijorat, alături de faptul că nu ținusem seama de ea.

— Drace, eu presupusesem… dar a fost o prostie din partea mea. Nu sunteți singurii clienți ai lui Victor.

— Nu – dacă ai descris corect monopolizarea de către el a violenței din lumea interlopă tokiotă.

— În cazul ăsta, mai bine să nu-ți spun mai multe. Ar spori riscurile pentru tine.

El a râs scurt.

— Rain-san, așa ceva mai este posibil acum?

N-aș fi vrut să recunosc, dar avea dreptate.

— Bine, am spus. Este cineva din PLD – de altfel, de aceea bănuisem că tu ai intermediat jobul. Se numește Sugihara. Koji Sugihara. Îl cunoști?

— Bineînțeles. Este șeful facțiunii Fukuda.

— Și cine ar dori moartea lui?

— Mulți ar dori moartea cuiva cu puterea lui. De pildă, un alt membru al facțiunii Fukuda. Sau un rival care speră să-i preia controlul rețelei. Sau altă facțiune care speră s-o slăbească pe Fukuda. Dar… este foarte îndrăzneț să încerci asasinarea cuiva aflat în poziția sa. Fără precedent. Așa ceva n-ar fi fost niciodată aprobat de superiorii mei.

— Ești sigur? Poate că cei care îi vor moartea știau că vor fi probleme dacă ar recurge la canalele uzuale, așa că te-au ocolit și s-au adresat direct lui Victor.

Miyamoto a aprobat din cap.

— Da, bănuiesc că este posibil.

— Victor a mai spus că Kobayashi a ucis pe altcineva, nu ținta dorită. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Altă persoană, nu ținta dorită? Nu.

— Niciun alt membru al Dietei n-a fost ucis recent? Sau poate a murit de moarte naturală.

— Nu, niciunul.

— Pentru că Victor a mai spus că în urma erorii lui Kobayashi, Sugihara și-a sporit măsurile de securitate.

— Pot să mă interesez, dar, indiferent cum ar sta lucrurile, asta este ceva neplăcut. La răstimpuri trebuie să bați câte un cui care iese în afară, chiar dacă n-a fost vina lui. Însă, după știința mea, Sugihara n-a greșit cu nimic. El joacă după reguli.

— Poate c-a jucat prea bine.

— Da, la asta mă gândesc și eu. Pedepsirea unui trișor păstrează sistemul, pe când pedepsirea unui învingător îl subminează.

— Poate că tocmai asta dorește cineva.

— Cine?

— Nu știu, poate chiar Victor?

Miyamoto a clătinat din cap.

— Nu-mi place chestia asta.

N-ar fi fost productiv să-i fi spus că mie nu-mi păsa absolut deloc. De aceea m-am concentrat asupra amănuntului în privința căruia puteam cădea de acord.

— Mai bine Sugihara, decât tu, prietene.

— Da, dacă se va ajunge la așa ceva.

— Atunci să ne asigurăm că nu se va ajunge.

— Ce propui?

— Spune-mi ce știi despre Sugihara.

A oftat.

— Pot să fac ceva mai bun de-atât.

— Serios?

— În weekendul acesta, nepotul ministrului agriculturii va avea nunta în hotelul Okura. Sugihara face parte dintre invitați.

Cunoșteam hotelul acela. Okura fusese inaugurat în 1962, imediat înaintea Jocurilor Olimpice care marcaseră sfârșitul erei postbelice și începutul creșterii economice a Japoniei, și era cel mai însemnat hotel din Tokio, frecventat de celebrități, magnați industriali și șefi de state. Era locul perfect pentru ca un oficial guvernamental să-și demonstreze puterea și succesul, interacționând cu invitați de seamă.

— Bun, am încuviințat, dar cum voi intra? Bănuiesc că va exista securitate. Probabil că vor fi

o mulțime de agenți de pază. Nu pot să mă-nvârt pur și simplu prin recepție.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai avea o invitație.

— Și cum aș putea s-o capăt?

— O să ți-o dau pe a mea.

Am scuturat din cap, având senzația iritantă că-mi scăpa ceva.

— Dar tu nu va trebui să fii prezent? Ar părea suspect dacă…

— Nu-ți face griji în privința mea. Voi fi prezent.

— Și cum vei intra?

— Ceremonia în sine va fi un eveniment restrâns, care va avea loc în capela hotelului, dar la recepția ulterioară vor participa aproape o mie de invitați. Le voi spune celor care verifică invitațiile că pur și simplu am rătăcit-o pe a mea. Sunt sigur că voi găsi persoane care să garanteze pentru mine.

— Bine, dar să știi că nu voi acționa acolo. Ai fi în mod evident în centrul atenției – tipul care a zis că și-a pierdut invitația. Nu vrem să ne asumăm un asemenea risc.

— Totuși, de cât timp vei dispune înainte ca Victor să concluzioneze că nu se poate avea încredere în tine?

— Nu știu, însă nu voi acționa cu jumătate de măsură. Okura va fi pur și simplu o oportunitate ca să-l observ. Poate chiar să-l urmăresc, să văd dacă nu apare altă ocazie. Mai mult ca orice, să câștig ceva timp. Victor mi-a spus că până la îndeplinirea misiunii dorește de la mine rapoarte de progres, cel puțin unul pe zi. Dacă îmi voi juca bine rolul cu Sugihara, voi avea motive să mă-ntâlnesc cu Victor. Voi fi mai bine pregătit decât am fost prima dată. Voi găsi o deschidere.

Am căzut pe gânduri, apoi am adăugat:

— Cred că și tu ar trebui să începi să fii mai vigilent. Ca simplă precauție. Știi cum să-ți dai seama dacă ești filat?

— Nu, nu este ceva care să mă fi preocupat în mod uzual.

— Nu-i vorba doar despre tine, ci și despre mine.

A clătinat din cap, aparent derutat, și am continuat:

— Eu sunt un individ la care se ajunge greu. În clipa de față n-am o adresă fixă și știu cum să-mi păzesc spatele. Dacă aș fi în locul lui Victor și aș încerca să ajung la mine, aș începe de la cel care m-a recomandat.

Miyamoto a încuviințat lent.

— Am înțeles ce vrei să spui.

— Nu-ți face griji. Nimic din toate astea nu-i complicat. În mare parte este doar bun simț. Ceva de forma „Dacă eu aș încerca să mă urmăresc pe mine, ce mi-ar fi mai greu?” Cam așa ceva. În plus, după toate câte m-ai învățat, ar fi frumos din partea mea să te pot învăța ceva la rândul meu.

El a surâs slab.

— Am impresia că ceea ce propui să mă înveți va avea o valoare considerabil mai mare.

I-am răspuns la zâmbet.

— N-aș merge chiar așa departe. *Nen* nu doar mi-a schimbat viața, ci probabil mi-a salvat-o. Însă ai dreptate, în clipa de față n-ar fi rău să știi cum să detectezi filatorii sau chiar o ambuscadă, dacă s-ar ajunge la așa ceva. Eu te voi învăța elementele de bază, dar după aceea va trebui să exersezi tu însuți, ai înțeles? Gândește-te ca la un joc. Ăsta-i întotdeauna modul cel mai bun de a învăța.

— Mă tem că nu este un joc foarte distractiv.

— Nu, am încuviințat, dar este cu siguranță mai bun decât alternativa.

Capitolul 4

Două zile mai târziu, am coborât dintr-un taxi negru în fața hotelului Okura și am rămas locului câteva clipe ca să examinez împrejurimile nefamiliare. Zeci de invitați soseau în același timp; unii își lăsau sedanurile Mercedes pe mâinile numeroșilor valeți cu livrele și șepci, iar altora le deschideau portierele automobilelor propriii lor șoferi în livrele – bărbații purtau smochinguri, iar femeile aveau cele mai recente modele *haute couture* de la Paris sau chimonouri ceremoniale.

Am pornit spre intrare, simțindu-mă la fel de confortabil în smochingul închiriat ca într-o cămașă de forță, cu părul pieptănat peste cap și postura bățos-milităroasă. Mi-am reamintit că aparțineam locului și evenimentului acestuia, că fusesem invitat să particip. McGraw mă învățase că secretul reușitei unei deghizări era să crezi în ea, s-o *simți.* Aici însă dictonul lui avea să fie un soi de provocare, deoarece exista o limită în ceea ce puteam face pentru a crea și juca rolul. Eram prea tânăr ca să pot trece ca unul dintre granzii guvernamentali și, chiar dacă vârsta n-ar fi fost o problemă în privința aceea, câteva clipe de conversație cu oricare dintre presupușii mei egali ar fi pus capăt instantaneu subterfugiului.

Ca atare, alesesem să fiu un prieten din copilărie al mirelui. Miyamoto îmi spusese că tatăl acestuia, el însuși oficial în Ministerul de Externe, fusese detașat în străinătate pe când copiii îi erau mici – în Londra, Riad, Accra și alte locuri îndepărtate – și-și luase familia cu el, pe când era transferat de pe un continent pe altul. De aceea, cu excepția cazului în care mirele ar fi păstrat legătura cu toți prietenii din copilărie, era improbabil ca mulți dintre prietenii aceia să se cunoască între ei. Aveam să încerc să evit conversațiile, iar dacă n-aș fi putut, urma să întreb multe, să dezvălui puține și

să folosesc orice aș fi aflat pentru a-mi croi un trecut care să nu alerteze pe nimeni. Am încercat să mă gândesc că totul era un joc, așa cum îl sfătuisem pe Miyamoto în privința contrafilajului. Totuși smochingul îmi era bățos, gelul de păr se simțea fals, iar pantofii închiriați îmi erau îndeajuns de strâmți ca să-mi reamintească permanent cât de fericit voi fi când îi voi scoate la sfârșitul serii.

Însă stângăcia mea era realmente o problemă? De acord, toți din jurul meu păreau să se fi născut în reședințe luxoase, dar câte dintre smochingurile acelea erau închiriate, câte dintre ținutele de seară superbe și chimonourile somptuoase fuseseră împrumutate de la o soră, mamă sau mătușă? Mulți dintre invitați, poate majoritatea, se simțeau probabil la fel de inconfortabil și de artificial ca mine. Iar asta însemna că, deoarece și eu mă simțeam așa, aveam să mă integrez mai bine printre ceilalți.

Gândul m-a liniștit puțin. M-am lăsat purtat de mulțime prin intrarea flancată de portari cu șepci rigide și vestoane cu epoleți brodați; gazde în chimonouri se înclinau și ne salutau cu „*Irasshaimase*” – „Bine ați venit!” –, când treceam pe lângă ele.

Intrarea pe lângă ușierii din fața sălii de banchet a fost aproape comic de simplă. Confruntați cu un flux de sute de oameni, ei abia dacă priveau invitațiile, cu atât mai puțin cereau acte de identificare. Era interesant că păreau să reacționeze mai degrabă față de unele elemente de imagine – haine, postură, sentimentul valorii de sine – decât față de oamenii asupra cărora ar fi trebuit să se concentreze. Mi-am reamintit un articol pe care-l citisem cândva, despre un experiment efectuat de un sociolog. El pusese o persoană într-o cameră din al cărei tavan atârnau două sfori. Sarcina era de a le ține cu mâinile pe amândouă, însă sforile erau prea depărtate pentru

ca persoana să ajungă la una în timp ce o ținea pe cealaltă. În cameră exista însă un ciocan, pe care câțiva subiecți isteți au înțeles că-l puteau lega de una dintre sfori, căreia să-i facă vânt după aceea și să-l prindă când revenea din mișcarea de pendul, în vreme ce ei țineau cealaltă sfoară. La baza testului stătea ideea că acei subiecți care folosiseră inițial ciocanul pentru niște sarcini simple, ca baterea unor cuie, aveau o capacitate de înțelegere mai redusă a faptului că acesta putea fi utilizat și în alt scop – de exemplu, ca greutate pentru a obține un pendul. Contextul consolidase obișnuința și aceasta îi orbise față de posibilități noi. Privind reacțiile ușierilor, mi-am spus că era un principiu pe care aș fi putut învăța să-l exploatez.

Examinarea detaliilor înconjurătoare mi-a întărit convingerea că nu aveam să-l omor pe Sugihara în seara aceea. Și nu doar pentru că nu voiam să-l implic pe Miyamoto nici măcar pe departe. Persoana pe care doream s-o omor de fapt era Victor, iar pentru asta cea mai bună tactică era s-o iau încet în privința lui Sugihara. Poate că, în timp ce tărăgănam treaba cu unul, mi se ivea o ocazie pentru celălalt. Dacă mă înșelam, puteam oricând să-l omor pe Sugihara ulterior. De fapt însă nu doream s-o fac. De ce aș fi dorit? Cu zece ani în urmă îmi făgăduisem că nu voi mai fi niciodată angajatul cuiva. Iar Victor îmi spusese că voi fi plătit cu cinci mii de dolari pentru misiune – probabil o zecime din onorariul lui monopolist. Eu făceam toată treaba, iar el avea să păstreze nouăzeci la sută din profit. Era îndeajuns pentru ca un tânăr asasin mercenar să urască pentru totdeauna capitalismul.

O vreme am navigat pe la periferia uriașei săli de banchete, care devenea treptat tot mai aglomerată; sunetele conversațiilor și râsetele erau destul de puternice, totuși nu excesiv, întrucât plafonul aflat la șase metri înălțime, mocheta groasă și pereții tapetați cu mătase se combinau

între ele pentru a menține hărmălaia la un nivel tolerabil. Nu mi-era foame, dar am luat câteva mostre din apetitivele minuscule de la chelnerii ce umblau prin sală, abia băgând în seamă ce mâneam. Spațiul era enorm – cel puțin de dimensiunile unui teren de fotbal – și, întrucât nu aveam decât o fotografie veche din ziar, îmi trebuia o doză serioasă de noroc pentru a-l descoperi pe Sugihara și a-i confirma identitatea în mulțimea densă și aflată în permanentă mișcare. La un moment dat l-am zărit pe Miyamoto, purtând papion negru în locul cravatelor cu modele mult mai țipătoare pe care le prefera de obicei, dar, conform planului, ne-am ignorat reciproc.

A trecut o oră. Partea bună era că reușisem să nu vorbesc cu nimeni, așa încât povestea mea de acoperire nu fusese pusă la încercare. Partea rea era că, deși văzusem câțiva bărbați care puteau să fi fost Sugihara, nu aveam cum să fiu sigur. Unica fotografie, cei zece ani trecuți de când fusese făcută și smochingurile similare… toate astea îmi îngreunau munca. Ceea ce era bine, până la un punct. Puteam să-mi explic dificultățile lui Victor și să-i spun că era rațional să nu ne grăbim, deoarece trebuia să fim siguri, mai ales după eșecul lui Kobayashi. Mă deranja totuși că nu puteam reuși ceva atât de simplu ca identificarea unei ținte. Mă făcea să mă simt un ratat la fel de mare precum Kobayashi. Iar povestea lui nu se terminase deloc grozav.

De aceea probabil că cercetam sala cu o expresie destul de preocupată, când am auzit un glas chiar lângă mine – un glas de femeie care vorbea engleză cu accent italienesc.

— Pe cine cauți?

Aproape că mi-am pierdut cumpătul și doar un instinct social rudimentar m-a oprit să nu sar înapoi și să ridic brațele. O brunetă superbă mă privea cu un surâs prietenos și cu sprâncenele arcuite întrebător.

— Scuze, a zis ea. N-am vrut să te sperii.

Nu-mi place ca oamenii să se furișeze în apropierea mea și de obicei sunt suficient de atent ca să previn asta, însă în căutarea lui Sugihara dezvoltasem viziunea de tip tunel. Norocul meu că femeia părea destul de inofensivă. A lăsa pe cineva mai puțin predispus spre fapte bune să ajungă în felul ăsta în imediata apropiere putea fi ultima ta greșeală.

— Nu, e-n regulă, am spus, încercând să-mi alung jena. Pur și simplu, mă… uitam la oameni. Mă pierdusem în gânduri.

Am observat că femeia purta o rochie neagră, decupată amețitor de adânc în față, cu breteluțe subțiri pe umeri și, cu toate că mă concentram asupra chipului ei, eram perfect conștient de gâtul lung, claviculele delicate și genul de decolteu pentru care se purtaseră războaie.

— Nu păreai tocmai pierdut, a replicat ea și zâmbetul prietenos i s-a lărgit ușor spre ceva ce putea fi descris cel mai bine ca „orbitor”. Păreai… hm… cum să zic… concentrat.

La naiba! Se furișase neauzită lângă mine, dar anterior mă evaluase – și mă citise bine, trebuia s-o recunosc. Mă făcea să mă simt cumva ca un amator, așa cum mă acuzase mereu McGraw că aș fi.

Am râs stânjenit, străduindu-mă să mă concentrez asupra feței ei, care atrăgea și așa destul de mult atenția, și să nu-mi cobor ochii spre corp. Avea pomeți frumoși, nas drept și elegant, o gropiță minusculă în bărbie și buze neînchipuit de senzuale. Părul îi era lucios și negru ca tăciunele, pieptănat și strâns ferm, și legat în coc la ceafă într-un fel care m-a făcut să mă întreb imediat cum ar fi arătat revărsat în cascadă pe umeri. Purta un colier din mai multe șiruri de perle, cercei lungi și sclipitori, și avea ochii intens machiați. Nu văzusem niciodată o femeie atât de frumoasă, de voluptuoasă și de fermecătoare, cel puțin nu în

carne și oase, și, pe lângă felul în care mă speriase inițial, simpla ei prezență fizică mă făcea să dau uitării orice alt joc aș fi avut în minte.

— Nu știu ce să zic, am izbutit să îngaim. M-ai urmărit… sau așa ceva?

Ea a băut puțină șampanie din cupa pe care o ținea în mână. Era prima dată că-i observam mâinile. Din nou, o prostie. Femeia nu reprezenta o amenințare – cel puțin, nu o amenințare imediată –, dar mâinile sunt cele care țin arme și doar un idiot nu le verifică automat, oricât de discret. Sigur că da, fusesem distras, însă asta nu-i niciodată o scuză bună ca să mori.

Pe inelar purta un inel cu diamant masiv. Ceea ce era firesc. Era atât de frumoasă, încât nu puteam fi sigur câți ani avea, însă era clar mai vârstnică decât mine – patruzeci? Patruzeci și cinci? – și cu un deceniu sau două în urmă fusese probabil asaltată de propuneri. Dar cine era soțul ei? Nu văzusem mulți invitați străini, deși poate că nu-i observasem, deoarece încercasem să-l descopăr pe Sugihara – tot așa cum trecusem pesemne cu privirea și peste ea, fiindcă nu era defel o femeie pe care să n-o remarci. Asta era altă lecție, m-am gândit în treacăt, despre recunoașterea tiparelor și distragere.

Ea a zâmbit din nou – nu cu sfiiciune, am observat cu un surprinzător fior de dezamăgire, ci mai degrabă așa cum ai putea surâde față de ceva drăgălaș și prostuț, de pildă, un cățel.

— Poate că da, puțin, a rostit. Păreai foarte serios.

— Ah… Păi, nu-i știu prea bine pe cei de aici. Am fost prieten cu mirele, cu foarte mult timp în urmă.

— Din America?

Am intrat imediat în alertă și am căutat o cale de a evita o conversație detaliată.

— De ce întrebi?

— Din cauza felului cum vorbești engleza, bineînțeles. Pari american. M-a privit mai atentă. Nu ești sută la sută japonez, nu-i așa?

Am încercat să nu mă irit, am încercat să nu-i asociez întrebarea, neîndoios inocentă și perfect rezonabilă, cu copilăria mea ce abundase în insulte și respingeri.

— Sunt sută la sută japonez, am răspuns în japoneză și iritarea a sfâșiat vraja produsă de frumusețea femeii. Și mai sunt sută la sută și altceva. Un individ nu trebuie să fie doar o parte așa și o parte altfel.

Ea s-a încruntat foarte ușor – nu a neînțelegere, mi s-a părut, ci de parcă spusesem în sfârșit ceva interesant. Când a făcut-o, am observat o plasă de riduri foarte fine în jurul ochilor. Patruzeci și cinci de ani, am decis. Cumva ridurile acelea o făceau să fie chiar mai frumoasă, poate fiindcă sugerau vremelnicia frumuseții. *Tsukanoma no koto* se spune în japoneză. „Efemeritatea lucrurilor”.

— Ai dreptate, a rostit ea în japoneză. Aceasta este o exprimare mai elegantă. La urma urmelor, când înveți un grai nou, îți dezvolți un suflet nou. Dar sufletul cel vechi nu este… hm… diminuat, nu? Ba dimpotrivă, el crește.

Mi-a plăcut că spusesem ceva cu care ea era de acord. Iar pauzele acelea micuțe de tip *hm*… în care-și căuta cuvintele erau fermecătoare.

— Vorbești ca și cum ai fi în cunoștință de cauză, am rostit, revenind la engleză. De unde ești?

— Din *Roma,* bineînțeles, nu ți-ai dat seama?

— M-am gândit că ești italiancă, dar n-aș fi putut specifica Roma.

— N-ai recunoscut stilul? Pe ăsta îl observi instantaneu. Aprecierea aroganței și nerăbdării necesită mai mult timp.

Am râs. Sperând să mențin atenția îndreptată asupra ei, nu asupra mea, am spus:

— Cu cine ai venit aici?

— Cu soțul meu. El este invitat la foarte multe evenimente de felul ăsta și ar fi nepoliticos dacă soția nu l-ar acompania.

— Asta înseamnă oare că ai fi preferat să nu fii aici?

Mi-a aruncat din nou încruntătura aceea aparte.

— Am spus eu asta?

— Nu. Eu am întrebat dacă te referi la așa ceva.

A râs.

— Hai să spunem că-i o plăcere neașteptată să te întâlnești cu cineva care-i cu adevărat mai mult decât un singur lucru.

S-a uitat pe lângă mine și a ridicat paharul, apoi și-a terminat șampania. Peste o clipă, un chelner a apărut cu o tavă. Ea a așezat paharul gol pe tavă și a luat două pline, apoi mi-a întins unul, în vreme ce chelnerul se îndepărta.

— *Salute*! a spus și a ridicat paharul.

Am ciocnit ușor.

— *Alla tua,* am spus.

Femeia a înclinat puțin capul spre un umăr.

— *Parli italiano*?

Am sorbit din șampanie.

— Vorbesc doar engleza și japoneza, dar pot să toastez în sănătatea cuiva în toate țările din lume. Pot de asemenea să comand o sticlă de bere.

M-a examinat din cap până în picioare.

— Pari prea tânăr ca să fii atât de cultivat.

Nu mi-am dat seama dacă mă tachina ori dacă flirta cu mine. Sau poate că erau ambele.

— Și eu gândeam la fel despre tine.

A râs.

— Cum să-ți spun?

N-am fost sigur dacă fusese o formulare cauzată de faptul că engleza nu era limba ei natală sau dacă, întrebându-mă cum să-mi spună, nu care era numele meu, sugera că aș fi putut avea o acoperire.

Dar poate că exageram cu speculațiile acelea. Poate că eram pur și simplu amețit de frumusețea ei. *Mabushii* este termenul japonez pentru așa ceva

– strălucitor sau orbitor ca soarele, dar cuvântul este utilizat mai frecvent pentru a descrie efectul produs de o asemenea femeie.

Am sorbit iar din șampanie.

— John. Iar tu ești…?

— Maria.

A ridicat paharul și am ciocnit din nou.

— Ei bine, John, a spus ea, sorbind puțin, dacă vrei să te pierzi printre ceilalți la asemenea mini-afaceri de stat, trebuie să cunoști chestiile mărunte.

Nu eram sigur despre ce vorbea, dar m-a neliniștit.

— Chestiile mărunte? am repetat.

— Da, bineînțeles. De pildă, paharul de șampanie se ține de picior, nu de cupă. În felul acesta, șampania rămâne rece.

— Aha, am spus, privind felul cum țineam paharul, de parcă aș mai fi avut nevoie de confirmare vizuală. Nu știusem.

Maria a strâns din umeri.

— Este genul de lucruri pe care nu le știi dacă nu te învață cineva.

Mi-am schimbat priza pe pahar.

— Atunci îți mulțumesc că mi-ai spus. Mai sunt și alte „chestii mărunte”?

— Păi, dacă tot m-ai întrebat, cravata ta este prea lată pentru revere și oricum un smoching ca lumea nu are niciodată revere drepte, ci doar șal sau șpiț. De asemenea, nu are clapete la buzunare și nu este despicat la spate. Pantalonii nu au manșete. Eu nu mi-aș face totuși multe griji despre detaliile pe care ți le-am menționat. Dacă te uiți cum sunt îmbrăcați ceilalți bărbați, atunci te potrivești foarte bine printre ei.

— Mulțumesc. Cred…

Ea a râs.

— Tu mi-ai cerut-o.

Eram mai degrabă intrigat decât iritat.

— Îmi amintești de un prieten al meu, care acordă de asemenea multă atenție lucrurilor

mărunte care nu sunt de fapt mărunte. El numește asta *nen* – „conștientizare”. Ce altceva ar trebui să conștientizez?

— Păi, pari nițel cam bățos. Nițel prea… hm… fervent. Nu semeni cu invitații la o nuntă, care de obicei sunt plictisiți. Poate că aici este prezent vreun bancher sau cineva pe care speri să-l întrebi despre un job, și încerci să-l găsești. Poate că de aceea ai și acceptat o invitație la nuntă de la un prieten foarte vechi.

Am fost ușurat că ea construise un motiv rezonabil pentru stângăciile mele. Mi-a amintit de alta dintre lecțiile lui McGraw: uneori merită să mărturisești un delict mai mic, ca să ascunzi comiterea unuia mai mare.

— Mi se pare o caracterizare destul de cinică, am zis, optând în mod deliberat s-o contrazic.

— Am însă dreptate, așa-i?

— Mai precis, n-ai greșit. Am lipsit niște ani și abia am revenit în Japonia. Ai putea spune că mă gândesc la următoarea mea mișcare.

Ca să schimb subiectul, am adăugat:

— Ai mai observat și altceva?

— Păi, nu te-am văzut vorbind cu nimeni toată seara. Pentru majoritatea invitaților la un party, așa ceva ar fi insuportabil. Ei vor găsi o cale de a pălăvrăgi fleacuri chiar și cu străini, pentru a evita stânjeneala de a fi văzuți singuri.

Am înălțat o sprânceană.

— Așadar… m-ai urmărit de ceva vreme.

A râs.

— Da, de destulă. Nu te deranjează să fii singur?

De fapt, preferam să fiu singur, dar nu și dacă aș fi atras atenția, când ar fi trebuit să fiu operațional. Deși simțeam că aș fi putut accepta o atenție ca a Mariei.

— De obicei, nu mă deranjează, i-am răspuns, dar asta e o schimbare plăcută de rutină. Am mai greșit și altceva?

Mi-a zâmbit.

— Nimic ce să fi observat.

— Asta-i bine. Fiindcă se pare că observi multe.

— Doar când mă interesează.

Bun, deci flirta cu mine. Deși știam că n-ar fi trebuit să țin seama de concluzia aceea, fiindcă doream foarte mult să cred în ea.

Am sorbit șampanie din paharul pe care acum îl țineam corespunzător.

— Și ce te mai interesează?

— Ah, multe. S-a întors și a privit sala. Ai observat lămpile?

I-am urmărit ochii și m-am uitat la zecile de lămpi lungi și verticale ce atârnau din plafon.

— Să fiu sincer, nu.

— Atunci ai scăpat din vedere ceva important. Fiecare lampă este un hexaedru. Forma este inspirată de nestemate descoperite în tumuli funerari din perioada Kofun, când erau utilizate la coliere. Vezi cum toate difuzează lumina prin abajururile de hârtie?

M-a surprins că știa așa ceva și că observase, deși nu eram sigur că aș fi fost de acord cu importanța detaliului. Merita de asemenea reținut faptul că folosise un termen ca „hexaedru”. De câteva ori până atunci în cursul conversației noastre se oprise pentru unul dintre delicioasele momente *hm*… când căuta un cuvânt nefamiliar. Probabil că era cunoscătoare în privința subiectului.

— Acum, după ce mi-ai atras atenția, am spus, da, observ.

— La plecare, să te uiți la pereții recepției. Piatra maro-deschis se numește *Tako Ishi.* Se găsește doar în prefectura Gunma, iar designerii hotelului au ales-o nu numai pentru culoarea neobișnuită, ci și pentru că soarele după-amiezii creează umbre delicate pe suprafețele ei neregulate. Se spune că umbrele acelea seamănă

cu tușele negre de pensulă din vechile acuarele chinezești cu peisaje.

Începeam să mă simt ușor impresionat.

— Cine ești tu? am întrebat-o.

— O persoană care încearcă să aprecieze ceea ce o înconjoară.

— Aș zice că faci mai mult decât să încerci.

A surâs și a sorbit din șampanie.

— Viața nu se limitează exclusiv la clipa prezentă. Tot ce există în prezentul nostru este conectat de asemenea la trecut și face aluzie la viitor.

Îmi dădeam seama că eram ușor amețit, fie din cauza șampaniei, fie din cauza Mariei, fie din ambele motive.

— De unde cunoști toate astea?

— Mă străduiesc să le cunosc.

— Totuși ești o străină.

— Oh, dar adesea lucrurile printre care ne naștem sunt chiar cele pe care le considerăm de la sine înțelese. Uneori este necesar un străin care să aprecieze ce nu pot vedea localnicii. Nu de aceea a fost nevoie ca un francez să scrie *Despre democrație în America*[5]? Niciun american n-ar fi putut avea o asemenea perspectivă asupra propriei sale culturi.

— Sunt sigur că-i adevărat, dar și așa cred că ești… excepțională. Studiezi toate astea?

— Bineînțeles.

Văzând că aproape terminaserăm șampania, unul dintre chelnerii discreți ai hotelului a apărut ca prin farmec, ne-a reumplut paharele și s-a îndepărtat. În aceeași clipă, m-am uitat în jur și l-am zărit pe Miyamoto privind din depărtare. N-am fost sigur, dar mi s-a părut că avea pe chip o expresie de neplăcere. Credea oare că eram mai interesat de femeia aceasta decât de găsirea lui Sugihara? În cazul acela, nu se înșela complet. Ar fi trebuit să mă despart de Maria, însă nu voiam s-o fac.

— Dar de ce? am întrebat și am sorbit din șampanie. Ești profesoară sau ceva similar?

Ea a râs.

— Cred că-ncerci să mă flatezi, John.

— M-aș bucura dacă am făcut-o, dar n-a fost cu intenție.

A clătinat din cap, de parcă ar fi alungat o idee prostească.

— Nu, nu sunt profesoară. Dau o mână de ajutor la unul dintre muzeele locale.

— Ce anume faci?

— Te interesează munca din muzee?

— De obicei, nu, dar se pare că-mi dezvolt un interes.

A râs.

— De ce m-ai abordat? am întrebat-o. Vorbesc serios acum.

Maria a sorbit din șampanie.

— Poate că mă plictiseam. Este un delict?

— Nu, totuși voi păstra secretul.

— Ești priceput la păstrarea secretelor?

Brusc smochingul n-a mai fost singurul pe care l-am simțit bățos. Doream să-i replic, dar nu știam cum s-o fac.

— Ah, iată-te, a rostit dinapoia mea un bărbat în japoneză.

M-am întors și am văzut un japonez cu aspect distins, al cărui păr negru începuse să capete culoarea oțelului la tâmple. El s-a apropiat și a atins-o pe Maria pe braț.

— Te căutam.

— Îmi pare rău, a răspuns ea. Am întâlnit un alt pasionat al artelor și meșteșugurilor japoneze și discutam despre hotelul ăsta. El este John. John, el este soțul meu, Sugihara Koji.

În mod reflex, am făcut o plecăciune adâncă – în semn de deferență pentru rangul lui, ca și pentru a-mi ascunde surprinderea și confuzia despre care mă temeam că mi s-ar putea citi pe chip. Nu-l recunoscusem absolut deloc; fotografia fusese prea

veche și oricum nu semăna prea bine, ba mai mult încă, Sugihara arăta complet diferit în smoching.

Și, trebuia s-o recunosc, fusesem prea distras de soția lui.

— Încântat de cunoștință, domnule, am rostit îndreptându-mă și aproape gata să mă bâlbâi. Vă place party-ul?

— Da, e foarte plăcut.

După tonul folosit, ar fi putut descrie mai degrabă o criză de astm, decât banchetul unei nunți. Am presupus că, în calitate de politician de vârf din PLD, era capabil de mai multă dibăcie, așa că probabil nu mă considerase demn de efortul respectiv.

M-am străduit să mă gândesc la un subiect care să pornească o conversație și să ducă la ceva operațional. Însă atât de multe curente aflate în conflict îmi treceau în toate direcțiile prin minte – apariția lui neașteptată; faptul că era soțul acestei femei; atracția mea față de ea, acum după ce tocmai aflasem că era nevasta lui; temerea că el ar fi putut observa respectiva atracție făcându-și prezența simțită dedesubtul pantalonilor prost croiți –, încât n-am putut veni cu nimic inspirat.

El s-a întors către Maria.

— Ambasadorul este aici și ar fi mai bine să-l salutăm împreună, așa că…

Ea a încuviințat din cap.

— Bineînțeles. S-a întors apoi spre mine și a întins mâna. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, a spus în engleză. Aș dori să te pun în legătură cu directorul muzeului. Caută-mă înainte de plecare, de acord?

— Sigur că da, am zis eu, neștiind ce naiba să înțeleg din cuvintele acelea și funcționând exclusiv pe pilot automat. Mulțumesc.

Sugihara a schițat spre mine o plecăciune scurtă de scuze și și-a prins soția de braț. I-am privit îndepărtându-se și mi-a fost imposibil să nu observ

că ea arăta la fel de fantastic din spate ca și din față.

Am simțit imboldul de a da peste cap restul șampaniei, dar trebuia să-mi limpezesc mintea. M-am dus la toaletă, apoi spre marginea piscinei, care era, din fericire, pustie. Reflexii de lumină ambientală dinspre orașul înconjurător unduiau pe apă, iar zgomotul cel mai puternic era zumzetul motorașului pompei de filtrare.

Soția lui? Maria era *soția* lui Sugihara? Era atât de teribil, încât părea aproape amuzant.

De ce mă abordase ea? Și ce fusese chestia aceea de la sfârșit, cu un director de muzeu? Probabil că dorea să mă revadă. Dar de ce? Era interesată? Pentru ce… pentru o relație extraconjugală? Gândul mă îngrozea pe jumătate, dar pe jumătate îmi trezea speranțe.

Și cum rămânea cu Sugihara? De la bun început nu fusesem dispus să-l omor, dar cel puțin știusem că o puteam face, dacă eram nevoit. Pentru mine Sugihara fusese o abstracție, o ecuație, un raport cost/beneficiu. Iar asta era bine. Uciderea se bazează pe dezumanizarea țintei – iată, așa cum am procedat aici, referindu-mă la o „țintă", la ceva lipsit de viață. De aceea militarii vorbesc despre *atacarea inamicului*, nu despre uciderea *semenilor voștri oameni.* De aceea forțele ONU de menținere a păcii obișnuiesc să nu poarte căști – vederea unui chip omenesc este în sine un puternic factor inhibitor anti-ucidere.

Însă acum făcusem cunoștință cu soția lui. Vorbisem cu ea. Flirtasem cu ea… sau cel puțin așa îmi lăsase impresia.

Am căzut pe gânduri. Nu-mi păsa de Sugihara. Întâlnirea noastră fusese scurtă și, în măsura în care-mi dădusem seama, mi se păruse un dobitoc îngâmfat. Îl puteam ucide, dacă eram nevoit. Asta nu se schimbase deloc.

„Atunci care-i problema? Urmează planul inițial. Trage de timp. Caută o ocazie pentru a-l

lichida pe Victor. Dacă n-o să mai poți tărăgăna, îl lichidezi pe Sugihara. Tocmai ai spus c-o poți face”.

Tocmai asta era chestia. Da, îl puteam lichida pe Sugihara, însă nu voiam să-l lichidez pe soțul Mariei.

„Și ce vei face atunci, o să renunți? Dacă psihopatul ăla decide că Miyamoto este «un tip în care nu se poate avea încredere», mâinile tale vor fi mânjite de sângele lui”.

La naiba! Miyamoto fusese bun cu mine. Îmi păstrase secretele. Mă avertizase despre complotul pentru a fi asasinat. El era unul dintre puținii pe care-i numeam „prieteni”. Protejarea lui trebuia să fie prioritară.

„Atunci folosește-te de ea. Ar putea fi o mină de informații prețioase. Cine te-ar putea ajuta să-l fixezi pe Sugihara în timp și spațiu mai bine ca nevastă-sa?”

Logic vorbind, asta era incontestabil, totuși ideea respectivă îmi sporea și mai mult starea de neplăcere. Acum nu mă gândeam doar la asasinarea lui Sugihara, ci făceam și din soția lui – Maria – un complice neștiutor la crimă. O transformam într-un instrument al propriei ei tragedii.

„De unde știi că pentru ea va fi o tragedie? El este mai bătrân. E un tip rece, pe când ea e caldă, el e distant, pe când ea e fermecătoare. Un politician. Jumătate din timp nici măcar nu-i acasă, ci-și vizitează districtul electoral, iar serile își face prieteni noi și cinează cu ei – un soț absent din cămin. De ce ești atât de sigur că Maria îi mai este măcar atașată? Poate că nici nu i-ar păsa. Poate că astfel ar fi eliberată. Ce naiba, nu poți să știi, este chiar posibil ca ea să-i *dorească* moartea”.

Era o justificare, o știam prea bine.

„Nu-i o justificare. E logică”.

Rahat!

„Nu-i deloc rahat. E pur și simplu matematică. Ea este frumoasă și ți-a plăcut. Însă ignoră-ți sentimentele și recalculează. Există un singur răspuns corect. Atâta doar că tu nu vrei să-l vezi”.

Am auzit portița piscinei scârțâind și am ridicat ochii. Era Miyamoto, a că-mi siluetă se contura pe fundalul hotelului.

— Rain-san, a șoptit el destul de sonor, tu ești?

Am privit în jur, îngrijorat de încălcarea securității operaționale pe care o conveniserăm.

— Da, am răspuns tot în șoaptă. Ce faci? De unde ai știut că sunt aici?

El s-a apropiat și a vorbit pe ton ceva mai scăzut:

— Mi-am închipuit unde te-ai putea duce, dacă ai dori câteva clipe de singurătate.

În ciuda încălcării de securitate, am fost mulțumit.

— Se pare că ai practicat mentalitatea de contrafilaj despre care te-am învățat.

— Da, așa este. Foarte utilă. Acum însă – pentru numele lui Dumnezeu, ce făceai cu soția lui Sugihara?

Bineînțeles! Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că el nu mă privise dezaprobator fiindcă tăifăsuiam cu o femeie, ci pentru că tăifăsuiam cu soția lui Sugihara.

— N-am știut cine era. Ea m-a abordat.

— Dar este oare înțelept?

— Nu știu dacă a fost sau nu înțelept, dar s-a-ntâmplat, pur și simplu.

— Nu va crea însă dificultăți?

N-am fost sigur dacă se referea la dificultăți logistice sau emoționale, ori la ambele.

— Nu sunt sigur. Probabil că da. Trebuie să mă gândesc foarte atent. De aceea am venit aici. Voiam să te întreb ceva – Victor a spus că Sugihara și-a sporit măsurile de securitate, dar eu n-am văzut niciun bodyguard. Tu ai văzut?

— Are cu el un om, care-l așteaptă în afara recepției. Mai bine de o duzină de invitați au venit cu bodyguarzi în seara asta, dar niciunul n-a intrat aici.

Am încuviințat, gândindu-mă că securitatea lui Sugihara nu era prea grozavă. El avea noroc: Kobayashi murise și în locul lui fusese trimis să-l asasineze cineva mai puțin doritor s-o facă, chiar dacă nu la fel de incompetent.

Miyamoto a privit agitat în jur.

— Ce ai de gând să faci?

— Asta încerc să decid.

— Îmi cer scuze dacă te tulbur. Și oricum, noi doi n-ar trebui să stăm de vorbă. Atâta doar că am fost… îngrijorat.

— Nu-ți mai face griji. O s-o rezolv eu.

Miyamoto a făcut o plecăciune scurtă și a ieșit prin portiță. În câteva secunde, locul redevenise tăcut.

Știam că folosisem un ton liniștitor și încrezător când îi spusesem că voi rezolva situația. Adevărul însă era că habar n-aveam cum să procedez.

Mi-am imaginat aranjarea unei întâlniri cu Victor. Îi puteam spune că înregistrasem un oarecare progres – că stabilisem un contact la nuntă. Bineînțeles, nu urma să amintesc de soția lui Sugihara. Nu aveam să spun nicio vorbă despre ea. Însă nunta în sine ar fi fost o bucățică pe care s-o arunc psihopatului. Și poate că, în timp ce el avea să molfăie bucățica aceea, eu aveam să întrevăd o oportunitate și să-l lichidez.

Asta m-a mai liniștit puțin. Am stat o vreme în umbră pe unul dintre șezlonguri, doar gândindu-mă, mulțumit că mă aflam departe de party. Ceea ce-i spusesem Mariei era adevărat: nu mă deranja să fiu singur. Fusesem singur înainte de Sayaka și fusesem singur și după ea, dacă nu țineam seama de câteva filipineze drăguțe. Faptele comise de mine în război păreau să fi ridicat un zid după ce revenisem de acolo, iar acum, după alt deceniu de

război în Mindanao, zidul acela devenise chiar și mai gros și mai înalt. Știam că el va exista mereu între mine și lume. Nu mi se părea defel greșit, sau tragic, sau chiar incorect, ci firesc ca un fel de versiune morală a legii a treia a lui Newton, o forță care mă separa de viețile altora ca reacție la viețile pe care le curmasem eu însumi.

Și totuși acum stăteam aici, în semiîntuneric, și mă gândeam la femeia aceasta.

„E-n regulă. Ea este o pistă. O sursă de informații. Ar trebui *într-adevăr* să te gândești la ea".

Problema era că nu mă gândeam la ea în felul… acela.

Mi-am spus că eram idiot. Ea era prea vârstnică pentru mine, prea rafinată, prea… măritată.

Și prea apropiată de încurcătura în care mă găseam. Ajungea să mă gândesc la ce fusese cât pe aici să i se întâmple Sayakei pentru simplul motiv că fusese apropiată de mine. Zidul nu era doar o pedeapsă pentru cel aflat de partea asta, ci însemna protecție pentru cei aflați de cealaltă parte. Nu trebuia să uit asta niciodată.

„Atunci, nu te mai gândi la ce simți tu pentru ea. Este un activ. Un pion pe tabla de șah. Nu mai ofta și joacă nenorocitul ăsta de joc".

Exact!

M-am întors în sală și am zărit-o pe Maria aproape imediat. Era alături de soțul ei și zâmbea ca o nevastă perfectă de politician, în timp ce el vorbea unui grup strâns în fața lor. M-am uitat împrejur și am văzut că mirii se aflau departe. N-ar fi fost deloc plăcut ca Maria să mă roage s-o prezint mirelui.

M-am strecurat prin mulțime, astfel ca ea să mă poată vedea trecând, apoi m-am oprit la mesele aflate lângă un perete și am început să-mi umplu o farfurie cu deserturi *mochi* multicolore. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Maria cerându-și scuze.

— Ce faci, John, a rostit ea când a ajuns la mine, nu te-am mai văzut de ceva vreme. Ai fost plecat?

Oare mă căutase?

— Am… ai avut dreptate. Cred că mă simt mai bine singur, decât la party-uri.

— Te-ai întâlnit cu persoana pe care o căutai? Să știi că probabil te-aș putea ajuta.

N-am știut ce să-i răspund, așa că am spus:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Ea m-a privit atent apoi a surâs.

— Ești drăguț.

— De fapt, nu sunt.

M-am întrebat dacă încercam s-o avertizez sau altceva de felul acela.

— Da, toți oamenii sunt complicați. Poate că tu ești mai drăguț decât o știi. A băgat mâna în poșeta ei mică și neagră, a scos o carte de vizită și mi-a întins-o. Ai aici informația pe care am menționat-o. Sper s-o folosești.

M-am uitat la cartea de vizită. Pe ea scria Maria Sugihara, Muzeul Național Tokio, Ueno. Am întors-o și am citit ce scria pe spate: *Luni, ora 14. Intrarea Honkan.*

Cunoșteam muzeul. Era cel mai mare din Tokio și fusese favoritul mamei. În copilăria mea, mă dusese acolo de nenumărate ori. Honkan era clădirea principală, cu zeci de săli cu exponate.

Am băgat cartea de vizită în buzunar și am încuviințat din cap. Oare asta era povestea cu directorul muzeului? Sau cu totul altceva?

— Mulțumesc, am rostit. O să… o folosesc cu siguranță.

Mi-a întins mâna și a zâmbit.

— *Prego.*

Ne-am strâns mâinile, apoi ea s-a întors și a revenit la grupul pe care-l părăsise, cu o atitudine plină de profesionalism, precum cineva care tocmai îndeplinise un gest amabil pe care-l promisese unui străin.

Însă nu terminase, iar asta era perfect clar. Mai neclar era ce intenționa în privința mea.

Tot așa cum neclar era ce intenționam eu în privința ei.

Capitolul 5

Am petrecut ziua următoare cercetând adresele de serviciu și domiciliu ale lui Sugihara, potrivit dosarului primit de la Victor. Niciuna dintre ele nu era promițătoare. Sugihara locuia într-o clădire cu mai multe apartamente din Minami Azabu, cu garaj cu ușă rulantă. Cartierul era în totalitate rezidențial și în exteriorul clădirii nu exista niciun loc potrivit pentru o ambuscadă. Puteam să-mi imaginez câteva moduri prin care să intru în garaj și să-l aștept acolo. Toate prezentau însă riscuri, iar posibilitatea de a fi zărit de Maria sporea dificultatea.

La serviciu era și mai rău – se găsea în Kasumigaseki, într-un complex cu ziduri înalte, a cărui poartă de acces era controlată de un post de gardă. Din nou, nu era ceva imposibil, totuși dificil și cu risc mare.

Partea bună, bănuiam, era faptul că puteam să folosesc lipsurile dosarului ca scuză pentru durata de executare a misiunii. Scuză, pe naiba, era un motiv valid!

„Poți face chiar mai mult decât atât. Îi poți spune psihopatului că, dacă vrea realmente să-l elimini pe Sugihara, ar trebui să-ți facă rost de o armă de foc”.

Am examinat ideea aceea. Armele de foc erau rare în Japonia, dar dacă cineva îmi putea face rost de una, bănuiam că acela era Victor. Deși, dacă instinctele lui erau pe atât de bune pe cât simțeam, n-avea să-mi îngăduie niciodată să fiu înarmat în prezența sa.

Mai exista o posibilitate. Prietenul meu Tatsuhiko Ishikura. Tatsu. Ne cunoscuserăm în Vietnam, iar cu zece ani în urmă el mă ajutase să-mi rezolv problema cu *yakuza* și apoi să dispar. Însă Tatsu făcea parte din Keisatsuchō, Agenția Națională a Poliției japoneze, și, cu toate că

acordase întotdeauna prioritate imperativelor justiției față de subtilitățile legii, mă gândeam că a-i cere un pistol ca să pot lichida un gangster rus ar fi însemnat să împing lucrurile prea departe.

„Nu *prea* departe. Doar *ceva mai* departe. Un fel de… plan C".

Bun! Aveam să-l păstrez pe Tatsu în minte, ca pe un soi de rezervă. Dar mai întâi trebuia să-i raportez lui Victor.

Am petrecut noaptea în unul dintre miile de love hoteluri din oraș – instituții de cazare pe termen scurt, concepute pentru relații sexuale, dar utile de asemenea pentru oricine încerca să evite să fie urmărit – și l-am sunat pe Victor în dimineața următoare. Pe când îi formam numărul de la un telefon public, mi-am dat seama că nu eram tocmai nerăbdător să-l văd. După cum spune proverbul, dacă inamicul este în bătaia armei… același lucru este valabil și pentru tine. Nu vedeam însă cum aș fi putut proceda altfel.

Cineva a ridicat receptorul și a spus:

— Alo.

Era Oleg. I-am recunoscut vocea și accentul de la întâlnirea noastră anterioară.

— Eu sunt, am spus. Aseară am stabilit un contact cu ținta. Dacă el vrea să afle mai multe, o să vin. Dacă nu, o să-mi văd mai departe de treabă.

— Sigur că trebuie să vii. Poți s-ajungi aici într-o jumătate de oră, da?

M-am gândit ce putea să însemne asta. Cel mai probabil, ei se aflau acum acolo – presupunând că numărul la care sunasem era al unui telefon din biroul lui Victor. Teoretic, numărul putea fi al unui telefon care să se fi aflat altundeva, totuși Oleg nu-mi lăsase impresia cuiva pe care Victor să-l fi angajat pentru subtilitate. Deoarece fusese luat prin surprindere de apelul meu și trebuise să comunice prin telefon cu engleza lui nu tocmai perfectă, n-ar fi fost destul de vigilent sau de

concentrat ca să spună „aici”, referindu-se la birou, dacă răspunsese din alt loc.

Se părea, așadar, că petreceau destul de mult timp în biroul din Kasumigaseki. Desigur, deocamdată nu era o informație pe baza căreia să se poată acționa, totuși constituia o piesă pe care, în timp, aș fi putut-o combina cu altele.

— Da, pot s-ajung acolo.

— Bine.

A închis.

Într-o jumătate de oră eram din nou în biroul lui Victor, după ce se repetase tipicul de data trecută: așteptarea, percheziția, escortarea de către Oleg și doi gangsteri japonezi. Victor era un individ precaut.

Stătea așezat când am intrat și a bătut teatral din palme când m-a văzut.

— Mă bucur să te văd, prietene, mă bucur să te văd. E grozav că ai de raportat un progres. Ia loc, ia loc! Vreau să te simți confortabil.

Am observat că de data asta nu mai exista niciun *kaki.* Și niciun cuțit. Bluza polo era acum albastră. Mocheta fusese schimbată – era roșie. Crezusem că glumise în privința aceea, dar se părea că oamenii lui deciseseră că era mai prudent să acționeze ca și cum ar fi vorbit serios.

— Nu mă deranjează să stau în picioare, am zis. Nu vreau să-ți răpesc prea mult timp.

— Nicio problemă, a spus el. Nicio problemă. Vreau să stai jos. A indicat un scaun tapițat. *Pojaluista.* Te rog!

M-aș fi simțit mai confortabil dacă aș fi stat în picioare. Am bănuit totuși că, dacă intenționau să mă omoare, ei patru, probabil înarmați, ar fi putut s-o facă indiferent dacă stăteam așezat sau în picioare. De aceea am luat loc.

— Foarte bine. Mulțumesc, prietene, a zis el și s-a aplecat spre mine. Spune-mi acum despre Sugihara.

— Nu sunt multe de spus. I-aș fi zis și lui Oleg la telefon, dar mi-a spus că trebuie să vin.

— Bineînțeles, e mai bine să fii aici. Întotdeauna e mai bine să fim față în față. Așadar, Sugihara… E mort, da?

M-am uitat la el. Vorbea serios?

Victor a așteptat o secundă, apoi a hohotit.

— Bun, bun, deci mai e încă-n viață. Nu-i îngrijorător. Spune-mi doar detaliile.

— Aseară a fost o nuntă. Nepotul ministrului agriculturii. Am izbutit să intru la party. L-am întâlnit pentru scurt timp pe Sugihara. N-a existat nicio oportunitate să fac mai mult decât atât, dar acum știu clar cum arată – nu ca în poza aia veche din ziar. Iar asta ar trebui să reducă riscurile altei boacăne ca a lui Kobayashi.

M-a privit, cu chipul indescifrabil.

— Te-ai întâlnit cu el.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație.

L-am privit la fel de inexpresiv.

— Cum am zis.

— L-ai întâlnit, dar nu l-ai omorât.

— M-am gândit s-o fac, dar până la urmă m-au oprit cei aproape o mie de martori din jur. Ai o problemă cu asta?

Ochii lui păreau două helești secate. M-am întrebat dacă îl iritam. În tot cazul, el mă irita pe mine. Trebuia să termin cu prostia asta. Să rămân detașat. În adâncul meu însă înțelegeam tot mai clar ceva.

Într-un fel sau altul, aveam să-l omor pe nenorocitul ăsta.

— Serviciul lui de securitate nici măcar nu l-a însoțit înăuntru. Bodyguardul i-a rămas afară.

M-am întrebat de unde știa asta, sau dacă doar aruncase o momeală.

— N-am zis că bodyguardul lui reprezenta problema. Am zis că martorii reprezentau problema. Uite ce-i, dacă vrei ca treaba asta să fie făcută ca lumea, s-ar putea să dureze nițel. Dacă

vrei să mă pripesc, o să riscăm altă boacănă, după care jobul va deveni nu doar mai greu, ci poate chiar imposibil. Asta vrei?

M-a privit din nou îndelung, în tăcere. Dacă avea să se repeadă spre mine, aveam să mă aplec sub el și să încerc să-mi vâr degetele în ochii lui, iar în același timp să-l îmbrâncesc în Oleg, după care să mă lupt ca să ajung la ușă. Deși n-aș fi avut cine știe ce șanse de reușită.

— Pripeală, a zis el și s-a scărpinat pe gât. Crezusem că știu cuvântul ăsta. Dar poate că nu-l știu. Asta-nseamnă ca jumătate de party să schimbi ocheade sexy cu soția italiancă a lui Sugihara?

Aveam acum confirmarea – avusese pe cineva în interior, la nuntă. Probabil aceeași persoană care-i furnizase informații despre oponenții din PLD și de pe stradă, îngăduindu-i să-i găsească rapid pe cei care-i stăteau în cale și să-i omoare în bătaie.

Totuși remarca lui și ceea ce se afla înapoia ei nu m-au speriat. Poate că la dineu fusesem stângaci, însă Victor îmi declanșa toate instinctele de luptă, iar pentru mine lupta era ca întoarcerea acasă.

— Ai știut că are o soție, am vorbit coborându-mi ușor tonul vocii, și nu mi-ai spus? Asta-i o pistă operațională solidă. Aș fi putut s-o caut în mod activ, ca mijloc de a ajunge la Sugihara, în loc să dau peste ea cu totul accidental. Am avut noroc. Vrei ca jobul ăsta să depindă de noroc sau vrei să colaborezi cu mine, spunându-mi ce știi?

Dar pesemne că el nu știuse. N-o știuse dinainte. Probabil că omul lui din interior îi raportase ulterior cele întâmplate la dineu. Contraatacând, îmi ascundeam bănuiala asta. Și în același timp îl puneam pe Victor într-o poziție defensivă.

Deși trebuia să fiu atent. Dacă i se părea că era împins prea tare în defensivă, situația putea să devină rapid foarte neplăcută.

El a mijit ochii și a încuviințat fără grabă din cap.

— Nu-ți este… frică de mine.

Nici acum nu fusese o întrebare, ci o afirmație. L-am privit, precaut.

— Încerc doar să fac jobul ăsta. Și să-l fac bine.

— Interesant. Îmi plac oamenii care nu se tem de mine.

Mi se părea că mințea de înghețau apele. Individul ăsta dorea ca toți cei care auziseră vreodată de numele lui să se teamă de el și în general făcea o treabă destul de bună pentru a-și consolida renumele. Deși nu eram sigur dacă mă mințea pe mine sau pe el însuși.

S-a lăsat pe spate în scaun, ca și cum ar fi vrut să mă focalizeze mai atent.

— Dar poate că-i la fel de adevărat că oamenii care nu se tem de mine sunt… periculoși.

— Dacă sperii destul de mult pe cineva, am spus, vei fi surprins cât de periculos poate să devină.

M-a privit îndelung și tensiunea din încăpere a crescut, de parcă ceva ar fi putut să explodeze. Cu coada ochiului i-am văzut pe oamenii lui uitându-se concentrați. Mâna dreaptă a lui Oleg s-a îndreptat încet spre talia sa – pregătindu-se, fără doar și poate, să scoată o armă. M-am încordat, ca să-l interceptez.

După aceea Victor a dat capul pe spate și a izbucnit în hohote de râs. A continuat așa poate o jumătate de minut, iar accesele de ilaritate au umplut odaia. Când a început să se potolească până la urmă, s-a aplecat din nou în față, continuând să râdă și ștergându-și lacrimile. A arătat cu mâna spre mine.

— Cum am zis. Un tip pontos. Chiar îmi placi, tipule pontos. Așadar, e bine că nu te temi de mine, da?

— Așa cred. Spune-mi, mai ai și alte piste pe care nu le-ai dezvăluit? De fapt, chiar vrei să fac jobul ăsta?

A râs din nou și a bătut iarăși din palme.

— Bine, tipule dur și pontos. Nu-ți face griji. O să-ți fac rost de o pistă bună. Unde te poate contacta Oleg?

— N-am telefon.

— Unde stai?

— Cu un prieten. Dar nu-mi place să-l deranjez cu telefoane care nu sunt pentru el.

M-a privit de sus până jos, cu chip inexpresiv. Am putut simți din nou tensiunea din încăpere.

— Știi, tipule dur și pontos, îmi place de tine. Dar este o greșeală foarte mare să te pui cu mine. Știi asta, da? Vrei să-ți arăt? Vrei să-ți arăt chiar acum?

Tensiunea din cameră s-a intensificat, dar nu eram speriat, ci mai degrabă… interesat. Psihopatul ăsta părea să aibă un nivel de autocontrol. Și îl exercita acum, fiindcă dorea ceva de la mine. Ceva ce n-aș mai fi fost în stare să fac, dacă mă omora.

— Și dacă sun eu? am întrebat. Spune-mi doar la ce oră vrei s-o fac.

Mă gândeam că dacă-l lăsam să-mi spună când să telefonez, s-ar fi simțit ca și cum ar fi revenit la control și ar fi trecut astfel cu vederea peste faptul că-i ignorasem doleanța și în schimb mi-o impusesem pe a mea.

Ideea a părut să funcționeze, pentru că, după o secundă, a spus:

— Sună-l pe Oleg după-amiază. La ora cinci. Dacă n-are nimic să-ți spună, atunci suni de două ori pe zi. La nouă dimineața și la cinci după-amiaza. Să nu cumva să uiți. Să nu fii un tip în care nu se poate avea încredere.

— Să știi că totul ar fi mai ușor, dacă mi-ai putea face rost de un pistol.

Victor a zâmbit, ca și cum ar fi știut cu exactitate pentru ce aveam nevoie de armă.

— Pistoalele sunt… greu de obținut în Japonia. Oleg are unul, dar prefer ca el să fie singurul înarmat.

Era oare adevărat? Nu văzusem la Oleg niciun fel de indicii în privința aceea – o umflătură sub braț sau cureaua coborâtă într-o parte sub greutatea armei. Anterior, când mâna dreaptă îi coborâse spre talie, poate că o făcuse în căutarea unui pistol, poate ceva îndeajuns de mic ca să fie bine ascuns de haină și de corpul lui mătăhălos. Totuși instinctul îmi spunea că era înarmat doar cu un cuțit. Chiar dacă nu-l citise pe Sun Tzu, Victor era îndeajuns de isteț și de experimentat ca să știe că, atunci când ești slab, te prefaci puternic, iar când ești puternic, te prefaci slab.

Dar ce se putea spune despre ceilalți oameni ai lui? Nu zărisem alte mișcări care să fi trădat tentative de accesare ale unor arme. În plus, dacă Oleg, care era în mod clar mâna lui dreaptă, nu avea o armă de foc, era greu de crezut că subalternii lui ar fi avut.

Și chiar dacă mă înșelasem – chiar dacă Oleg avea o armă de foc și chiar dacă l-aș fi putut dezarma înainte ca restul să se repeadă asupra mea –, aș fi mizat totul pe arma în sine. O armă care, din câte știam, putea să fie necorespunzător întreținută și să se blocheze lesne. Probabil că ar fi fost operațională, însă dacă nu era, aș fi fost mort după alte câteva secunde.

Așa că am așteptat.

— În plus, a urmat Victor, tu știi unde locuiește Sugihara. Știi unde lucrează. Cu datele pe care ți le-am furnizat, este așa de ușor, că ar trebui să-i poți da cu o piatră-n cap.

— Da, am trecut de câteva ori pe lângă reședință și pe lângă serviciul lui. Ambele sunt locuri cu șanse reduse ca să încerc să-l lichidez, din cauza dispunerii, a vecinilor, a posibilității de acces și a agenților de pază de la serviciu. Dificultatea este însă și mai mare, deoarece, așa cum ai spus, el și-a sporit măsurile de securitate după Kobayashi și, cu excepția cazului în care sunt cei mai incompetenți agenți de securitate din lume, ei i-au explicat

probabil că trebuie să fie și mai prudent pe drumul spre casă și spre serviciu, deoarece acelea sunt locurile cunoscute și predictibile, unde cineva ar încerca să-l prindă în ambuscadă. La nuntă însă n-a manifestat prudență, așa că știm că va fi vulnerabil undeva. Am însă nevoie de informații solide ca să-mi dau seama unde-i acel „undeva”.

— Astea sunt pretexte.

— Nu sunt pretexte, ci obstacole. Are vreun hobby? O amantă? Un câine? Ceva de felul ăsta? Dacă are un câine, poate că-l scoate seara la plimbare, pentru că nevastă-sa nu vrea să coboare din pat. Chestii de felul ăsta. Așa ceva poate fi o oportunitate.

— Nu știu despre câine.

— Uite care-i treaba, eu sunt arma, dar am nevoie de ajutorul tău ca să ochesc ținta. Și dacă nu mă poți ajuta, OK, dar atunci va trebui să-mi culeg singur informațiile. Asta va necesita fie timp, fie noroc, dar probabil câte ceva din ambele.

Victor m-a privit cu ochii lui goi.

— Sună-l pe Oleg la ora cinci, a zis el. Nu întârzia. Nu fi un tip în care nu se poate avea încredere.

Capitolul 6

Muzeul Național se afla în parcul Ueno. Eu trăsesem la alt love hotel, de data asta în Ikebukuro, de unde se ajungea direct la Ueno pe linia JNR Yamanote.

După ce lipsisem un deceniu, mi se părea ciudat să fiu iarăși în oraș. Bineînțeles, totul continua să se simtă la fel ca în acel Tokio pe care mi-l reaminteam: zgomotele trenurilor și ale traficului, mirosul de orez și de *ramen*[6], energia generală a locului. În același timp însă, multe se schimbaseră. În Ikebukuro, linia de orizont diferea spectaculos, cu zgârie-nori peste tot – dintre care unul, uriașa clădire Sunshine 60, era în prezent cel mai înalt din Japonia. Foarte multe dintre casele robuste din lemn, înnegrite de atâtea decenii în care soarele și ploile alternaseră, erau înlocuite de case din beton. Semnele războiului dispăruseră, de asemenea, aproape complet. Pe când eram băiețaș, mai existau urme: cratere, maidane pustii, scheletele clădirilor arse de bombe incendiare americane. Când revenisem în 1972, cicatricile fizice dispăruseră, dar amintirea lor mai dăinuia cumva, o prezență spectrală în orașul tot mai prosper, tot mai cosmopolit. Dar acum se părea că până și spectrele plecaseră și războiul se simțea mai puțin ca o amintire și mai degrabă ca o pagină de istorie.

Trenul era bun, curat, rapid și eficient, totuși duceam dorul lui Thanatos, motocicleta Suzuki GT380J pe care o abandonasem când plecasem din Tokio acum zece ani. Poate că aveam să-mi cumpăr alta, dacă-l rezolvam pe Victor și în cele din urmă rămâneam aici. Dar probabil că n-ar fi fost la fel. Nu există altă iubire precum cea dintâi.

Am coborât din tren și am mers prin parc, evitând helești Shinobazu, locul unde „murisem” cu zece ani în urmă. Amintindu-mi împușcătura, plescăitura printre lotuși și țipetele

păsărilor speriate, mă gândeam că locul mi se va părea bântuit. Nu i-aș fi dus dorul dacă nu l-aș mai fi revăzut niciodată.

Ziua era caldă și însorită, iar parcul, plin de lume. Am văzut grupuri de școlari în uniforme albastre și cu căști de protecție galbene, pălăvrăgind și ținându-se de mâini, în timp ce profesorii îi conduceau spre templul sau muzeul ce urma pe itinerarul lor, turiști cu aparate foto atârnate de gât, care consultau ghiduri și hărți, mame cu landouri ieșite la plimbare, *sarariimani*[7] cu ziare, ieșiți pe furiș în pauze *saboru*[8], pensionari care stăteau pe bănci ca să-și treacă timpul. Aerul fremăta de râsete și de sunetele conversațiilor relaxate. Frunzele arborilor ginkgo erau tivite cu galben, și *kōyō,* culorile toamnei, m-au făcut să mă gândesc la mama și la cât de mult îndrăgea ea toamna în Japonia.

Am trecut pe lângă fântâna de pe esplanada din fața muzeului, apoi am stat locului o clipă, privind un grup de turiști străini care intrau treptat în clădirea masivă din piatră. Când ultimul dintre ei a dispărut înăuntru, am zărit-o pe Maria, stând singură sub porticul intrării principale. Văzându-mă, a fluturat din braț și a început să coboare treptele.

— Bună, John, a spus când a ajuns lângă mine și m-a sărutat pe obraji după obiceiul italienesc. Să știi că n-am fost sigură dacă o să vii, dar sunt foarte bucuroasă că ai reușit.

Purta o fustă neagră, care-i trecea de genunchi, cămașă albă cu nasturi, descheiată la gât, și pantofi negri cu toc. Cercei mici din aur, un șirag simplu din perle și machiaj mai discret decât avusese la nuntă. N-aș fi crezut că așa ceva era posibil, dar în hainele acelea modeste de serviciu mi s-a părut chiar mai frumoasă decât în ținuta neagră de seară.

— Nici eu n-am fost sigur. A fost nițel cam greu să înțeleg despre ce-i vorba.

— Păi, despre muncă, bineînțeles.

— Muncă?

— Nu asta căutai la nuntă? Pe cineva cu care să vorbești despre un job?

Aceea fusese interpretarea ei. Eu n-o negasem, totuși nu i-o confirmasem suficient ca să încerce să-mi ofere realmente ceva.

— Nu… nu știu ce să zic.

— M-am înșelat? Nu căutai de muncă? După cum ai răspuns, am crezut că erai… hm… eufemistic.

— Poate că eram, puțin. La ce fel de job te referi?

— Recent, domnul care conducea tururile de limbă engleză a trebuit să se întoarcă pe neașteptate în Australia. De aceea, când te-am întâlnit, m-am gândit că poate te-ai potrivi.

Am privit clădirea impozantă a muzeului din spatele ei.

— Maria, e drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, dar aproape tot ce știu despre artă provine dintr-o conversație pe care am purtat-o cu tine la nuntă.

— Bineînțeles că vei avea nevoie de un profesor, dar, spre norocul tău, sunt o profesoară bună, așa cum ai văzut.

Am râs.

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu că doreai să vin aici?

— Să fiu sinceră, m-am temut că, dacă ți-aș fi spus-o fără să te prezint directorului Kurosawa, s-ar fi putut să nu-ți dai seama că erai interesat.

— „S-ar fi putut să nu-mi dau seama”? Este și asta o formulare, da.

— Uite ce-i, dacă tot ai venit până aici, înseamnă că trebuie să fii cel puțin curios, nu-i așa? Dă-mi voie să te prezint și să te plimb nițel prin muzeu. Apoi, dacă tot nu vei fi interesat, cel puțin vei lua o decizie informată.

Am încercat să-i examinez cu atenție propunerea. Oare spunea adevărul? Oare mă

invitase cu adevărat la muzeu pentru un job? Pentru că înțelesesem brusc că, dacă ar fi existat altceva care s-o intereseze mai mult, pretextul jobului constituia o acoperire excelentă pentru acțiune. Totul ar fi fost legitim, inclusiv o întâlnire cu directorul muzeului. Totul putea fi dezmințit. O cale mult mai sigură de a proceda decât, să zicem, o întâlnire la un păhărel într-un bar sau pe o bancă în parc.

Sau poate că acoperirea acțiunii era mai degrabă pentru ea, decât pentru terți potențiali. Abia după mulți ani aveam să citesc *Omul moral și societatea imorală* de Reinhold Niebuhr, în care autorul explica felul cum sinele mai rău trebuie să amăgească sinele mai bun, astfel încât să-i obțină acceptul pentru un comportament pe care altfel nu l-ar încuviința niciodată. Însă eu pricepusem conceptul respectiv chiar înainte să fi citit cartea și acum m-am întrebat dacă nu cumva o interesam pe Maria pentru cu totul altceva decât un job și dacă nu cumva ea se convinsese pe sine că era vorba despre un job, fiindcă nu era pregătită să accepte natura adevărată a interesului aceluia. Eu știam, bineînțeles, destul de mult despre tipurile de justificări implicate în omucideri ca să înțeleg că ceva similar putea să apară în contextul atracțiilor interzise.

Sau poate că totul era o speranță prostească din partea mea. Un vis. Poate că exageram cu supraestimarea.

Nu conta. Trebuia să mă împrietenesc cu Maria, ca să obțin informații despre soțul ei. Iar pentru asta probabil că orice pretext era la fel de bun.

Un grup de eleve de liceu în uniforme bleumarin a ieșit din muzeu și a trecut pe lângă noi. Le-am privit, apoi am ridicat brațele în semn de predare.

— OK, la urma urmelor, ce am de pierdut?

Am intrat împreună și eu m-am oprit pentru o clipă în hol, ca să privesc în jur. Am încercat să-mi reamintesc ultima dată când mă adusese mama aici

– probabil că aveam în jur de șapte ani. Nu mă așteptam să mai țin minte locul și am fost surprins să constat că nu era chiar așa. Plafonul îndepărtat și impunător, cu basoreliefuri elaborate. Pereții înalți din marmură. Scara masivă și bifurcată, lată de șase metri, și sculpturile metalice de pe stâlpii ei uriași. Și, desigur, ecourile solemne produse de pietrărie și de spațiile vaste.

Maria a surâs, privindu-mă.

— Impresionant, nu? Se vorbește despre desemnarea clădirii ca *jūyōbunkazai.* Cred că o vor face până la urmă.

Jūyōbunkazai, sau „Proprietăți culturale importante", erau locuri desemnate ca atare de guvern datorită importanței lor pentru cultura japoneză și de aceea erau supuse restricțiilor în privința modificărilor. Exista un echivalent și pentru oameni: *ningenkokuho,* sau „Comori naționale în viață" – maeștri ai unor arte pe care guvernul le considera esențiale pentru continuitatea culturii japoneze.

— Cred că ar fi cuvenit, am răspuns, continuând să privesc în jur.

— Haide să-l cunoști pe directorul Kurosawa – ne așteaptă. După aceea te voi conduce printr-un tur al muzeului. Sunt multe de văzut.

Am ocolit scara gigantică, am trecut pe lângă o plăcuță care anunța în engleză și japoneză „Accesul permis doar angajaților muzeului" și am ajuns la o ușă masivă, din mahon, cu un luminator în partea de sus. Maria a bătut puternic în ușă.

— Domnule director? a strigat ea în japoneză. Sunt cu cineva pe care aș dori să-l cunoașteți.

Am intrat într-o încăpere ticsită cu suluri de pergamente ce atârnau pe pereți, cu paravane pliate și cu destule artefacte pentru a pune la încercare fundația clădirii; o singură fereastră mare dădea spre o grădină tăcută. În mijlocul tuturor stătea un omuleț în costum mototolit, cu părul și barba ca un fuior complet albe, așezat la un birou din lemn atât

de masiv, încât el părea un copilaș. A ridicat fruntea dintr-o carte, și-a scos ochelarii cu rame din sârmă, a pus în locul lor alții, apoi s-a sprijinit într-un baston ca să se scoale.

— Da, sigur că da, a zis el, aranjându-și ochelarii și mijind ochii spre mine. Dumneata trebuie să fii domnul despre care mi-a vorbit Maria-san. Așadar, te interesează munca în muzeu, da?

Am făcut o plecăciune, uluit de viteza cu care păreau să se deruleze evenimentele.

— Da, domnule, eu… da, bineînțeles că mă interesează.

Și-a făcut o palmă căuș la ureche și a înclinat capul spre mine.

— Vrei să repeți, te rog?

Era tare de urechi. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama de asta după felul cum ciocănise Maria la ușă și apoi strigase la el. Mi-am repetat cuvintele, mai tare acum, și m-am plecat din nou.

A făcut la rândul lui o plecăciune scurtă.

— Unde ai absolvit?

— Domnule director, ca să fiu sincer, majoritatea educației mele este… neoficială.

Mi se părea o modalitate corectă de a descrie ceea ce învățasem ca soldat și mercenar.

— Da, da, uneori educația oficială este supraevaluată. Maria-san însăși este o dovadă elegantă în această privință. Dar engleza dumitale? Trebuie să fie la nivel de top, deoarece vei conduce tururi. Nu doar pentru turiști, atenție!, ci și pentru demnitari aflați în vizită în țară. Muzeul Național este o fereastră în sufletul Japoniei, înțelegi? Este o primă impresie pentru mulți vizitatori foarte importanți ai țării noastre – aici s-a oprit și mi-a privit blugii decolorați și pantofii jerpeliți – și dorim ca ea să fie de calitate. Întrucât economia noastră capătă un caracter tot mai internațional, multe depind de acea primă impresie.

— Domnule, am crescut în Japonia și în Statele Unite, am spus regretând că nu mă obosisem să-mi calc cămașa, fie și numai pentru salvarea aparențelor. Vorbesc engleza la fel de bine ca japoneza.

— Asta-i bine, foarte bine. Aș dori să pot spune același lucru despre mine, dar engleza mea este aproape stânjenitor de slabă ca s-o folosesc. Acesta este alt motiv pentru care muzeul are nevoie de sprijinul unor tineri cu viziuni mai globale, ca Maria-san. Bun, atunci o să te las pe mâinile ei. A privit-o pe Maria și a surâs larg. Maria-san, pare a fi un tânăr de calitate.

Eu și Maria ne-am plecat în semn de respect și am ieșit din încăpere. Pe când ocoleam din nou scara, ea a întrebat:

— Nu-i așa că-l adori deja?

— Pare foarte… drăguț.

— Eu îl iubesc. Acum zece ani mi-a acordat o șansă, deși nu aveam absolut niciun fel de pregătire oficială, și practic mi-a salvat viața.

Ne-am strecurat pe lângă un grup de vizitatori și am pornit în sus pe scară.

— Mi se pare o afirmație impresionantă pentru o oportunitate de angajare, am spus, întrebându-mă dacă nu cumva ea făcea ceva similar pentru mine.

— Nu trebuie s-o iei literal. Totuși a fost exact ceea ce aveam nevoie la momentul respectiv, și de atunci el m-a susținut întruna.

Când am ajuns în vârful scării, am intrat într-o sală – *Costume din perioada Edo* – în care erau expuse chimonouri oficiale superbe din mătase. Izul de lemn al podelelor vechi, sunetele pașilor ce reverberau din plafonul înalt… toate astea îmi trezeau o tristețe inexplicabilă. Poate pentru că, la ultima mea vizită aici, fusesem un copil inocent. Și nu fusesem nici pe departe atât de singur ca acum.

— Am început ca ghid de tururi, a spus încet Maria în vreme ce mergeam. Primul ghid *gaijin*[9] pe care-l avusese muzeul vreodată, pentru că

vorbesc engleza, italiana și japoneza. Și ceva franceză și germană, pe care le-am învățat la universitate. Însă directorul Kurosawa mi-a acordat tot mai multă responsabilitate. De fapt, chiar la sfârșitul săptămânii curente vom deschide o expoziție nouă de care m-am ocupat personal: *Comori din castelele Azuchi și Nijo.* Este o colecție de panouri glisante și paravane pliabile, care prezintă imagini din castelele respective la sfârșitul perioadei Sengoku. Cu casete audio pentru tur, pe care le-am înregistrat personal în italiană și engleză, și cu un album însoțitor ale cărui texte le-am scris tot eu. N-aș fi putut face nimic din toate astea, dacă n-ar fi existat directorul Kurosawa.

Mi-a plăcut că-l onora cu titlul „director” – *kanchō* în japoneză –, chiar și când nu era prezent.

— Pare minunat, am comentat. Mi-ar plăcea s-o văd.

A zâmbit.

— Mă bucur, fiindcă ne-ndreptăm într-acolo.

Am părăsit sala cu chimonouri și am ajuns la un șnur gros din catifea roșie care bloca accesul mai departe pe coridor. Maria l-a ridicat, l-a pus la loc în urma noastră și a descuiat o ușiță – o intrare prin spate, am presupus, într-o sală de expoziție. Am intrat, dar era prea întuneric ca să se vadă ceva. Ea a aprins lumina și a închis ușa după noi.

În fața mea se aflau unele dintre cele mai spectaculoase paravane cu foițe aurite pe care le văzusem vreodată: reprezentări enorme, evocatoare, de munți și lacuri și păsări de pradă, ale căror foițe aurite răsfrângeau superb lumina. Unele panouri glisante erau înalte până în tavan, iar pereți despărțitori din lemn creau iluzia că ne uitam printr-o fereastră la o grădină ce înconjura un chiparos bătrân.

— Îți… taie răsuflarea, am rostit clătinând încet din cap de uimire.

— *Grazie.* N-o să neg că sunt foarte mândră de ea.

— Ai toate motivele.

— Acum poți să înțelegi de ce țin așa de mult la directorul Kurosawa.

— Da, cred că pot să-nțeleg.

— Iar tu vei lucra pentru el. Te interesează?

— Sunt flatat. Realmente. Cred însă că te voi dezamăgi.

— N-ar trebui să mă lași pe mine să decid asta?

— Din păcate, cred că *o vei decide.*

Maria a râs.

— De obicei nu mă-nșel în privința asta. Ce zici acum de un tur privat? N-am mai condus un tur de mult timp și mi-ar face plăcere.

Am petrecut o oră doar în expoziția ei. Am rămas uimit de cunoștințele Mariei în domeniul artei, al istoriei artei și, într-o măsură chiar mai mare, de înțelegerea ei privind forțele culturale ce produseseră exponatele.

După ce am revenit pe coridor, a spus:

— Ce ți-aș mai putea arăta? *Pergamente Zen din epoca Kamakura*? *Ukiyo-e din epoca Edo*? *Zorii artei japoneze*?

I-am surâs.

— Când eram mic, mama mă aducea aici și îmi punea întotdeauna exact aceeași întrebare. Iar eu îi răspundeam întotdeauna că vreau să văd săbiile și armurile.

A râs.

— E lesne de-nțeles asta. Totuși expoziția *Costume ale elitei militare* este în renovare, așa că pentru moment se află în depozit. Dacă vrei, totuși, te pot duce s-o vezi.

Am coborât scara în subsol. Spre deosebire de nivelurile de deasupra, coridoarele de aici erau înguste, plafoanele scunde și luminatul abia adecvat – în mod clar, partea aceasta din muzeu nu era destinată și nici întreținută pentru public. La capătul coridorului am dat colțul, iar Maria a băgat

o cheie într-o broască banală de pe o ușă banală. A acționat un întrerupător și am urmat-o înăuntru.

Interiorul încăperii arăta ca o peșteră a comorilor – rafturi ticsite cu obiecte, picturi și litografii ordonate grijuliu în compartimente, labirinturi de cutii cu conținuturi necunoscute. Am înaintat, cotind la dreapta și la stânga pe culoarele improvizate dintre ele și am ajuns până la urmă, chiar în capăt de tot, într-un colț ticsit cu săbii și armuri; niciuna dintre ele nu era în vitrine sau inaccesibilă în alt fel.

— Nu vă temeți că va intra cineva aici? am întrebat, surprins de lipsa de securitate.

Ea a strâns din umeri.

— Noaptea există un paznic. În plus, suntem în Japonia, ai auzit vreodată de o… hm… spargere la muzee? Oricum, nimeni din exteriorul muzeului nu știe unde sunt depozitate obiectele care nu sunt expuse. A arcuit o sprânceană. Doar tu știi acum, așa că, dacă va dispărea ceva, o să știu cine l-a luat.

Ne-am îndreptat spre săbii. Erau cel puțin o duzină, fiecare așezată pe un stativ din lemn cu două componente. Pe polița de sus a fiecăruia se afla o *koshirae,* „teacă”, cu *tsuka,* „mâner”, care sugera că înăuntru se află o sabie. Însă superbele teci lăcuite și plăselele *tsukaito* din piele de pisică-de-mare și mătase erau pentru luptă, nu pentru păstrare; pentru aceasta, pe polița de jos a stativului exista o *shirasaya,* o teacă simplă din lemn, înăuntru căreia se afla lama la care era atașat un mâner simplu din lemn. Alături se găseau câteva cârpe albe și două borcane din sticlă, care conțineau, probabil, *choji,* o mixtură de ulei mineral, ulei de cuișoare și pulbere, utilizată pentru protejarea oțelului de coroziune și mucegai. Săbiile acestea erau spectaculoase și mă bucuram să văd că erau bine întreținute.

— Îți mai amintești vreuna dintre ele? a întrebat Maria. Sunt de foarte mult timp în muzeu.

Am încuviințat, simțindu-mă atins de aripa melancoliei, și am arătat-o pe cea la care mă uitam deja – o *katana* clasică, așezată în teaca *shirasaya* sub o *koshirae* lăcuită cu aur.

— Asta a fost dintotdeauna favorita mea.

— Vrei să pui mâna pe ea?

Am privit-o pe femeie și mi-am amintit cât de mult dorisem asta în copilărie.

— Glumești?

— Atâta doar c-o să te rog să fii foarte atent.

— Nu te teme, n-o să-i fac niciun rău.

— Îmi este mai degrabă teamă de tine, decât de exponate. Sunt foarte ascuțite. Știu că o știi și tu, totuși…

Am prins *shirasaya* cu mâna stângă și *tsuka* din lemn cu mâna dreaptă, am ridicat sabia de pe stativ și apoi, având grijă să trag *mune,* partea dorsală, din *shirasaya*, ca să protejez *ha,* muchia tăietoare, am scos din teacă lama ușor curbată. Am ținut-o orizontal, la nivelul ochilor, sprijinind-o cu încheietura mâinii, privind cum oțelul superb făurit răsfrângea lumina, amețit realmente de greutatea și echilibrul perfect, de senzația că țineam în mână mai mult decât o simplă bucată de metal, un obiect alert, decis, aproape viu. M-am uitat la *hamon*, modelul de călire din lungul tăișului, m-am întrebat câte bătălii văzuse arma asta, câte vieți curmase și, pentru o clipă, am simțit o legătură stranie cu ea – ambii ne născuserăm în Japonia, ambii fuseserăm făuriți pentru a ucide.

— Ți se potrivește, a zis Maria și glasul i-a sunat puțin ciudat.

Am clipit repede din ochi, dându-mi seama că mă pierdusem în gânduri pentru o clipă.

— Poftim?

Ea se încrunta ușor.

— Pari pur și simplu foarte… natural, ținând o sabie. Nu ca atunci când purtai smochingul.

Nu știam cu exactitate ce văzuse ea, dar, instinctiv, am vrut să mă ascund. Am privit din nou

lama.

— Mi-au plăcut dintotdeauna *kotō,* săbiile vechi, mai mult decât *shintō,* cele noi. Desigur, *shintō* au fost făurite de maeștri, cu modele de călire frumoase, dar cred că prefer aspectul mai utilitar al lamelor clasice. Ele erau mai puțin preocupate de frumusețe și mai mult de pragmatism.

Maria a râs și momentul de stranietate a dispărut.

— Minunat – ești deja un ghid de tur!

Am petrecut încă o oră, plimbându-ne prin muzeu. În mod evident, ei îi plăcea să-i prezinte comorile, iar eu puteam înțelege lesne motivul pentru care Kurosawa o susținuse așa cum spusese – ar fi fost greu de imaginat un ghid mai cunoscător, mai pasionat și mai fermecător. În timp ce mergeam și stăteam de vorbă, trăgeam cu ochiul pe furiș la părul, fața și corpul ei, și am devenit conștient că mă confruntam cu o îndrăgostire destul de serioasă. Nu știam ce trebuia să fac în privința aceea.

Ba nu, nu m-am exprimat corect. Știam ce trebuia să fac, însă doream să fac cu totul altceva.

După ce am terminat, Maria m-a condus afară din muzeu. Soarele coborâse spre orizont, aerul era mai răcoros și mulțimile se rarefiaseră. O echipă de grădinari în tradiționalii pantaloni *momohiki* și bluze *hanten* din bumbac, la care se adăugau pălăriile conice din bambus, se răsfirase prin parc. I-am privit câteva clipe cum aranjau tufișurile, tăiau iarba, dar în principal greblau și măturau *ochiba,* frunzele căzute, viu colorate, iar fâșâiturile și hârșâiturile încete ale greblelor din bambus și ale măturilor păreau o arietă a toamnei în vechiul Tokio. Mi-a trezit nostalgia după zilele când mama mă adusese aici în copilărie, când văzusem de asemenea grădinarii, întotdeauna spre sfârșitul zilei; probabil că spre sfârșitul programului și,

desigur, după ora de închidere, îi deranjau mai puțin pe vizitatori.

După ce ne-am îndepărtat de muzeu, Maria m-a prins de braț și am fost acut de conștient de căldura mâinii ei prin mâneca mea. Oare flirta cu mine doar ca să mă determine să accept jobul? Sau era ceva mai mult de atât? Sau ambele?

Sau, cel mai rău dintre toate, îmi imaginam pur și simplu prea multe dintr-un gest simplu?

— Trebuie să-ți spun, am rostit pe când mergeam braț la braț, că mi se pare uimitor că ai învățat toate astea singură. Vreau să zic că oamenii merg la colegiu ca să deprindă genul ăsta de cunoștințe. Ba chiar fac masterate.

— De fapt, n-am învățat totul de una singură. Am urmat Artele Asiatice la Universitatea Sapienza timp de doi ani, dar nu mi-am luat diploma.

— De ce?

— Soțul meu era conferențiar itinerant acolo. M-am întors cu el în Japonia și m-am măritat.

Probabil că îndărătul afirmației aceleia seci exista o poveste lungă și complexă, o întreagă lume. Se întorsese cu Sugihara pe când avea câți ani… douăzeci? Abandonase universitatea? Oare avuseseră o relație? Oare ea rămăsese însărcinată sau ceva similar?

Totuși chipul Mariei rămăsese inexpresiv când spusese cuvintele acelea, iar tonul ei fusese la fel de neutru ca al unui crainic meteo. Era clar că nu dorea să discute mai mult decât faptele simple.

Cu toate acestea, fiind vorba despre ceva asociat soțului ei, n-am putut rezista să nu mai insist puțin.

— Ai… aveți copii?

— Am avut un băiat. Dar s-a dus.

Felul cum spusese „dus” nu lăsa nicio ambiguitate în privința înțelesului. M-am oprit și am privit-o, brusc conștient de volumul de durere care înconjura și emana din acele șapte cuvinte

simple, și mișcat de demnitatea și autocontrolul din spatele lor.

— Îmi pare rău, am spus.

Ea a clătinat din cap.

— A trecut mult de atunci.

— Nu cred că așa ceva poate fi uitat vreodată, oricât ar fi trecut. Timpul nu funcționează chiar așa.

Maria m-a privit de parcă ar fi încercat să decidă dacă să avanseze ori să se retragă. În depărtare am auzit clopoțeii de sosire ai unui tren de pe linia Yamanote.

— Nu, a vorbit ea încetișor după o vreme, așa este, ai dreptate. Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc pentru că mi-ai spus. Și regret că am dezgropat un subiect atât de dureros.

— Nu, e-n regulă. Uneori este greu de evitat. Pentru că-i atașat de toate, înțelegi? Afectează totul.

— Totuși, soțul tău…, am continuat, simțindu-mă josnic că insistam pentru informații operaționale tocmai în clipa când ea împărtășise ceva atât de intim și de dureros. Cum se face că un politician preda cursuri de artă în Roma?

Mafia a surâs și mi-am dat seama că era mulțumită că schimbasem subiectul. Sau cel puțin focalizarea.

— Asta se întâmpla cu mult înainte ca el să intre în politică. În prima lui… hm… încarnare, absolvise masteratul în Arte Frumoase și era profesor de conservare a proprietăților istorice și de istoria culturii la Universitatea de Artă și Design din Kyoto.

— Nu știu nici măcar ce-nseamnă așa ceva. Continui să mai crezi că aș fi potrivit pentru postul ăsta?

Ea a zâmbit.

— Înseamnă că era expert în restaurarea și conservarea relicvelor: sculpturi, picturi, ceramică, lucruri de felul ăsta. Este un domeniu important și

pregătirea este mai puțin obișnuită – în general, este o combinație între chimie și istoria artelor. Acum știi. Vezi cât de iute poți să înveți cu un profesor bun?

Am izbucnit în râs.

— Și atunci, cum s-a întâmplat ca un expert în restaurarea și conservarea relicvelor să devină politician?

Femeia m-a prins de braț și ne-am reluat plimbarea.

— Tatăl lui era membru al Dietei pentru prefectura Yamanashi. Soțul meu n-a dorit niciodată să aibă de-a face cu politica, dar după moartea tatălui său, mai mulți membri PLD au insistat să candideze pentru locul respectiv. Până și mama lui a stăruit. El era unicul fiu, iar locurile acelea din Dietă… știi și tu cum este. Samuraii au dispărut, dar politica din țara asta continuă să fie foarte legată de descendență și moștenire.

— Așa că a candidat?

— Da, a fost ales în 1960 și ne-am mutat în Tokio. Mi-a părut rău când am plecat din Kyoto. Pentru că unde altundeva în lume și-ar dori să trăiască un iubitor al artei japoneze? Totuși în Tokio nu-i chiar atât de rău. Sigur că da, soțul meu trebuie să facă naveta la Yamanashi, ca să stea aproape de electoratul lui, dar eu îmi petrec majoritatea timpului aici.

M-am întrebat dacă în tot ce-mi spusese exista vreo informație utilă. Deocamdată nu eram sigur.

— Dar nu era tocmai ceea ce-ți doreai.

M-a privit și am avut din nou senzația că încerca să aprecieze cât de multe să spună. După o clipă a zâmbit, aparent cu un pic de efort, și a zis:

— Nu tocmai. Dar tu? Ce colegiu ai urmat?

Schimbase subiectul. Aș fi vrut să insist, dar am simțit că era mai bine să aștept.

— Niciunul. De fapt, n-am terminat nici măcar liceul. Tot mai vrei să mă angajezi?

— După cum a spus directorul Kurosawa, uneori educația oficială este supraevaluată. Cu toate acestea, sunt surprinsă. Îmi pari, nu știu… educat.

Am râs.

— Nu știu nici măcar cum să țin un pahar de șampanie.

— Nu-i adevărat, știi. Te-am învățat eu, mai ții minte?

Am râs iarăși.

— Este adevărat, totuși…

— Cred că-i vorba despre felul cum te porți. Nu te-ai simțit în largul tău la party, așa-i? Asta mi-am putut da seama. În aceeași timp însă nu păreai… hm… nesigur. Știi, unii oameni care nu au beneficiat de educație oficială se simt cumva inferiori din cauza asta. Tu nu mi-ai părut așa.

Am căzut pe gânduri.

— Mi se pare o descriere corectă.

— Iar asta mă face să cred că ai beneficiat de o educație altundeva.

— Și asta e corect.

— Pot să te întreb unde anume?

Am privit-o în ochi.

— Asta face parte din interviul de angajare?

— Evident.

— La șaptesprezece ani am abandonat liceul și m-am înrolat în armată. Apoi am petrecut trei ani în Vietnam.

— Doamne!

— Ești surprinsă?

Maria s-a uitat cu atenție la mine.

— Nu. Poate că nu. Mi se păruse că aveai ceva… Dar nu știam ce anume.

Am fost curios.

— Ce vrei să spui?

— Felul cum stăteai singur la party, fără ca asta să te deranjeze, totuși. Cum te menținеai… hm… distant. Ca și cum ai fi știut ceva, sau ai fi simțit

ceva, sau ai fi făcut ceva care te separa de restul societății.

Erau niște observații suficient de pătrunzătoare ca să mă descurajeze.

— Din nou, corect.

— Ai văzut chestii în război?

Am tăcut o clipă.

— Și am făcut chestii.

— Îmi pare rău.

— A trecut mult de atunci.

Ea a zâmbit.

— Este la fel de neadevărat când o spui tu, precum a fost când am spus-o eu.

Nu i-am răspuns și ea m-a strâns de braț, ca și cum ar fi vrut să mă liniștească.

— Cred că traumele te pot face să te simți distant față de cei care nu au avut parte de ele. Ca și cum ei ar locui în altă lume.

Mă citea foarte bine… mult mai bine decât o citeam eu pe ea. Mă simțeam ca și cum aș fi făcut *randori* cu cineva despre care crezusem că era începător în judo, dar se dovedea posesor de centură neagră.

— Poate că există și un aspect pozitiv, am spus, gândindu-mă la „Jake Nebunu”. Și la Tatsu, pe care-l cunoscusem și cu care mă împrietenisem în război. Puținii care o știu cu adevărat… ei înțeleg, de asemenea. Înțeleg într-adevăr.

Maria a aprobat din cap.

— Da, îmi pot imagina asta.

— Dar nu există cineva care…

M-am oprit, neștiind cum să termin fraza.

— Știi și tu… Dacă ești străin în țara asta, te poți simți destul de izolat.

— Da, știu. Însă familia ta?

— Este o poveste lungă și tristă. Aș prefera mai degrabă să-mi povestești tu despre tine.

Am ieșit de pe aleea asfaltată și pietrișul ne trosnea sub tălpi. În jur mai erau încă oameni și parcul rămânea destul de animat. În același timp

însă aveam impresia că nu mai era nimeni, doar noi doi.

— N-am prea multe de povestit. Mama a fost americancă. Tata – japonez. El a murit pe când aveam opt ani și mama m-a dus înapoi în Statele Unite. Așa că am crescut în ambele țări.

— Dar nu te-ai simțit în niciuna ca fiind acasă.

Era adevărat, însă n-am vrut s-o confirm.

— De ce crezi asta?

— Așa simt, pur și simplu. Mama ta a rămas în Statele Unite?

— A murit. Și ea, tot de mult.

Am rostit ironic ultimele cuvinte, dar Maria s-a oprit și m-a privit oricum, iar simpatia înțelegătoare din ochii ei o făcea aproape imposibil de frumoasă.

— Sunt sigură, a spus ea încet.

De data asta m-am mulțumit doar să încuviințez din cap. Tatăl meu fusese omorât în tulburările de stradă din Tokio, când administrația Kishi ratificase Pactul de securitate dintre SUA și Japonia în 1960. Mama murise de cancer după vreo zece ani, pe când eram plecat în Vietnam. Iar Maria avea dreptate, nimic din toate acelea nu se petrecuse de fapt cu mult timp în urmă. Atâta doar că eu le țineam pe toate închise într-o cutie, alături de amintirile din război. Alături de Sayaka.

Amândoi am rămas tăcuți o clipă. După aceea ea a spus:

— Bun, poate că-i de ajuns cu poveștile triste pentru o zi.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze că am insistat.

— N-ai de ce să te scuzi. Și eu am insistat. Când ajungem să cunoaștem pe cineva, există lucruri luminoase, pe care le putem vedea, și altele întunecate, de care ne ciocnim, nu-i așa?

— Se pare că da.

— Așadar, vrei postul pe care ți l-am propus?

— Crezi că sunt pregătit pentru el?

— Nu, bineînțeles că nu ești pregătit. Directorul Kurosawa îmi va urma recomandarea, totuși la un moment dat va dori să te supună unui interviu. Pentru momentul acela va trebui să știi mai multe decât acum.

Am arcuit o sprânceană.

— Poate că aș ști, dacă ar exista cineva dispus să mă învețe.

Maria a râs.

— Atunci poți să mai vii săptămâna asta?

Nu știam cum să procedez. Doream s-o revăd, în privința asta eram sigur, dar în același timp aveam sentimente confuze despre motivul pentru care doream s-o revăd.

— În săptămâna asta nu pot în timpul zilei, am rostit, mânat de un impuls. Dar ce-ai zice să ieșim într-o seară să bem un pahar? Vreau să zic că există multe lucruri pe care să mi le explici, dar nu trebuie să fim în muzeu pentru toate, nu?

— Ah, a spus ea și s-a încruntat ușor, crezusem că vei putea în timpul zilei, dacă ești… înțelegi… dacă nu ai un job deocamdată.

La naiba! Maria avea instincte excelente. Iar data viitoare, înainte să deschid gura, trebuia să mă asigur că povestea mea va fi coerentă cu ceea ce ea credea deja.

— Este o poveste lungă, dar sunt… nițel prins.

— Susții vreun interviu altundeva? Cum s-ar putea compara altceva cu munca alături de mine și de directorul Kurosawa?

Nu pentru prima dată, îmi oferise oportunitatea de a mărturisi un delict mai mărunt pentru a camufla comiterea altuia mai mare. Am clătinat din cap, ușurat.

— Mă îndoiesc că s-ar putea compara, totuși…

M-a privit cu ochii ei negri, dar nu aveam habar ce exista în spatele lor.

— Păi, a spus Maria după o secundă, de fapt, cred că mâine seară am putea ieși la un pahar. Muzeul se închide la ora cinci. Poate după aceea.

Am gândit rapid, încercând să alung fulgerul de plăcere și excitare pe care-l simțisem față de posibilitatea de a ieși cu ea în oraș. Nu știam multe baruri în Tokio. Era Kamiya din Asakusa, desigur, unul dintre locurile pe care McGraw le folosise pentru întâlnirile noastre, dar era mare și gălăgios. Nu ceea ce doream. Orchid Bar din Okura ar fi fost bun, însă era posibil ca ea să fie cunoscută acolo și asta o putea stânjeni.

Pe când abia începusem să-l cunosc, Miyamoto vorbea mereu despre baruri – erau una dintre pasiunile lui. Și exista unul, nou pe atunci, care-i plăcea în mod aparte, deoarece proprietarul era practicant de *sadō,* ceremonia ceaiului, ca Miyamoto însuși, și construise un bar inspirat de *biishiki,* conștientizarea esteticului, a frumuseții. Se numea Bar Radio și se afla în Minami Aoyama. Nu știam dacă mai exista acolo, dar puteam să telefonez, iar dacă se închisese, aveam să caut altă variantă.

— Ai auzit de Bar Radio? am întrebat-o.

— Nu.

— Eu n-am fost acolo, dar am un prieten – același despre care am amintit la nuntă, cel care m-a învățat despre *nen* – căruia îi place. Așa că m-am gândit că ar merita vizitat. Dacă ești de acord, bineînțeles.

A surâs.

— Pare o propunere foarte atrăgătoare. Aș dori să văd ce-i cu *nen* ăsta. Mai ales într-un bar.

— Și eu sunt curios. Se află în Minami Aoyama. La ce oră îți convine?

— Ce-ai zice de ora șase? Eu o să iau trenul spre Omotesando.

Brusc m-am văzut gonind pe Thanatos de la Ueno la Minami Aoyama prin amurgul tokiot, cu Maria pe șa în spatele meu, ținându-mă cu brațele pe după mijloc. O abandonasem însă pe Thanatos cu zece ani în urmă lângă lotușii de pe helești Shinobazu.

— Ce este? a spus ea.

Întrebarea m-a smuls din reverie.

— Ah, nimic. Mi-am… amintit ceva din trecut. Când am locuit anterior în Tokio, aveam o motocicletă. Te-aș fi putut lua.

— Oh, ce grozav sună! Eu chiar am un scuter Vespa mic, totuși poate că până la Minami Aoyama este mai ușor de ajuns cu trenul.

— Bine. Așadar… mâine la șase.

A urmat o pauză stângace. După aceea Maria a zâmbit și mi-a întins mâna. Aș fi preferat sărutările italienești pe ambii obraji, dar am bănuit că gestul acela pe care-l făcuse la nuntă fusese sub efectul șampaniei.

Ne-am strâns mâinile.

— *Ciao,* a zis ea și a revenit spre muzeu.

Am privit în urma ei și mi-am spus: „John, din asta nu poate să iasă nimic bun”.

Ar fi trebuit să ascult cu adevărat gândul acela.

Capitolul 7

La ora 17 l-am sunat pe Oleg de la un telefon public. Nu avea nicio pistă nouă despre Sugihara, ceea ce era perfect pentru mine. Salutam orice amânare a sfârșitului jocului care-mi oferea mai mult timp pentru a mă gândi cum să-l lichidez pe Victor.

Am insistat iarăși cerând o armă de foc. Nu credeam că Oleg va fi de acord, însă doream să pot folosi refuzul ca pretext pentru că nu-l puteam elimina rapid pe Sugihara.

— Nu va fi pistol, a spus el. Nu mai cere.

— De ce? Cu un pistol totul ar fi mai ușor. Și mai repede.

— N-ai nevoie de pistol.

— Da, dar…

— Vrei să-l omori? Te duci la magazin chimicale. Cumperi otravă pentru șobolani, da? Cunoști otravă pentru șobolani?

— Da, cunosc otravă pentru șobolani.

— Bagi cuțit în otravă pentru șobolani. Orice cuțit. Nu trebuie lamă lungă. Vii prin spate, înjunghii. Trei, patru, cinci ori. Rinichi, ficat. S-a terminat. Este foarte rapid. Nu te poate opri. Probabil moare din cauză hemoragie. Nu contează nici dacă vine ambulanță, fiindcă cuțit e înmuiat în otravă. Acum termină cu cereri idioate.

— Nu…

— Încă ceva. Tu și Kobayashi. Am douăzeci de copci de la voi. Ai noroc că Victor crede că poți fi util. Dar dacă el se răzgândește, noi doi avem o discuție lungă.

A închis. Am rămas o vreme, privind receptorul.

„O discuție lungă? Nu cred, idiotule. Când voi avea genul acela de discuție, voi avea grijă să fie cât mai scurtă. Și la obiect”.

Am agățat receptorul în furcă și m-am îndepărtat, imaginându-mă vizitând un magazin

pentru chimicale, exact așa cum sugerase Oleg. Iar apoi postându-mă în exteriorul biroului din Kasumigaseki, până ieșea Victor.

Era un gând plăcut, dar nu și realist. Era posibil ca Sugihara să aibă bodyguarzi, totuși el nu era o țintă greu de ajuns. Pe de altă parte, Victor era un individ care știa că avea mulți inamici și înțelegea că trebuia să ducă o existență care să nu le dea acestora nicio oportunitate. Nu existau prea multe șanse să-și părăsească nepăsător biroul într-o seară pentru o plimbare în aerul toamnei, fără nicio escortă și fără să privească în jur, astfel ca eu să mă pot apropia nestingherit din spate. Nu era o acțiune imposibilă, dar avea un grad mare de risc. Nu eram chiar atât de disperat.

Deși bănuiam că asta se putea schimba, dacă nu-mi jucam cu grijă cărțile.

În seara aceea, am plecat din hotel în direcția cimitirului Zōshigaya. După ce m-am îndepărtat de gigantica stație Ikebukuro, zona a devenit rapid rezidențială, cu felinare stradale discrete, străduțe înguste și case vechi din lemn ce aveau în față ghivece cu flori îngrijite cu dragoste. Am întâlnit doar câteva persoane care-și târșâiau picioarele în papuci către o *sentō* din cartier, pentru o baie după programul de muncă. Ritualul băii publice era unul dintre lucrurile pe care le iubeam la Japonia, iar asta mă făcea să-mi urăsc țara natală, pentru că ea nu mă iubea în același fel. Cu toate acestea, liniștea înconjurătoare m-a ajutat să-mi domolesc gândurile.

Cimitirul era încă și mai tăcut – pustiu, întunecat și silențios. Am găsit un copac printre pietrele funerare și m-am așezat, rezemându-mă cu spatele de el, ascultând greierii și simțindu-mă ca și cum ar fi trebuit să țin în palme un craniu pe care să-l contemplu. Și poate că, dintr-un punct de vedere, chiar asta făceam, deoarece acesta era locul unde, cu zece ani în urmă, îi trăsesem lui McGraw un glonț în cap. Amintirea momentului

aceluia era satisfăcătoare, liniștitoare. Mi-am dat seama că nu venisem aici doar pentru solitudine și tăcere.

Am încercat să mă retrag un pas, ca să văd toată tabla de joc, nu numai piesele de pe ea. Nu numai pe Victor, ci și organizația din jurul său. Ca și locul lui în cadrul ei.

Nu păreau să aibă o echipă mare. În ambele ocazii când ajunsesem acolo, oamenii fuseseră aceiași. Iar Victor dăduse o misiune importantă unui ratat precum Kobayashi, de care se descotorosise cu plăcere odată ce știuse că avea cu cine-l înlocui.

Pe ansamblu, mi se părea o unitate de mărimea unei grupe din armată. Nici măcar a unui pluton. În niciun caz nu putea fi vorba despre o companie.

Din punct de vedere organizațional, Victor era șeful cel mare, Oleg era principalul lui locotenent, gorilă și executant. Victor se întâlnise cu mine ca să mă poată evalua și apoi mă lăsase în seama lui Oleg, care acționa acum ca un intermediar, împiedicându-mi accesul direct la șef. În mod evident, o parte importantă a postului său, a funcției sale, era protecția lui Victor.

Dar cine-l proteja pe Oleg?

Am reflectat la chestiunea asta.

Pierderea unuia ca Oleg avea să dea peste cap organizația lui Victor. Avea să-l silească probabil să-și schimbe rutinele și astfel să devină mai vulnerabil.

N-avea să fie ușor, dar dacă puteam reuși, unul dintre flancurile lui Victor ar fi rămas descoperit. Probabil că nu pentru mult timp, totuși poate suficient.

Îmi lipseau însă informațiile. Iar informațiile însemnau Tatsu.

Ultima dată când îl văzusem, îmi spusese că probabil vom mai colabora. Bănuiam totuși că nu se gândea tocmai la un parteneriat. Tatsu avea să fie la conducere. Sau, în cel mai bun caz, avea să

ceară ceva la schimb pentru ajutorul pe care l-ar fi oferit. Nu doream să mă pun într-o poziție din care să fiu nevoit să-i furnizez ajutorul acela.

Dar poate că șovăiala mea era stupidă. Pe moment, situația era rezonabil de stabilă, însă asta se putea schimba în orice clipă. Iar dacă se schimba, doream să fiu pregătit, nu să bâjbâi. Puteam să stau de vorbă cu Tatsu, să-i spun câte ceva, să-l testez, să văd cât de mult ar fi fost dispus să ofere și cât de mult ar fi cerut în schimb.

Știam că era decizia corectă, totuși părea să aibă destule implicații. Tatsu era un viclean afurisit, cu instincte excelente de polițist, cuplate cu o atitudine neobișnuit de flexibilă față de scopuri și mijloace. Trebuia să risc însă în privința instinctelor de polițist, pentru că în clipa asta aveam nevoie de flexibilitate.

Capitolul 8

Am revenit spre stația Ikebukuro și i-am telefonat lui Tatsu acasă. La ora aceea mulți polițiști n-ar fi ajuns încă la domiciliu, deoarece ar mai fi întârziat la un păhărel cu colegii după orele de program, dar îl cunoșteam pe Tatsu. Când era presat, el răspundea morocănos, însă își iubea soția și-și adora fiicele și știam că nimic nu-i oferea mai multă plăcere decât o seară liniștită petrecută acasă cu ele.

Mi-a răspuns soția lui. Am spus că eram un prieten vechi. Peste câteva secunde, glasul lui Tatsu s-a auzit în receptor cu salutul scurt și caracteristic:

— *Hai.*

— Sunt Rain, am rostit în japoneză. A trecut ceva timp.

A urmat o pauză.

— Da, așa este, a zis el. De ce am impresia că acesta nu-i un simplu apel de curtoazie?

— Este în același timp și un apel de curtoazie.

— Bineînțeles. Ai revenit în Tokio?

— Da. Și parcă n-aș fi lipsit deloc.

Bazându-ne pe acțiunile noastre de acum zece ani, el avea să înțeleagă perfect ce voiam să spun.

— Într-adevăr.

— Așa că… dacă o să ai timp cândva, ar fi grozav să ne putem întâlni.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, presupun.

— Să fiu sincer, îți duc dorul.

Mi l-am imaginat zâmbind. Nimeni nu-l ironiza pe Tatsu – inspira prea mult respect pentru așa ceva. Totuși îmi accepta cumva înțepăturile și bănuiam că le simțea înviorătoare.

— Amabil din partea ta, a replicat. Poate că ne-am putea bucura de o bere în seara asta.

— Ți-aș fi recunoscător. Tu mai stai în Nihonbashi? Spune-mi un local care-ți place și sunt acolo într-o jumătate de oră.

Mi-a dat o adresă din Yūrakuchō, nu departe de cartierul lui. Am ajuns acolo direct pe linia Yamanote și am găsit o *izakaya* de modă veche, instituția japoneză dedicată destinderii *sarariimanilor* obosiți ce reveneau spre casă, cu bere rece ca gheața, *yakitori*[10] de pui și atenția unui *masutaa* înțelegător în spatele barului. Localul se afla sub șinele liniei Yamanote și degaja senzația unui liman subteran secret: tavan scund, mese apropiate între ele, uruitul trenurilor ce treceau pe deasupra în loc de muzică. De la plita deschisă dinapoia tejghelei barului se ridicau aburi, se auzea sfârâitul picăturilor de grăsime ce cădeau pe jarul de dedesubt, iar aerul era plin cu aromele cărnii fripte. Înăuntru se îngrămădeau vreo patruzeci de clienți, care râdeau și conversau zgomotos, și am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi confirm că Tatsu încă nu sosise. O chelneriță m-a zărit și a strigat „*Irasshai*”! – „Bun sosit!” –, iar eu am făcut o plecăciune scurtă drept răspuns. Am găsit o masă lângă un perete, am comandat două beri *nama* și am așteptat.

Tatsu a intrat după cinci minute. Îmbătrânise puțin de când îl văzusem ultima dată, avea fire sure prin părul negru și se mai împlinise. Pe de altă parte, mersul legănat – de buldog abia reținut de o lesă invizibilă – era imposibil de confundat. Cum inconfundabil îi era și surâsul, pe care părea mereu că încerca să și-l rețină, când mă văzu.

M-am ridicat și l-am privit, în timp ce se strecura printre mese.

— Salut, Rain-san, a spus după ce a ajuns la mine. După care, parcă răspunzând unui gând întârziat, a adăugat: Mă bucur întotdeauna să te revăd.

Am făcut o plecăciune, apoi i-am strâns mâna. Poate că motivul era că ne împrieteniserăm în

străinătate. Sau poate că el era atât de japonez, încât mă făcea să mă simt american prin comparație. Dar îmi plăcea de fiecare dată să dau mâna cu el.

Ne-am așezat și mi-am ridicat halba.

— *Kanpai.*

Tatsu a ridicat halba lui și a mormăit în semn de acceptare, apoi am ciocnit și am băut. După aceea el și-a lăsat berea pe masă, a suspinat prelung și și-a șters bărbia.

— Bun, așadar. În ce bucluc te-ai mai băgat acum?

— Știi, dacă aș fi un individ mai sensibil, aș putea fi jignit de ceea ce insinuezi.

Tatsu mi-a aruncat o privire de polițai care ar fi determinat pe oricine nu l-ar fi cunoscut să mărturisească faptul că el declanșase Marele Incendiu din Chicago[11].

— Nici măcar un „Ce mai faci?” sau „Cum o mai duci?”

El a oftat.

— Ce mai faci? Cum o mai duci?

— Bine, mulțumesc. Dar tu?

— Bine.

— Soția? Fetele?

A mai oftat o dată, însă mi s-a părut că deslușesc urma unui surâs ezitant.

— Sunt bine. Adolescentele pot fi o enigmă, dar… – a făcut o pauză și de data asta a zâmbit deschis – sunt foarte bine. Mulțumesc.

I-am întors zâmbetul.

— Mă bucur. Îți mulțumesc că ai ieșit în seara asta să te întâlnești cu mine. Iar dacă o să negi că ai fi preferat să fi stat cu ele acasă, o să ne certăm serios.

Tatsu scoase un râset înfundat.

— Bine, bine. Zi-mi acum în ce bucluc ai intrat. Sper că n-are de-a face cu Câinele Turbat Fukumoto. Știi c-a murit de mult, nu?

Vorbea despre fiul șefului *yakuza* pe care-l ucisesem cu zece ani în urmă – motivul pentru care fusesem nevoit să fug din Tokio, lăsând „cadavrul” meu ciuruit de gloanțe plutind în helești Shinobazu. Însă fiul își urmase de mult tatăl pe lumea cealaltă și nu mă așteptam ca foștii lui subordonați care-l înlăturaseră să mă recunoască, chiar dacă ne-am fi întâlnit față în față, sau, de fapt, ca măcar să le pese de mine.

Am tras o dușcă de bere, apoi m-am aplecat înainte ca să pot vorbi fără să ridic glasul. Mesele erau aproape toate ocupate, iar conversațiile din jurul nostru erau destul de gălăgioase ca să asigure o bună acoperire.

— Nu știu nici măcar de unde să-ncep. Poate c-ar fi mai bine să-ți pun mai întâi o întrebare. Ai auzit de un individ pe nume Victor? Nu-i știu numele de familie, dar…

— Karkov. Victor Karkov. Jumătate rus, jumătate japonez. Fost colonel în *Spețnaz,* Forțele Speciale rusești. A sosit în Tokio acum mai bine de un an. Familiile *yakuza* încă nu l-au preluat sub controlul lor. Doar dacă nu cumva mă înșel, desigur, iar tu te referi la alt Victor.

Știam că Tatsu avea multă grijă să fie la curent cu tot ce se întâmpla în lumea interlopă, totuși nu mă așteptasem să fie chiar atât de cunoscător.

— Ăăă… nu. El este.

— Și te-ai încurcat cu el?

Reușise să sune doar ușor dezaprobator. În același timp însă am simțit că era curios.

— „Încurcat” poate fi cam mult spus.

— Aha. Și tu cum ai spune, de fapt?

Am mai sorbit din halbă, ca să-mi ofer timp de gândire. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă fi pregătit mai bine înainte de întâlnirea asta. Improvizația era o strategie periculoasă cu Tatsu.

— El m-a… adus într-o poziție dificilă.

Tatsu n-a rostit nimic. Știam că se folosea de tăcere pentru a mă face să vorbesc și am fost

nevoit să mă împotrivesc imboldului de a spune prea multe.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, am zis. Ai avea ceva împotrivă dacă ar fi ca Victor să aibă parte de… să zicem așa, o retragere timpurie?

A ridicat din umeri.

— Cred că lumea ar fi un loc mai bun fără el. Pe de altă parte, există mereu alții care să-i ia locul.

Mi-a sunat aproape perfect, dar, din anumite motive, n-am fost chiar convins. Deși unul dintre inșii cei mai raționali și detașați pe care-i cunoscusem vreodată, Tatsu era totuși japonez, adică făcea parte dintr-un popor intrinsec suspicios, ba chiar ostil față de intervențiile străine. Ei închiseseră frontierele țării pentru două sute cincizeci de ani în timpul shogunatului Tokugawa și le redeschiseseră doar când sosiseră corăbiile negre ale amiralului Perry, nemaiavând încotro. Așa că era improbabil, până și pentru un tip atât de echilibrat ca Tatsu, să privească cu nepăsare prezența în Tokio a unuia ca Victor Karkov.

Am mai sorbit din bere, păstrându-mi în mod deliberat un aer relaxat.

— Dacă zici tu… Adică – un străin să apară liniștit în Tokio și să-i înlăture pe gangsterii locali? Mi se pare, cum să zic… jenant? Dar, în regulă, atunci.

A urmat o pauză lungă. Tatsu se înșela dacă spera că tăcerea avea să mă împingă să vorbesc. McGraw fusese al naibii de priceput în privința asta și mă educase și pe mine.

— Bun, a spus el după o vreme. Eu n-aș numi situația tocmai „jenantă”, totuși o… organizație criminală străină prezintă într-adevăr unele probleme legate de culegerea informațiilor. Și de natură culturală, de asemenea. *Yakuza* a fost dintotdeauna o parte neplăcută a societății japoneze, totuși a făcut parte din ea. Există multe

reguli nerostite. În cazul lui Victor, multe dintre regulile acestea par să nu se aplice.

Era o concesie subtilă, totuși o concesie. Exista loc pentru acțiune comună, însă nu știam în ce măsură.

— Despre ce reguli vorbim? am întrebat.

— Reguli legate de violența în public. De exemplu, lăsarea corpurilor stâlcite ale inamicilor pe stradă ca mesaje. Din respect pentru armonia publică, cei din *yakuza* se feresc de asemenea tactici. Pentru Victor însă încălcarea armoniei publice este o armă în sine.

Termenul pe care l-a folosit pentru „armonie publică" a fost *wa,* un concept ce ținea de cultura japoneză. *Wa* implică elevarea nevoilor societății deasupra celor ale individului, primatul unității și conformității pașnice. Încălcarea sa înseamnă provocarea unei forme de corecție – posibil a unei corecții destul de dure. M-am întrebat dacă în referirea lui la *wa,* Tatsu nu făcea cumva aluzie tocmai la necesitatea unei asemenea reacții.

— Mi-ar plăcea să știu mai multe despre el, am rostit.

— De exemplu?

— Păi… cam tot ce știi tu.

Tatsu m-a privit cu o expresie de felul: *Asta-i tot ce poți*?

Mda, probabil că n-avea să-mi dezvăluie ce știa, până ce n-aveam să-i dezvălui ce doream eu. Nu-l puteam învinui. Și eu aș fi procedat la fel.

— Vreau să fiu deschis cu tine, am spus, dar trebuie să cunosc termenii.

— Un termen ar fi să te limitezi la Victor. Nu vor exista și alte retrageri timpurii, corect?

Îmi spunea să nu existe victime printre civili. Să nu comit erori. Am întrebat:

— Dar dacă ar fi să se retragă și altcineva din organizația lui?

Tatsu a încuviințat din cap, cu gravitate ușor exagerată.

— Bănuiesc că astfel de situații se mai întâmplă. Schimbări de personal, plecări simultane… La cine te-ai gândit că s-ar mai putea retrage?

— Îl știi pe unul numit Oleg?

— Oleg Taktarov.

— Bun, deci îl știi.

— Și el a fost membru *Spețnaz,* ca Victor. Amândoi au participat acum trei ani la invazia sovieticilor în Afganistan. Mi se pare că s-a numit planul Furtuna-333. Câteva sute de soldați din Forțele Speciale sovietice, îmbrăcați în uniforme ale armatei afgane, au atacat palatul prezidențial, i-au ucis pe președinte și pe cele două sute de gărzi personale ale lui, apoi au instalat un succesor numit de sovietici. A fost o operațiune impresionantă.

— Totuși situația n-a fost foarte liniștită după aceea.

— Adevărat, dar nu cred că problemele geopolitice mai vaste cu care Uniunea Sovietică se confruntă în Afganistan sunt din cauza unora ca Victor și Oleg. Tot așa cum rezultatul războiului purtat de Statele Unite în Vietnam n-a fost din cauza unora ca tine.

Am încuviințat din cap, dându-i dreptate.

— Și ce fac ei în Japonia?

— Sperasem că mi-ai putea spune tu.

— Nu știi?

Tatsu a sorbit din bere.

— Rușii ăștia nu sunt ca *yakuza* ai noștri. Ei n-au program de lucru regulat. N-au cărți de vizită. Se poartă mai degrabă ca soldații din comandouri, așa cum au fost, decât ca infractorii care au devenit. Astea fiind spuse, recunosc că am unele informații. Cele mai multe sunt evidente.

— Par să fi preluat în totalitate afacerea asasinatelor.

Tatsu s-a uitat la mine. A trecut o secundă și m-am gândit că mă va întreba de unde știam asta. N-a spus însă decât:

— Asta ar fi partea evidentă.

Când era dezamăgit că nu mă ridicam la nivelul lui, nu se sfia s-o arate.

— Bun, dar de ce? Să fie doar o oportunitate pentru o preluare generală? Și de unde fac ei rost de informații?

A aprobat din cap.

— Acelea ar fi părțile neevidente.

— Așadar, nu știi.

— Nu.

— Din câte am înțeles, când rușii au ajuns aici, s-au confruntat cu un grad oarecare de opoziție. Pe care l-au anihilat mai mult sau mai puțin discret decât în cazul cuceririi palatului prezidențial din Kabul. Așadar, sunt experimentați și nemiloși. Totuși o asemenea operațiune necesită informații foarte precise.

— Bineînțeles.

— Rahat! Chiar sperasem că s-ar putea să știi.

— Am reușit să aflu câte ceva despre începuturi. Și câte ceva despre prezent. Totuși, până acum n-am izbutit să descopăr legătura.

— Știi măcar cât de mare este organizația asta?

— Nu am cifre exacte. Sunt Victor și Oleg, evident, dar n-au decât câțiva soldați locali. Forța lor stă în experiența militară, cruzime și, desigur, informațiile foarte precise.

Am încuviințat din cap.

— Se potrivește cu estimarea mea.

Tatsu s-a încruntat.

— Spune-mi, cum te-ai „încurcat” cu tipii ăștia… sau cum preferi să-i spui?

Ar fi fost prea mult să sper că el n-avea să insiste în direcția asta. Am luat o gură de bere.

— Au insistat să fac ceva pentru ei. Cu promisiunea implicită că, dacă nu mă conformez, mă vor ucide.

— Asta te-a adus înapoi în Japonia? De fapt, unde ai fost plecat?

— Este o poveste lungă și nici nu mai contează acum. M-am întors la războaie. M-am plictisit de ele și am revenit aici, sperând la ceva mai bun. Un prieten vechi mi-a făcut cunoștință cu Victor, iar de acolo totul s-a dus naibii.

Tatsu a dat încet din cap, parcă reflectând la spusele mele.

— Și ce-ți propui să faci?

— Tu ce crezi c-o să fac?

— Să elimini sursa bucluculuі.

— Sunt chiar atât de ușor de citit?

El a mormăit ambiguu.

— Poți s-ajungi la Victor?

— Nu ușor. Nu acum. Dar dacă-i atac un flanc descoperit…

— Oleg

— Exact.

— Dacă Oleg pățește ceva și Victor tocmai s-a întâlnit cu tine, te va ataca. Nu cred că-ți dorești genul acela de luptă.

— Da, m-am gândit deja la asta. Și sunt de acord, aș prefera genul de luptă în care să-l atac pe Victor dinspre pata lui oarbă. Înțelegi ce spun – să nu existe niciun fel de luptă.

— Nu-i o țintă ușoară. Vorbim despre un fost *Spețnaz.* Cum vrei s-o faci?

— Cred că asta va depinde de informațiile pe care o să le am. În clipa de față, tot ce știu este că, exceptând un noroc chior, șansa mea cea mai mare este să înlătur una dintre liniile defensive ale lui Victor. După care să mă strecor înăuntru.

— Să-l lichidezi pe soldatul cel mai bun al colonelului.

— Da, și procedând astfel să-l silesc pe colonel să iasă personal pe câmpul de luptă.

Tatsu a sorbit din halbă.

— Bănuiesc că-ți pot face rost de informații operaționale despre Oleg, dar planul ăsta al tău… n-ar fi mai prudent să pleci, pur și simplu? Să părăsești Tokio. Ai mai făcut-o.

Probabil că ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai degrabă faptul că Miyamoto mai întâi și acum Tatsu – ambii jucători inteligenți și cunoscători, ambii mai vârstnici și mai experimentați decât mine – îmi spuneau același lucru.

— Este nițel mai complicat, am răspuns.

— Și de ce nu-mi spui în ce fel este mai complicat?

— Din tabloul general face parte o… cunoștință care va suferi probabil represalii din partea lui Victor, dacă aș pleca din oraș.

— Bănuiesc că este vorba despre cel care v-a făcut cunoștință.

M-am uitat la el, uluit nu pentru prima dată de profunzimea instinctelor sale.

— De ce crezi asta?

— Păi, tu n-ai prea mulți prieteni.

— Mersi.

— Și dacă ar fi fost vorba despre mine, mi-ai fi spus.

Am încuviințat din cap.

— Poți să te bizui pe asta. Întotdeauna.

A mormăit aprobator, după care a zis:

— Iar la ultima noastră întâlnire, ai menționat că te întâlneai cu o fată. Bănuiesc însă că nu mai face parte din viața ta.

Se referea la Sayaka. A trebuit să rămân tăcut o clipă, ca să pun stavilă amintirilor. Nu doream să întreb, totuși am făcut-o.

— De ce bănuiești asta?

— Nu este imposibil ca tu să fi revenit la Tokio pentru ea, totuși… zece ani înseamnă un timp lung.

— Ea nu mai locuiește aici.

Nu știu ce a văzut Tatsu în ochii mei sau ce a auzit în glasul meu, dar n-a mai insistat.

— Am folosit un simplu proces de eliminare și de proximitate, a zis el. Cineva te-a prezentat lui Victor. Probabil cineva pe care-l cunoști suficient

de bine ca să ții la el. Iar Victor tratează persoana aceea ca fiind garanția pentru un împrumut.

Am dat din cap, simțindu-mă ușor umilit de ușurința cu care putuse să vadă printr-un paravan despre care crezusem că era complet opac.

— Da, asta e.

Am tăcut amândoi o vreme, sorbindu-ne berile. Am încercat să-mi imaginez ce gândea Tatsu. Câte mai putea extrage de la mine? Cât de departe ar fi mers pentru a mă ajuta?

— Ce mai știi despre Victor? l-am întrebat.

A pus halba pe masă și și-a frecat bărbia.

— Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu. Destui *yakuza* sunt dispuși să împărtășească autorităților tot ce știu despre el, cu speranța că-i vom putea ajuta cu problema lor. Unele informații mi-au permis să confirm alte detalii. Dincolo de detaliile acelea sunt silit să speculez.

— O să mă mulțumesc cu orice ai.

— Bine. Cred că Victor a avut o mamă japoneză și că și-a petrecut copilăria în Japonia.

— Da, pare metis. Mai știi și altceva?

— Bineînțeles. În primul rând, vorbește japoneza.

— Dar cu accent rusesc. Nu este nativ.

— Sunt aproape sigur că Victor nu-i deloc interesat să vorbească precum nativii. Poate că l-a interesat cândva, dar dacă a fost într-adevăr așa, speranța aceea a pierit odată cu bătăile încasate.

— Ce vrei să spui?

— A fost abandonat în copilărie și crescut de străini. A fost hărțuit și intimidat pentru că era metis. Nu-i greu de imaginat că ar fi dorit să se îndepărteze de traumele acelea. Să-și creeze o personalitate nouă, sovietică, și să se distanțeze de partea detestată a moștenirii și descendenței sale.

Cuvântul pe care-l folosise pentru „metis” fusese *ainoko.* În mod evident, îl rostise într-un sens neutru, spunând doar cum l-ar fi numit hărțuitorii pe Victor. Dar chiar și după atâția ani,

eu uram cuvântul acela. La fel îmi spuseseră și mie.

— Ce știi despre copilăria lui?

— Dacă l-am identificat corect, atunci a fost lăsat pe treptele unui orfelinat din Tokio la vârsta de cinci ani. Ținea în mână un bilet. Orfelinatul mai are biletul respectiv.

— Și ce conținea?

— O explicație scrisă de mână, în japoneză, de la o mamă disperată care nu mai putea să aibă grijă de copilul ei.

— Adică… l-a lăsat pur și simplu acolo, afară?

— Așa se pare. Băiatul zicea că ea se va întoarce imediat, că-i spusese s-o aștepte acolo cu biletul, că se ducea la magazin ca să cumpere de mâncare. A continuat să creadă asta până în adolescență. Că ceva trebuie să se fi întâmplat cu mama lui – poate că se rătăcise sau fusese atacată, dar avea să se întoarcă după el. Directoarea orfelinatului este destul de bătrână și s-a pensionat de mult, totuși am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că băiatul stătea la fereastră și se uita la strada unde-l lăsase mama lui. Zi după zi. De câte ori era liber, se ducea la fereastră, își lipea palmele de sticlă și privea fix afară.

Mi-am amintit de mine însumi, la opt ani, plângând noapte după noapte, luni de zile, înecându-mă într-un ocean de durere, confuzie și suferință după moartea tatii.

— Asta-i… teribil, am spus.

— Așa este.

— Și tatăl?

— Necunoscut. Victor susținea că a fost un general rus, despre care credea de asemenea cu fervoare că va veni la orfelinat și-l va lua de acolo.

— Un general rus? E ceva logic în afirmația asta?

— Nu. Dacă l-am identificat corect, Victor s-a născut în jurul anului 1940, o perioadă în care relațiile dintre Japonia imperială și Uniunea

Sovietică erau ostile. Cu numai câțiva ani în urmă, noi purtaserăm un război de graniță nedeclarat în Manciuria, în care Japonia a fost respinsă decisiv. În Japonia n-au existat generali sovietici.

— Nu era posibil ca mama lui să fi fost plecată în străinătate?

Tatsu a strâns din umeri.

— Probabilitatea ca o japoneză, atât de nevoiașă încât a fost silită să renunțe la propriul ei copil, să fi călătorit în Uniunea Sovietică, să fi rămas însărcinată cu un general sovietic și să fi revenit în Japonia este infimă, aproape că nu merită amintită.

— Și atunci? Să fi fost doar o poveste pe care i-a spus-o ea? E clar că are trăsături slave.

Tatsu s-a aplecat peste masă spre mine.

— Cum ți se pare? Care-i evaluarea ta personală?

Am expirat prelung.

— Este… o forță a naturii.

I-am povestit despre Kobayashi. Până am terminat, Tatsu se înnegurase la față.

— Recent un corp a fost recuperat din râul Sumida. Avea chipul atât de traumatizat, încât n-a putut fi recunoscut și prezenta multiple răni provocate prin înjunghiere.

— Da, pare a fi Kobayashi.

— Masahiru Kobayashi este soldat de rând în Gokumatsu-gumi. Îmi spui că el lucra pentru Victor?

— Victor a zis că Kobayashi comisese o greșeală în Gokumatsu-gumi, iar el îi mai acorda o șansă. Știi ceva despre asta?

— E prima dată când aud așa ceva.

Nu era tocmai un răspuns la întrebarea mea, dar amândoi eram precauți despre ceea ce dezvăluiam.

— Dacă ai fișa dentară a lui Kobayashi, am zis, cred că veți putea identifica trupul pe care l-ați pescuit din râu. E opera lui Victor.

— Bănuiesc că ar fi inutil să te întreb dacă ai depune mărturie ca martor la omucidere, nu? Să

știi că ai putea fi protejat de Keisatsuchō și…

Am scuturat din cap.

— Nu, Tatsu, asta nu se va-ntâmpla. Ne trebuie alt plan.

El a încuviințat.

— Bine. A trebuit să-ncerc, evident.

— Evident.

Am rămas tăcuți o vreme. Eu am zis:

— Haide să revenim la Victor. Are trăsături slave. Sau, oricum, ceva de felul ăsta. Crezi că povestea cu generalul sovietic era doar o fantezie?

Tatsu a sorbit din bere.

— Da, se poate să fi fost așa, totuși bănuiesc că se baza pe ceva ce-i spusese maică-sa.

— Că tatăl lui a fost un mare general.

— Da. Ca să-i ofere ceva de care să fie mândru, în locul adevărului jalnic.

— Că tatăl lui a fost un nimeni?

— Poate. Dar de ce tocmai un general sovietic? De ce nu un medic, un savant, un muzician? Oricare dintre aceștia, ca și multe alte profesii, ar fi fost suficient pentru a-i transmite copilului mândrie față de descendența lui parentală. Și toate ar fi fost mai plauzibile decât ceea ce i s-a dat să creadă.

Am încercat să-i urmăresc raționamentul, dar n-am izbutit.

— Și care-i teoria ta?

Mi-a aruncat una dintre privirile lui caracteristice de felul: *De ce oare trebuie să-ți dau chiar toate detaliile*?

— Uneori oamenii născocesc. Dar cel mai adesea, ei exagerează – au fragmente de adevăr și peste care construiesc minciuni.

— Așadar… un soldat sovietic, dar nu un general?

— Poate că da.

— Ai spus că pe atunci în Japonia nu existau soldați sovietici.

— Am spus că nu existau *generali* sovietici.

— Dar au fost soldați sovietici? În al Doilea Război Mondial?

— După cum se dovedește, da.

M-am lăsat pe spate în scaun, impresionat ca întotdeauna.

— Ai efectuat cercetări.

— Bineînțeles. Între 1938 și 1939, pe granița manciuriană au avut loc câteva bătălii importante. Forțele noastre imperiale au capturat numeroși prizonieri sovietici, iar unii dintre ei au fost aduși pe insulele japoneze. Majoritatea n-au supraviețuit drumului. Câțiva au reușit. Unul a evadat.

A tăcut.

— Tatăl lui Victor? am întrebat eu.

— Așa cred. Multe arhive au fost distruse în timpul războiului, dar am găsit consemnarea că infanteristul sovietic Alexei Gavrikov a fost făcut prizonier și dus în Japonia, însă apoi a fost pierdut din evidență.

— „Pierdut din evidență”?

— Un eufemism, bănuiesc, pentru „evadat”.

— Iar el s-a întâlnit cu mama lui Victor și…?

— Și a violat-o.

— La naiba! Dar… nu știu, Tatsu. Bun, să zicem că tipul ar fi evadat, dar după aceea i-ar fi fost al naibii de greu să rămână așa, nu crezi? Un alb care să fugă în timpul războiului prin Japonia? Unde se ascunde? Ce mănâncă?

— Lagărul în care a fost internat se afla în prefectura Aichi. În vecinătatea multor gospodării micuțe. Gavrikov a evadat vara, când vremea era favorabilă. Cu nițel noroc, deplasându-se numai noaptea, este posibil să fi rămas ascuns. Și să găsească de mâncare.

Am încercat să-mi închipui toate astea.

— S-a furișat în clădirea auxiliară a unei gospodării. Sau așa ceva… Și pe când se afla acolo, căutând de mâncare, sau un loc unde să doarmă peste noapte…

— A fost surprins de o țărăncuță. Gavrikov a înșfăcat-o. Poate că s-a gândit s-o omoare, însă a văzut că era prea îngrozită ca să țipe sau să dea alarma. Așa că n-a ucis-o, dar a violat-o. Bărbații fac asemenea lucruri în timpul războiului. Și altele încă și mai rele.

— Nu numai în timpul războiului.

— Așa-i. Poate că ea le-a mărturisit părinților imediat. Sau poate că nu. În tot cazul, a aflat că era însărcinată. Dintr-un motiv necunoscut, n-a putut sau n-a vrut să avorteze. Părinții nu i-au crezut povestea și au alungat-o. Este posibil ca ea să fi plecat spre Tokio, muncind oriunde găsea ceva pentru a putea supraviețui și a-și hrăni pruncul.

— Prostituție?

— O țărăncuță în timpul războiului în Tokio? E greu de imaginat ce alte opțiuni ar fi avut.

— Mi se par totuși multe speculații…

— Am spus-o de la bun început. Pe unele dintre ele le-am putut documenta, însă destule s-au petrecut cu mult în urmă și în vremuri foarte agitate, așa că nu pot fi coroborate.

— Bun – ce altceva ai mai coroborat?

— Biletul pe care copilul îl ținea când a fost găsit de orfelinat spunea că numele lui era Hikaru Yamada. În arhivele imigranților există consemnarea unei persoane cu numele acesta care a plecat din Japonia spre Uniunea Sovietică la vârsta de optsprezece ani. Nu există însă și consemnarea revenirii sale. Cred că Victor a plecat pentru a-și căuta tatăl, pe generalul sovietic. O fantezie nebunească, dar care-i fusese adânc imprimată în psihicul traumatizat. Mă îndoiesc că ar fi avut multe piste pe care să le cerceteze. De altfel, mă îndoiesc că tatăl lui adevărat a supraviețuit războiului.

— Și apoi?

— A intrat în Armata Roșie, bineînțeles.

— Călcând pe urmele tatălui.

— Și poate visând, conștient sau nu, că acesta va afla de isprăvile sale și-l va recunoaște. Desigur, asta nu s-a-ntâmplat niciodată. Totuși Victor s-a afirmat, probabil sub acoperire în conflicte din Africa și Asia de Sud-Est. Bănuiesc că nu-i imposibil să ne fi încrucișat căile cu el în Vietnam.

— Lumea este mică.

— Așa-i. Indiferent care i-au fost isprăvile, ele au fost suficiente pentru ca Victor să fie unul dintre cei aleși pentru a conduce vârful de lance al invaziei sovietice în Afganistan din 1979. Iar după alți doi ani a sosit aici.

— Ești cu adevărat îngrijorat de individul ăsta.

— Tu nu ești? Mai ales după ce ai văzut ce i-a făcut lui Kobayashi?

— Ba da. Însă asta nu-i totul, așa-i?

Tatsu a încuviințat din cap.

— După cum ai observat, informațiile de care dispune sunt superbe. Asta este o problemă, desigur, fiindcă de aceea este atât de eficient. În același timp, îmi spune că are aliați puternici, probabil în interiorul guvernului. Dar n-am izbutit să descopăr cine, sau cum, sau de ce.

— Și vrei să te ajut în privința asta.

— Bineînțeles.

— Sincer să fiu, pe mine mă interesează mai degrabă să-l elimin pe insul ăsta, decât să-l interoghez.

— Am priceput, totuși una poate să ducă la cealaltă.

Avea dreptate. Și el ar fi putut insista mai tare. N-ar fi fost cuvenit să nu cedez și eu puțin teren.

— Bine, am rostit, s-ar putea să am o pistă sau două. O să-ncerc să aflu mai multe. Mă poți ajuta în privința lui Oleg?

A urmat o pauză, timp în care Tatsu cântărea probabil ce-i ceream.

— Te pot ajuta, a spus după aceea, dar trebuie să acționezi cu foarte multă grijă, înțelegi? Aici este

vorba despre eliminarea unei tumori canceroase. Fără a face rău țesutului din jur.

Mi-am terminat berea și am pus halba pe masă.

— Tu spune-mi unde se află tumoarea, am zis, iar eu o s-o extirp.

Capitolul 9

A doua zi dimineață l-am sunat pe Oleg. Nici acum nu avea nimic nou despre Sugihara. O dată în plus m-am simțit ușurat s-o aud. Pentru că indiciul pe care-l așteptam de fapt era chiar despre Oleg.

Am părăsit hotelul din Ikebukuro și am găsit altul în Shibuya. Nu mă îngrijora prea mult că Victor m-ar fi putut urmări, dar în general este mai bine să fii mobil, decât să prezinți o țintă fixă. Și nici schimbarea hotelurilor nu era dificilă. Nu aveam multe bagaje. Mai precis, aveam o singură geantă de voiaj.

Mi-am imaginat întâlnirea cu Maria din seara aceea în barul *biishiki* recomandat de Miyamoto. Și m-am gândit că ea mă tachinase în privința smochingului închiriat, apoi mi-am amintit grija evidentă a lui Kurosawa față de vestimentația mea, când mă inspectase din cap până în picioare în cabinetul său. Poate că frecventarea unui bar mai sofisticat era o ocazie să mă comport mai bine. Am decis să-mi cumpăr niște haine.

Am luat metroul până la Mitsukoshi din Ginza, cel mai vechi și mai faimos magazin universal din Tokio. Interiorul era intimidant. Toate obiectele expuse păreau mult mai elegante decât orice mă gândisem vreodată să cumpăr, iar clienții care le examinau purtau haine la fel de elegante – în tot cazul, mai elegante decât ale mele. Când am trecut pe lângă ei, am simțit că mă priveau, judecându-mă după cămașa mototolită, blugii decolorați și pantofii scâlciați, și pentru o clipă am fost ispitit să plec. Apoi însă am zărit plăcuța care anunța că raionul pentru bărbați se găsea la etajul șase, mi-am zis „La naiba!” și am pornit spre scara rulantă.

Etajul șase era uriaș și, din fericire, aproape pustiu prin comparație cu parterul. Am început să

privesc în jur, simțindu-mă straniu, idiot și neajutorat.

Un ins în costum cu dungulițe, cu un ecuson mic care-l identifica drept „Angajat Ito”, trebuie să-mi fi simțit stresul, deoarece s-a apropiat și m-a întrebat extrem de politicos:

— Onorat client, vă pot fi de folos în vreun fel?

— Da, am răspuns, mulțumesc.

Dar n-am știut ce să adaug după aceea.

— Căutați… ceva anume?

— Păi, am început, apoi m-am scărpinat în cap. Chiar așa, ce naiba căutam? Mă întâlnesc cu cineva diseară. Cu o femeie. Într-un bar frumos. Și m-am gândit…

— Ceva potrivit pentru ocazia aceea?

Când a rostit cuvintele acelea, a părut deodată simplu și direct.

— Da, exact.

— Vă gândiți la ceva protocolar? Sau mai neprotocolar?

Protocolar însemna smoching, nu? Pentru că nunta fusese protocolară și toți participanții purtaseră smochinguri. Dar în contextul prezent, termenul trebuie să fi însemnat pur și simplu costum și cravată. Oare ar fi fost prea mult? Probabil că da. Atunci care erau regulile pentru neprotocolar? Să fi fost ceva la fel de necomplicat?

O dată în plus, Ito a simțit că aveam dificultăți, pentru că mi-a oferit o traducere:

— Costum și cravată? Sau, în loc de așa ceva, v-ați gândit, de exemplu, la pantaloni și o cămașă frumoasă?

— Exact. Sigur că da. Cred că probabil… pantaloni. Și o cămașă frumoasă. Într-un moment de inspirație, am adăugat: Ea este italiancă și cred că-i place moda italiană.

Ito a râs, dar fără răutate.

— Tuturor le place moda italiană. Bineînțeles, ar fi o alegere excelentă.

O oră mai târziu, am plecat din magazin purtând o pereche de pantaloni din gabardină negri ca tăciunele, un pulover gri-deschis din mătase și cașmir cu decolteu în V, o curea maro din piele și pantofi „split toe” din piele de aceeași culoare, cu ramă moderată, pentru a fi în echilibru perfect cu pantalonii și puloverul. Terminologia se datora lui Ito, iar hainele proveneau de la Brunello Cucinelli, un designer italian nou, despre care m-a asigurat că era în vogă la Milano și că în scurt timp avea să cucerească toată lumea. Gândindu-mă că era preferabil să mă obișnuiesc cu noul meu aspect, l-am rugat pe Ito să-mi pună hainele cu care venisem în punga de la magazin, apoi am ieșit pe stradă. Am observat că oamenii mă priveau într-un fel în care n-o făcuseră când intrasem și asta m-a pus pe gânduri. Arătam oare bine? Sau își dădeau seama că eram un simulant?

Am decis că probabil arătam pur și simplu bine. O persoană obișnuită n-ar fi putut să-și dea seama că simulam, chiar dacă acela era adevărul, nu? Noile haine erau cel puțin un experiment pe care merita să-l fac. În junglă utilizam diverse modele de camuflaj pe haine și diverse vopseluri de camuflaj pe față, în funcție de fundalul cu care încercam să ne contopim. Dacă nu te puteai contopi cu jungla, puteai la fel de bine să pictezi pe tine o țintă mare și portocalie. Și orașul nu era oare la fel? Eu mersesem la nunta aceea, gândindu-mă că un smoching era suficient pentru a mă camufla, însă Maria văzuse imediat dincolo de camuflaj. Data viitoare, putea fi o persoană mai puțin prietenoasă decât ea. Asta însemna că aveam multe de învățat.

De aceea, în următoarele ore, am intrat și am ieșit din magazine cu bijuterii, cu antichități și cu obiecte de artă. Am jucat un joc – pretindeam că mă născusem bogat și răsfățat în Shirokanedai, o enclavă bogată din centrul Tokioului, unicul fiu al unor părinți descinși din samurai și moștenitorul

unei averi obținute din comerțul cu chimonouri. Duceam o viață lipsită de griji, iar azi ieșisem să cumpăr flecușteț e. Am încercat nu numai să-mi imaginez toate astea, ci chiar să le și *simt,* așa cum mă învățase McGraw.

Și să fiu al naibii dacă n-a funcționat! Oameni care nu m-ar fi luat niciodată în serios se gudurau brusc pe lângă mine, de parcă ar fi crezut cu adevărat că aveam să cumpăr o broșă de un milion de yeni sau un sipețel antic lăcuit. Eu credeam toate astea și astfel îi determinam și pe ei să le creadă. Desigur, mai conta și Brunello Cucinelli. Cheia, se părea, era atât să arăți, *cât și* să simți rolul. Și să recunoști că aspectul și senzația nu erau categorii complet separate, ci mai degrabă păreau să se consolideze reciproc.

Până am revenit la hotel, soarele începuse să coboare pe cer și mă simțeam tot mai încrezător în noua mea înfățișare. Am făcut duș, mi-am îmbrăcat hainele noi și am mers pe jos spre Minami Aoyama. Era o seară răcoroasă, cu o adiere de vânt, iar gândul întâlnirii cu Maria făcea ca inima să-mi bată surprinzător de tare.

Pe la jumătatea drumului într-acolo mi-am dat seama că nu-l sunasem pe Oleg. Bun, nu era nicio problemă, nu trecuse mult de ora 17. Am găsit un telefon public și l-am sunat.

— Ai întârziat, a rostit el, în loc de salut.

— Ai ceva pentru mine?

— Ai fost la magazin de chimicale?

— Nu-ți face griji despre magazinele în care am fost. Asta-i treaba mea. Treaba ta sunt informațiile.

— Am informații, idiotule. De-aia sper c-ai fost la magazin.

„Rahat!”

— Ce informații?

— Ținta se întâlnește diseară cu persoane. Club de animatoare de lux, în Ginza. Ai pix?

„Rahat!”, mi-am spus din nou.

— N-am nevoie de pix. Unde? Când? Detalii?

— Clubul se numește Moonglow Ginza. Loc perfect. Etajul cinci. Multe animatoare. Încăperi diferite. Ținta merge acolo cu persoane importante. Tu mergi, pălăvrăgești cu animatoare drăguțe, aștepți, ținta merge să se ușureze, tu vii în spatele ei, o lichidezi și pleci pe scară. Treabă ușoară. Nu poți rata.

— Când va fi acolo?

— La șapte.

Bineînțeles. Când eu trebuia să fiu în bar cu Maria.

— Nu cred că voi fi în stare să ajung acolo tocmai la șapte, dar…

— Nu fi idiot. Nu poți s-o faci de față cu animatoare. O faci la baie. Și nu știi când merge ținta la baie. Pentru asta trebuie să fii în club.

Începusem să-mi dezvolt o antipatie reală față de rusul ăsta.

— Am înțeles. O s-ajung acolo imediat ce pot.

— Ce dracu' faci? Ai întâlnire cu femei, sau ce?

Pentru o clipă, am încremenit, apoi mi-am dat seama că Oleg doar testa terenul.

— Da, am o întâlnire cu o femeie a-ntâia și de-aia îmi iau liber în seara asta. Vorbești serios?

— Asta-i pista care doreai. Ai zis c-ai nevoie de pistă. N-o beli, idiotule. Până diseară, ținta trebuie lichidată. Altfel cineva te lichidează pe tine.

A închis.

Am rămas nemișcat câteva clipe, încercând să mă gândesc ce naiba să fac.

Probabil că Maria plecase deja de la muzeu. Nu puteam s-o anunț de o contramandare a întâlnirii noastre. Și atunci ce să fac, să renunț la ea cu speranța că i-aș fi putut lichida soțul în clubul de animatoare? Dacă mă duceam la Moonglow și nu se ivea nicio ocazie? Aș fi stricat definitiv jocul pe termen lung, mai bun – folosirea Mariei ca sursă. Șansa de a afla mai multe despre soțul ei, despre programul lui, despre locul unde trăgea când își vizita alegătorii din Yamanashi.

Însă, rahat!, toate astea nu erau decât justificări. Problema reală era imaginea Mariei stând într-un bar, în timp ce eu îi pândeam și poate-i omoram soțul. Mi-am închipuit-o așteptând o oră, apoi renunțând în cele din urmă, revenind acasă, întrebându-se ce se întâmplase cu mine… după care doi polițiști să-i bată la ușă după miezul nopții, anunțând-o vestea tragică.

Nu puteam s-o fac. Nu voiam s-o fac. Și n-aveam s-o fac.

Atunci *cum* urma să procedez?

„Ești un idiot! Nu te implica emoțional. Oare până acum n-ai mai ucis pe nimeni care să fi fost însurat, pe care să-l aștepte o soție acasă? Situația asta nu diferă cu nimic de celelalte. Termină cu prostiile, du-te la Moonglow și rezolvă treaba!”

M-am luptat cu gândul acela, dar fără succes. Se părea că nu puteam termina pur și simplu cu prostiile.

„Trebuie s-o faci. Nu poți să activezi în domeniul ăsta și-n același timp să te lași pradă sentimentelor”.

Mda. Poate că exact asta era problema.

La naiba cu toate! O să mă duc la blestematul ăla de bar și-o să mă bucur de o seară cu Maria. Asta nu putea fi greu. Iar mâine dimineață aveam să-l sun pe Oleg și să-i spun că nu se putuse face. Că fusesem în Moonglow, dar Sugihara avea bodyguarzi cu el, chiar la baie, și nu avusesem nicio ocazie. Ce putea spune la așa ceva?

„Ei au pe cineva care te-a văzut la nuntă. Dacă aceeași persoană este și în Moonglow și le spune că nici măcar n-ai apărut?”

Și ce dacă? Poate că fusesem deghizat. Poate că omul lor nu mă zărise. Nu poți să dovedești o contrazicere.

„Oleg va spune că Victor vrea să-ți vorbească. Că trebuie să vii acolo”.

Da, asta era posibil. Dar n-avea să se întâmple. Data viitoare când urma să-l mai văd pe vreunul

dintre ei, eu aveam să mă apropii din spate.

„Și cum rămâne cu Miyamoto?”

La naiba, uitasem de asta! Nu-mi asumam doar eu riscuri, ci-l expuneam pericolului și pe el.

Pe de altă parte, modul cel mai bun de a-l proteja pe Miyamoto nu era să-l împac pe Victor, ci să-l elimin. Și rapid.

L-am sunat pe Tatsu și am izbutit să-l găsesc la birou.

— Nimic ferm deocamdată, mi-a spus, totuși au apărut unele… detalii potențial utile. Am pus niște oameni capabili să le confirme. Cu noroc, până mâine voi avea ceva pentru tine.

— Ar fi util absolut orice. Sunt nițel cam presat chiar acum.

— Am înțeles. Și tu? A avut succes vreuna dintre pistele despre care vorbeai?

— Urmăresc una chiar acum. Mâine ar trebui să știu mai multe. O să te caut atunci.

Am închis. Am mers pe jos spre templul Zenkō-ji din Omotesando, o felie din vechea Japonie care continuă să reziste mocirlei înconjurătoare a modernității. O lună bulbucată aflată în creștere tocmai trecea peste acoperișul curbat și razele ei reci se reflectau din țigle. M-am oprit înaintea cătuii și am închis ochii o clipă, simțind cum mă relaxau puțin aromele dăinuitoare ale tămâiei.

M-am gândit la mama, care încercase să mă crească în catolicism și care izbutise doar să-mi sădească un sentiment remanent de vinovăție fără de care mi-ar fi fost probabil mai bine. Ce-ar fi zis ea acum despre mine? Dorise să fiu diplomat, sau senator, și fusese în stare să-mi accepte decizia de înrolare, doar convingându-se că era o treaptă suită spre ceva mai bun. Eu însă nu depășisem niciodată punctul din care pornisem. Eu nu mă îndreptasem niciodată spre altceva. Părăsisem armata, dar continuasem să ucid.

„E-n regulă. E normal să fii atras de lucrurile la care te pricepi. Să te bucuri de ele. Nu ești diferit

de alții”.

N-o credeam, dar nici nu știam ce să fac în privința aceea.

„Jake Nebunu” iubea războiul. Îi plăcea să ucidă. Și nu avea nicio problemă să accepte că nu exista cale de întoarcere din așa ceva. Mi-l aminteam spunându-mi: *Pentru noi, nu mai există un cămin, John-John. În niciun caz după ceea ce am făcut.*

Probabil că avea dreptate. Poate că problema mea nu consta în faptul că eram un ucigaș, ci că refuzam să accept consecințele acelui adevăr. Că doream să rămân cu un picior în lumină și cu celălalt în întuneric.

Cele întâmplate cu Sayaka ar fi trebuit să-mi arate cât de imposibilă era de fapt situația aceea în două luntri. Și totuși, iată-mă aici, gata să mă întâlnesc cu o femeie de care eram atras, deși, dacă mintea îmi funcționa corect, ar fi trebuit să plec imediat spre Ginza ca să-i lichidez soțul.

Dar poate că tocmai de aceea mergeam să mă întâlnesc cu ea. Pentru că știam că, dacă o voi întâlni, uciderea lui Sugihara ar fi devenit încă și mai dificilă.

Asta era. Asta mă împotmolea. Ideea de a-i răsplăti bunătatea și flirtul jucăuș prin uciderea soțului ei, tatăl copilului ei mort, și prin distrugerea a ceea ce-i mai rămăsese din familie, a tihnei ei sufletești, a întregii ei lumi, mi se părea cu totul greșită. Propriul meu tată fusese omorât pe când aveam opt ani. Nu intenționam să fiu agentul unei tragedii echivalente pentru Maria. N-aveam s-o fac.

N-aveam să-l ucid pe Sugihara. Aveam să-l ucid pe Oleg, apoi pe Victor. Miyamoto avea să mă plătească pentru asta. După aceea, urma să mă gândesc la viitor. În seara asta, aveam pur și simplu să mă întâlnesc cu o femeie care mă interesa. Și să văd dacă puteam afla mai multe despre natura interesului ei față de mine.

„Știi că este măritată”.

Asta m-a făcut să izbucnesc în râs. Poate că unicul avantaj al renunțării la uciderea lui Sugihara era ideea că o relație sentimentală cu Maria părea ceva pur din punct de vedere moral comparativ cu asasinatul.

„Ești idiot. Nu poți să nu vezi asta”.

Am decis că nu-mi păsa. Ceea ce era, desigur, atât un simptom, cât și o cauză a stupidității înseși.

Am revenit pe jos la Aoyama-dori și am traversat spre Minami Aoyama. După câteva minute, am găsit ceea ce căutam – o stradă discret iluminată, în cea mai mare parte rezidențială. Cu cincizeci de metri mai departe, pe partea stângă, se afla o casă veche și îngustă, al cărei portic luminat de o pereche de aplice era susținut de doi stâlpi din lemn cioplit. Pe geamul zăbrelit al ușii, o plăcuță mică anunța „Radio”. Era trecut de ora 18 și m-am întrebat dacă nu cumva Maria sosise deja. Gândul acela mi-a întețit ritmul bătăilor inimii. Mi-am netezit puloverul și am intrat.

Primul lucru care m-a surprins înăuntru a fost liniștea. Nu era însă o lipsă completă a zgomotelor, ci mai degrabă o tăcere impunătoare, ca și cum aceasta ar fi fost o prezență, nu o absență. Pentru că prin liniștea aceea se infiltra – accentuând-o – o muzică de jazz cântată la pian, pe care n-am recunoscut-o și care susura din difuzoare nevăzute.

În fața mea și spre stânga exista o tejghea de bar lungă, din lemn lustruit. În spatele ei stătea un bărbat zvelt, cam de vârsta mea, în cămașă de smoching, cu cravată în dungi și vestă bleumarin.

— *Irasshaimase,* a rostit el cu o plecăciune.

Am privit în jur. Locul era superb. Imaculat. Peretele dinapoia barmanului era plin de polițe din lemn lustruit, ticsite cu sticle, decantoare și pahare elegante. Pereții și tavanul erau zugrăvite în indigo și întrerupte de grinzi din lemn. Tot iluminatul era indirect, prin lămpi mici dispuse pe polițe și pe

bar, care produceau un efect de intimitate, ba chiar de sanctuar.

— *Konban wa,* am răspuns, plecându-mă de asemenea. Pot să iau loc?

Mi-am dat seama că întrebarea sunase ciudat, totuși locul era atât de impresionant, încât mi s-ar fi părut greșit să nu cer acceptul.

Bărbatul a zâmbit.

— Oriunde dorești. Am deschis de numai câteva minute, așa că ești primul sosit.

În încăpere erau câteva mese, dar mi s-a părut cumva nepoliticos să mă duc la una dintre ele. De aceea m-am așezat la capătul îndepărtat al barului.

— Sunt… aștept o prietenă, am spus.

— Sigur că da. Pot să-ți ofer ceva până atunci?

Am privit iarăși în jur. Fără să vreau, m-am auzit rostind:

— Este foarte frumos.

Ar fi fost cam grosolan din partea lui să-mi mulțumească, deoarece, dacă ar fi făcut-o, ar fi implicat un grad prea mare de asentiment, poate echivalentul în Statele Unite al lui „Da, știu” ca răspuns la un compliment. În loc s-o facă, s-a mulțumit să se încline.

— Mă numesc Fujiwara, am spus, folosindu-mi numele japonez, deoarece mi s-a părut că ar trebui să mă prezint.

El s-a înclinat din nou.

— Mă numesc Ozaki.

— Este localul tău, Ozaki-*masutaa*?

— Da. Anul acesta sărbătorim zece ani de la înființare.

Probabil că era mai vârstnic decât părea. Sau poate că începuse afacerea la o vârstă neobișnuit de tânără.

— Un prieten mi-a sugerat să vin aici. Mi-a spus că ai creat un loc caracterizat prin *biishiki.* Văd că n-a exagerat.

Ozaki a făcut o plecăciune.

— Prietenul tău se numește…?

Am șovăit o clipă, apoi am decis că nu făceam probabil niciun rău.

— Miyamoto.

— Ah, da, Miyamoto-san. Un vizitator regulat de când am deschis. Și un mare pasionat al cocteilului Gimlet.

Așadar, Miyamoto era un obișnuit al localului. Speram că n-avea să apară aici în seara asta. Dacă o făcea, aveam de dat niște explicații. De asemenea și dacă Ozaki îi menționa vreodată că servise un bărbat pe nume Fujiwara care se întâlnise cu o italiancă superbă. I-aș fi putut spune că mă foloseam de Maria ca să mă apropii de soțul ei, totuși speram că nu se va ajunge la asta. Dintr-un motiv inexplicabil, ideea nu mi se părea foarte confortabilă. Poate fiindcă nu doream ca Miyamoto să mă vadă capabil de atâta insensibilitate. Nu era ceva ce aș fi dorit să văd eu însumi la mine.

— Cocteilul Gimlet? am repetat. Nu doream să mă prefac și probabil că oricum n-aș fi reușit, așa că am continuat: Nu știu prea multe despre cocteiluri. Doar câte ceva despre scotch… și cam atât.

— De fapt, nici nu sunt multe de știut. Cocteilurile sunt ca jocul de Go. Regulile sunt simple, dar stăpânirea jocului este mai dificilă. Gimlet, de pildă, nu este altceva decât fresh de limetă și gin sec.

Nu știam când va sosi Maria. Sau chiar dacă ea va sosi până la urmă. Trecuseră doar puține minute peste ora stabilită, așa că poate fusese întârziată de ceva. Sau poate că se răzgândise. Păruse ușor nesigură când o invitasem.

Ei bine, dacă întârzia, mă îndoiam că ar fi avut de obiectat ca eu să comand ceva de băut, așteptând-o. Iar dacă Maria se răzgândea, cel puțin mi-aș fi înecat amarul.

— Sună perfect, am spus. Mi-ar plăcea unul.

A făcut o plecăciune și în minutele următoare l-am privit angajându-se într-un ritual conceput evident cu grijă și mult practicat. Mai întâi, a înfășurat o felie de limetă într-o bucată de țesătură albă, apoi a stors-o într-un shaker. După aceea a turnat o măsură de gin și a adăugat câteva cuburi de gheață transparentă. În cele din urmă, a ținut shakerul cu vârfurile degetelor și l-a scuturat numai din încheieturile mâinilor, ținând coatele aproape de corp. În mișcările lui atente, am văzut influența lui *sadō*, așa cum spuse Miyamoto.

După ce a terminat, Ozaki a turnat amestecul translucid, care avea deasupra o spumă fină, într-un pahar pentru cocteiluri cu o gravură delicată. A așezat paharul pe un suport și l-a împins pe tejghea, până când s-a oprit sub una dintre lămpi, care l-a iluminat ca pe o mică operă de artă.

M-am gândit la Miyamoto și la *nen,* și am avut grijă să rezerv câteva clipe pentru a aprecia atracția estetică a creației lui Ozaki. Am ridicat apoi paharul cu grijă, l-am ținut o clipă sub nări, după care am sorbit.

Era delicios: rece și înviorător, și, în timp ce simțeam, desigur, gustul de limetă și de gin care-l compuneau, am perceput parcă și altă aromă suplimentară pe care Ozaki părea s-o fi transmis prin alchimie. Nu doream să-l silesc să refuze alt compliment, așa că m-am mulțumit să plec fruntea câteva secunde în semn de apreciere. El mi-a răspuns în același fel și a spus:

— Te rog, simte-te bine.

După aceea s-a îndepărtat și a început să taie un fruct în capătul opus al barului. Mi-a adus aminte de Victor și de *kaki*-ul lui, dar mi-am alungat imaginea aceea din minte fără mare dificultate. Poate că Gimletul începuse deja să acționeze.

Au mai sosit alți doi clienți, bărbați ceva mai vârstnici, în costume. Ozaki i-a salutat pe nume; se părea că erau obișnuiți ai localului. Păreau importanți și am încercat să deduc din ce cauză.

Costumele lor păreau de o calitate excelentă, dar ce anume conferea impresia aceea? Croiala perfectă, sau materialul, sau altceva. Nu purtau serviete, ceea ce sugera că aveau secretari care se ocupau de problemele rutiniere care ar fi necesitat așa ceva. Etalau de asemenea o siguranță înnăscută în felul cum se instalaseră la bar, ca și cum locul pe care-l ocupau în lume era un privilegiu, un drept înnăscut.

Mi-am dat seama că eram ușor amețit, dar era în regulă. Mă simțeam bine. Am decis că trebuia să examinez tot ce puteam spune despre oameni din felul cum se îmbrăcau ei, cum umblau, vorbeau și se purtau, să execut o inginerie inversă pentru a afla cine erau ei la interior din ceea ce trădau la exterior. Iar asta nu numai pentru a înțelege indiciile subtile, ci și pentru a le defini… și apoi a le putea imita, după cum era cazul, pentru a mă camufla când și unde era necesar.

După zece minute și un Gimlet, am auzit din nou deschizându-se ușa. De data asta era Maria, care arăta ca un star de cinema, cu fustă și bluză negre. Avea părul strâns în coc în creștetul capului. Îmi semnala oare că ne aflam aici pentru a discuta afaceri, nu pentru o întâlnire mai neprotocolară pe care ar fi sugerat-o părul despletit?

Sau poate că-i plăcea, pur și simplu, să poarte părul strâns în felul acela. Cine naiba știa, de fapt? Îmi doream să pot înceta să mă gândesc prea mult la toate detaliile despre ea. M-am ridicat și i-am făcut semn discret cu mâna.

Mi-a zâmbit și s-a apropiat. Când a ajuns la mine, m-a sărutat pe ambii obraji și a spus:

— *Che eleganza*!

Am simțit o aromă îmbătătoare de parfum. Maria se parfumase… oare asta însemna ceva?

Am alungat excesul de întrebări mentale și m-am străduit să mă concentrez.

— Știu, am replicat. Trebuie neapărat să-i mulțumesc prietenului meu pentru recomandare.

Ea a râs.

— Da, este un bar frumos, însă eu mă refeream la tine! Nu cred că te-aș fi recunoscut dacă te-aș fi văzut pe stradă.

M-am simțit înroșindu-mă la față ca un idiot.

— Am făcut niște cumpărături. Mă bucur că-ți plac.

— Să știi că-mi plac. Uită-te la tine! *Sei un figurino.* Nu ți-am spus că moda italiană e cea mai bună? Dacă te vei îmbrăca așa la muzeu, toate femeile vor leșina după tine.

Eram pe jumătate încântat și pe jumătate intrigat.

— Îți poți da seama că sunt haine italienești? Cum?

— Ah… țesătura, croiala, calitatea… Sigur că da, și americanii fac unele haine acceptabile, dar croiala lor are scopul să ascundă silueta, nu s-o pună în valoare. La fel și britanicii. Iar francezii exagerează în cealaltă direcție, pentru că încearcă să-i imite pe italieni. Înțelegi? Cu haine italienești, arăți… hm… sigur pe tine. Ca și cum te-ai bucura de viață, dar fără să-ncerci să declari ceva. Deci…? A fost influența mea?

Am simțit că mă-nroșesc din nou. Realmente, eram jalnic.

— Poate că da, nițel. După ce mi-ai spus despre smoching.

— Ah, am fost prea dură.

— Nu, câtuși de puțin. Îmi place să învăț lucruri din astea.

Și era adevărul curat, deși nu mă așteptam ca Maria să înțeleagă motivul exact.

Ne-am așezat și ea mi-a privit paharul gol.

— Ce bei?

— Gimlet, am rostit ca și cum aș fi fost un expert.

— Hmm. De obicei îmi place cocteilul Negroni, dar mi-ai recomanda Gimlet?

Am zâmbit.

— Cel mai bun pe care l-am băut vreodată.

Ozaki avea probabil un simț perfect al anticipării, deoarece a ales tocmai momentul acela ca să se apropie.

— Un Gimlet, te rog, a rostit Maria în japoneză. Prietenul meu tocmai mi l-a recomandat.

Aș fi vrut să mai comand și eu unul, dar am considerat că ar trebui să continui să încerc să-mi extind orizontul.

— *Omakase,* am rostit. „Orice mi-ai recomanda".

Ozaki s-a înclinat și a repetat ritualul la care asistasem cu puțin timp mai devreme. Maria a privit, evident fascinată.

— Ah, *utsukusii ugoki,* mi-a șoptit, folosind o expresie japoneză care înseamnă literalmente „mișcare frumoasă", dar care, conceptual vorbind, este mai degrabă eleganța fizică asociată cu activități de felul baletului. Și barul, a adăugat ea, este superb. *Biishiki.*

— Așa mi-a spus și prietenul meu. Cel care mi-a povestit despre locul ăsta.

Deja mă simțeam îndatorat față de Miyamoto.

După câteva minute, Ozaki ne-a adus băuturile. Cocteilul meu se numea Bee's Knees („genunchi de albină") și era preparat din gin, suc de lămâie și sirop de miere. Am ciocnit și am sorbit amândoi.

— Oho, a zis Maria și a înclinat din cap spre Ozaki. *Oishii desu.* „Delicios".

Am înclinat și eu din cap. Ozaki a zâmbit.

— Vă rog, simțiți-vă bine, a zis el, apoi s-a îndepărtat discret.

O vreme, am flecărit despre modă. Maria mi-a spus că Angajatul Ito de la Mitsukoshi îmi dăduse sfaturi excelente, deoarece majoritatea bărbaților s-ar fi temut să combine pantofi maro cu pantaloni negri, însă pentru ea era una dintre cele mai bune combinații posibile. Mi-a explicat, de asemenea, că cine voia să-și dea seama dacă un bărbat era cu adevărat elegant, trebuia să-i privească pantofii,

întrucât cei mai mulți bărbați, chiar dacă se pricep bine la altele, nu se pricep la încălțăminte. Și că cravatele trebuie întotdeauna să aibă o ușoară adâncitură. Iar o batistă în buzunarul de sus al hainei nu ar trebui absolut niciodată să fie asortată la cravată. Și că englezii își purtau hainele ca pe o barieră, americanii ca pe ceva negândit prea bine, japonezii ca pe o uniformă, iar italienii ca pe un factor de atracție. Râdea des și cu ușurință, și părea să fie foarte încântată să-și împărtășească informațiile și ideile.

Pe măsură ce seara înainta, barul a început să se umple. La un moment dat, a intrat un bărbat alb, care a privit în jur. Avea pe la douăzeci și cinci de ani, aspect respectabil, costum cu cravata ușor slăbită la gât. Am bănuit că era american, poate bancher sau avocat, ori vreun expatriat. Dar când a văzut că nu erau mese libere, a plecat. La bar mai era un taburet liber, așa că poate că se întâlnea cu un grup. Pentru o clipă m-am gândit la Victor, totuși individul nu arăta a fi rus și, oricum, nu avea nici alura unui gangster.

Maria era la al doilea Gimlet, iar eu la al doilea Bee's Knees, când am zis:

— Mă bucur că ai venit. Soțul tău n-are nimic împotrivă?

Nu știam nici eu prea bine de ce întrebasem. Planul meu fusese să pretind că Sugihara nici nu exista.

Ea a sorbit puțin din cocteil. După câteva clipe a răspuns:

— În seara asta, el și niște colegi țin companie unor businessmeni străini aflați în vizită în Japonia. O să discute despre chestii plictisitoare, ca dezechilibrul comercial de pe piața semiconductoarelor și deschiderea pieței japoneze pentru orezul din California. Așa că am seara liberă.

Am avut impresia că ea nu-i spusese unde mergea, dar că nu voia s-o recunoască. Gândul mi-

a stârnit o ușoară senzație de căldură interioară.

— Participă des la genul ăsta de acțiuni? am spus.

O dată în plus, nu eram foarte sigur de ce întrebam. Ca să-mi liniștesc partea din mine care continua să spere că seara asta era de fapt operațională? Sau pentru că speram să aflu că Maria considera seara cumva… ilicită?

Ea mi-a aruncat o privire.

— De ce te interesează așa de mult persoana soțului meu?

Am strâns din umeri.

— Păi… cred că din cauza unor chestii pe care le-ai spus înainte. La muzeu.

Speram că fusese un răspuns suficient de prompt și de convingător, și părea că într-adevăr așa fusese, pentru că, după o clipă, ea a spus:

— Mda, politica este o profesiune stranie. Se pare că, pe măsură ce crești în importanță, trebuie să-i acorzi mai mult timp.

— Îmi pare rău.

— De ce spui asta?

— Am… mi s-a părut că nu-i o situație care să te încânte.

Amândoi am tăcut câteva momente. La fel ca la muzeu, aveam senzația că ea încerca să decidă dacă să avanseze ori să se retragă.

Maria a suspinat.

— E un subiect greu de discutat fără a intra în zone care sunt… la care nu-mi place să mă gândesc. Pe care nu-mi place să le simt.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu, nu-mi pare rău că ai făcut-o, atâta doar că…

A tăcut și a privit în jur. După sosirea ei mai veniseră și alți clienți, iar barul era acum animat de zumzetul unei duzini de conversații purtate încet.

— Îmi place mult locul ăsta, a zis apoi. Mă bucur că l-ai sugerat.

— Și eu mă bucur.

M-a privit și a zâmbit.

— Ești foarte… hm… sincer, știi asta?

N-am știut ce să-i răspund.

— Și asta-i ceva rău?

— Nu, ba chiar este destul de atrăgător. Îmi place că te-nroșești ușor la față.

Auzind cuvintele acelea, m-am simțit înroșindu-mă imediat.

Maria a râs.

— Vezi? Nu te-ngrijora. Femeilor le plac bărbații care se-nroșesc. Arată că ne apreciați.

Am tăcut din nou o vreme, apoi ea a spus:

— Știi, cred că fiecare om poartă în sinea lui un soi de regret. Dar trebuie să… hm… să ne jucăm cărțile pe care le-am primit, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, temându-mă că, dacă voi spune ceva, s-ar putea s-o opresc. După care Maria a continuat:

— John, tu ai fost vreodată îndrăgostit?

Am încuviințat din nou.

— Da.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Mă întreb asta în fiecare zi.

A surâs.

— Și există răspunsuri?

— Nu satisfăcătoare. Noi doi trăiam în lumi diferite. Relația nu putea să meargă.

— Pentru că tu ai două suflete?

— Nu, n-a fost asta. După război, am fost implicat în niște chestii pe care ea n-ar fi putut să le-nțeleagă.

— Ce fel de „chestii”?

— Asta-i o poveste pentru altă dată.

Evident, prin *altă dată* înțelegeam *niciodată.*

— Era japoneză?

— Da. De fapt, de etnie coreeană.

— Și unde-i acum?

— Cred că în Statele Unite.

— N-ai mai încercat să iei legătura cu ea?

— Cred că-i mai bine să n-o fac.

În ochii Mariei am citit o simpatie profundă.

— Este o poveste tristă.

— Așa cum ai zis și tu, toți avem așa ceva.

— Da, e adevărat.

— Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostită?

Ea m-a privit în ochi.

— Este o întrebare destul de îndrăzneață pe care s-o pui unei femei măritate.

I-am întors privirea, îmbărbătat de cocteilurile delicioase ale lui Ozaki.

— Știu.

— Ei bine, răspunsul este „da”. Aveam douăzeci de ani și eram studentă în anul trei la Sapienza când soțul meu a venit să țină cursuri acolo. Era un bărbat mai vârstnic, fermecător, cunoscător și incredibil de pasionat de artă. În plus, pentru mine era exotic… eu nu știam nimic în afară de Italia.

A sorbit din Gimlet.

— Cred că-ți poți imagina restul. Am rămas însărcinată. El nu-și putea prelungi șederea în Italia. Mie aproape că nu-mi păsa. Eram îndrăgostită. De aceea m-am întors cu el. Însă părinții mei… erau dintr-un sătuc și din altă generație. Pentru ei a însemnat un scandal groaznic. Au rupt toate legăturile cu mine. Complet. Așa că, atunci când am părăsit Italia, am plecat într-o călătorie numai dus.

— N-au mai luat legătura cu tine? Nici chiar după ce le-ai dăruit un nepot?

Maria a încleștat din maxilare, ca și cum s-ar fi încordat pentru ceva dureros, și a țintuit cu privirea paharul.

— Cred că mama ar fi vrut să reluăm legătura, dar tata era foarte… hm… dominator. Și mama se temea să-l contrazică. Cred că noi două ne-am fi împăcat. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Eu nu le-am purtat niciodată ranchiună pentru felul cum m-au tratat. Însă mama a murit fără să ne fi reconciliat, iar când… a murit fiul meu, am primit o scrisoare de la tata. Îmi scria că fusese pedeapsa lui

Dumnezeu pentru ceea ce le făcusem părinților mei.

— Îmi pare rău, Maria.

A aprobat din cap.

— Nu vreau să-l urăsc pentru asta. M-am străduit din răsputeri să nu-l urăsc, totuși n-o să-l pot ierta niciodată. Să zică așa ceva… *Să facă un efort special* ca să spună așa ceva. Indiferent ce legături fragile ar mai fi putut exista între noi, prin asta le-a retezat pentru totdeauna.

A expirat prelung.

— Cred că mi-ar prinde bine încă un pahar. Tu mai vrei?

— Dacă iei și tu, sigur.

Maria a ridicat privirea și Ozaki a apărut ca prin farmec.

— *Masutaa,* a zis ea. Două martini, te rog. Cu puțină lămâie.

N-am fost sigur în privința motivului, dar mi-a plăcut că a comandat pentru amândoi. Poate fiindcă asta arăta cât de confortabil se simțea în prezența mea.

După aceea, s-a uitat în jur.

— Îmi place, a repetat. Ce locșor fermecat a creat omul ăsta.

Amândoi am rămas tăcuți, în vreme ce Ozaki a început să ne prepare băuturile.

— Așa că ăsta-i răspunsul la întrebarea ta, a zis Maria. Am fost îndrăgostită de soțul meu. Și am dus o viață bună în Kyoto cu băiețelul nostru. L-am numit Dante, ca pe poet, bineînțeles, și de asemenea pentru că numele e ușor de pronunțat în japoneză.

A tăcut și a făcut o pauză, parcă adunându-și gândurile. Ozaki ne-a adus paharele, a făcut o plecăciune și s-a îndepărtat.

Ea și-a ridicat cocteilul.

— *Salute,* a spus și a luat o înghițitură mare. *Mamma mia,* tipul ăsta-i un magician! Statul ar trebui să-l desemneze Comoară Națională în Viață.

Am sorbit și eu, dar abia dacă am simțit gustul. Eram prea concentrat asupra Mariei.

— Oricum, a urmat ea, așa cum ți-am spus la muzeu, ne-am mutat la Tokio pentru noua viață de politician a soțului meu. Eu continuam să fiu fericită – Dante mă făcea fericită, orice ar fi fost. Apoi însă a urmat un accident. Un accident foarte stupid, cu o ușă rotativă dintr-o clădire. După care, în următorii trei ani abia dacă am ieșit din casă. Trebuie să recunosc că soacra mea s-a purtat foarte bine cu mine. Mai bine decât propria-mi mamă, după cum vezi. Iar directorul Kurosawa mi-a oferit un post… așa cum ți-am zis, asta mi-a salvat realmente viața.

Am tăcut preț de o bătaie de inimă, după care am zis:

— Te-ai gândit vreodată la… alți copii?

— Ah, aceea a fost una dintre ironiile sorții. Nu mai puteam să am copii. A fost doar o singură sarcină, accidentală. Poate că tata avusese dreptate.

— Nu! Ceea ce ți-a scris el a fost urât și rău, pentru că voia să te rănească. Dumnezeu n-a avut nicio legătură cu asta.

— Cum poți să fii așa de sigur?

M-am luptat o clipă, fiindcă nu doream să spun prea multe.

„La dracu'!"

— Ți-am zis, am văzut chestii groaznice. Cele mai rele de pe lume. Și le-am făcut. Te rog să nu mă-ntrebi ce a fost. Nimeni care se-ntoarce din rahatul ăla nu mai vrea să vorbească despre el. Însă eu am văzut mai multe rele decât orice om cu mintea întreagă ar vrea să știe că există. Cu toate astea, n-am văzut niciodată ca răsplățile și pedepsele să fie distribuite altfel decât aleatoriu. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, ar fi trebuit să mă trăsnească de mult.

Chiar pe când rosteam cuvintele acelea, mi-am spus că probabil n-ar fi trebuit s-o fac. Nu doream totuși ca Maria să creadă că putea fi învinuită

pentru oricare dintre ghinioanele vieții ei. Și poate că îndoielile ei atinseseră în același timp și altceva. Eu nu credeam în Dumnezeu, însă uneori necredința aceea era un zbucium. Poate că vorbele mele fuseseră îndreptate nu doar spre ea, ci și spre mine.

După primul cocteil, mă amețisem ușor. Iar acum, dintr-odată, mi-am dat seama că *amețit* era o bornă pe lângă care trecusem cu destui kilometri în urmă.

Maria mi-a prins mâna și a strâns-o scurt, dar cu forță. După aceea i-a dat drumul și a sorbit din martini.

— Oricum, a zis ea, din prea multe motive ca să le mai enumăr, pierderea lui Dante a însemnat ridicarea unui zid între mine și soțul meu. El face față durerilor sale, afundându-se în muncă.

— Și tu?

— Eu încerc să văd frumusețea din lume. Și, cred, încerc să am grijă de ea pentru alții. Și-mi spun că într-o bună zi voi fi din nou alături de băiețelul meu. Trebuie să cred asta, altfel viața ar fi insuportabilă.

N-am spus nimic, neștiind ce cuvinte mi-ar fi transmis adecvat sentimentele. Maria m-a privit și, deși ochii i se umeziseră, a râs.

— Vezi? Ești sincer, chiar și când taci.

A ridicat paharul în semn de toast, după care a terminat ce mai rămăsese. Eu îl băusem deja pe al meu.

— Vrei să facem câțiva pași? am zis, deoarece stăteam de ceva vreme la bar.

Și pentru că voiam să fiu singur cu ea. Maria m-a privit.

— Pe unde?

— Nu știu… Când am venit încoace, m-am oprit la Zenkō-ji. Templul din Omotesando. E frumos seara. Liniștit.

— Da, sună bine. Ar fi plăcut să ies nițel la aer. Nu mai țin minte când am mai băut trei cocteiluri.

— Eu nu mai țin minte când am mai băut patru.

A râs.

— Da, e clar că trebuie să ne plimbăm nițel.

Am achitat nota de plată, ne-am luat rămas-bun de la Ozaki și am plecat. Când am ieșit pe ușă, m-am uitat cu atenție în jur, totuși n-am zărit ceva care să-mi declanșeze vreo alarmă. Probabil că albul în costum nu însemnase nimic. Am fost mulțumit. Nu voiam să-mi fac niciun fel de griji, ci doar să mă simt bine alături de Maria.

După ce am pornit pe strada îngustă, ea m-a prins de braț, așa cum făcuse lângă muzeu. Să fi fost doar un obicei italienesc sau însemna mai mult decât atât? Am decis că nu-mi păsa. Îmi plăcea și asta era suficient.

În câteva minute am ajuns la templu. Am suit pe poteca pietruită și, treptat, sunetele străzii s-au pierdut în urma noastră. Luna urcase mai mult pe cer și locurile erau scăldate în pete de lumină ce alternau cu umbrele.

— Oh, îmi plac mult templele și lăcașurile micuțe, a zis Maria și a dat capul pe spate, deschizându-și în același timp brațele, ca și cum ar fi putut să simtă locul, nu doar să-l vadă. Sper ca ele să nu dispară niciodată, indiferent cât de mult ar crește orașul.

Nu am zis nimic, mulțumindu-mă s-o privesc și s-o ascult.

Ea s-a îndreptat spre *chōzuya*, pavilionul ce adăpostea bazinul cu apă în care vizitatorii se purifică, spălându-și mâinile și gura înainte de a se apropia de templul propriu-zis. S-a rezemat de unul dintre stâlpi și s-a uitat la mine.

— Vrei s-auzi ceva amuzant?

M-am apropiat și m-am rezemat de stâlpul opus.

— Sigur că da.

— Când te-am văzut la nuntă, am crezut că erai din CIA.

Cuvintele acelea m-au luat prin surprindere.

— Poftim?

— Te uitai foarte atent în jur și mi s-a părut că fața ta nu avea doar trăsături japoneze, ci poate și ceva american. De aceea am decis să mă distrez. După care mi-am spus – nu, un bărbat atât de stângaci și de evident n-ar putea fi un agent secret.

Așadar, de aceea mă abordase. Mai degrabă din curiozitate, decât din atracție. Însă, pentru prima dată, nu m-am gândit prea mult la asta. Noi doi ne găseam acum aici, nu?

— Mersi mult, am spus.

Ea a râs, apoi a zis:

— Nu ești agent secret, nu-i așa?

În ciuda râsului, tonul îi era serios.

— Nu.

— Pe de altă parte, dacă ai fi într-adevăr agent secret, ar trebui să zici exact asta, așa-i?

— Habar n-am.

— N-am crezut că erai agent secret, totuși… ai luptat în armata americană. Și ai pomenit că faci parte dintr-o lume căreia nu-i putea aparține femeia pe care ai iubit-o. Și ai părut interesat de soțul meu.

Am privit-o cu multă atenție.

— Singura persoană care mă interesează ești tu.

A zâmbit.

— Asta-i drăguț.

— Este adevărat.

Am tăcut amândoi. Sub razele lunii, Maria era incredibil de frumoasă: părul îi strălucea negru, pielea îi era albă ca marmura, ochii ascunși în umbre.

După o secundă, ea a spus:

— La ce te gândești?

— N-ai vrea să știi.

— Dacă n-aș fi vrut să știu, nu te-aș fi întrebat.

— Mă gândesc că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

A râs.

— E frumos din partea ta să spui asta. Nu neg că, acum vreo douăzeci de ani, auzeam des

asemenea cuvinte. Nu le-am mai auzit însă de mult timp.

— Nu-mi pot imagina că a existat o vreme când erai încă și mai frumoasă ca acum.

Maria a râs iarăși.

— Hm, poate că stângăcia de la nuntă a fost doar un rol. Poate că ești nițel mai abil decât crezusem anterior.

M-am gândit să glumesc, spunând că într-adevăr haina îl face pe om. Sau așa ceva. Totuși m-am abținut. Nu doream să glumesc. Nu doream nici să mai vorbesc. Nu mă puteam gândi decât cum ar fi fost s-o ating.

Am mers spre ea și pietrișul a trosnit încet sub tălpile pantofilor. Maria era cu fața spre mine, dar nu i-am putut vedea ochii decât când am ajuns foarte aproape. Am întins mâna și i-am atins obrazul cu dosul degetelor.

Ea a coborât privirea.

— Nu știu, John, a rostit.

De data asta, am recurs la o glumă.

— Pentru că s-ar putea să fii șefa mea la muzeu?

A râs și mi-a prins mâna. N-a îndepărtat-o însă de pe obraz.

— Nu vreau să fac rău nimănui, a vorbit ea în șoaptă.

— Cui am putea face rău?

A râs din nou.

— În afară de noi doi? Soțului meu. În poziția lui… un scandal ar fi ceva teribil.

I-am atins și celălalt obraz. Cumva, fără să fi fost conștient de asta, mă apropiasem. Acum eram atât de aproape unul de celălalt, încât mi s-a părut că-i pot percepe căldura trupului, ca un curent electric.

— Eu n-o să-i spun, am murmurat. Dar tu?

Maria continua să privească în jos, dar mâinile i s-au îndreptat spre umerii mei.

— Nu, a zis și a clătinat din cap. Bineînțeles că nu. Totuși…

Glasul i s-a stins. Mi-a strâns cu degetele umerii, apoi brațele, după care m-a prins de mâini. Am crezut că se va desprinde cu blândețe, însă n-a făcut-o. M-a ținut pur și simplu de mâini, strângându-le tare, cu ochii plecați.

După aceea a ridicat fruntea și m-a privit, cu ochii strălucitori în lumina lunii.

— Sunt o femeie măritată, a șoptit ea. Iar poziția soțului meu… Trebuie să fiu respectabilă. Trebuie.

Gura i-a rămas întredeschisă și i-am simțit răsuflarea pe față, caldă, persistentă și parfumată de gin. Doream enorm de mult s-o sărut, totuși senzația de a sta pe muchia pe cale de dispariție a prăpastiei ce ne despărțea de sărutare era atât de delicioasă și de efemeră, încât nu doream să renunț la ea.

— Trebuie, a șoptit Maria din nou și respirația i s-a iuțit. Trebuie.

Apoi a scos un scâncet slab și una dintre palmele ei s-a ridicat până la ceafa mea și m-a tras spre ea, și ne-am sărutat, iar prăpastia a dispărut, și eu cădeam, zburam, amețit de gustul gurii ei și de senzația limbii ei și de aroma parfumului pe care-l purta. M-am lipit de ea și ea s-a lipit de mine, și mi-am trecut mâinile peste sânii ei, peste șolduri, peste corp, iar Maria mi-a ținut obrajii în palme și mi-a gemut în gură, și am dorit-o atât de mult, încât am uitat de toate, cum o întâlnisem, cine era, unde ne aflam, totul. Fără să gândesc, i-am ridicat fusta și am tras-o spre mine, după care mi-am strecurat palmele sub slipul ei și senzația feselor ei goale, a trupului ei lipit de al meu, a limbii ei în gura mea, a anulat gândirea, și tot ce-mi doream, tot ce-mi trebuia, era să fiu în ea.

Am început să-i cobor slipul, dar ea s-a desprins din sărutare.

— Nu, a rostit între două gâfâieli, nu aici. Du-mă undeva. La tine. Într-un hotel. Oriunde.

A trebuit să mă lupt o clipă ca să înțeleg ce spunea și să formulez un soi de răspuns coerent.

— Eu locuiesc într-un love hotel din Shibuya.

Maria a râs, continuând să gâfâie.

— Un love hotel? Înseamnă că erai destul de sigur pe tine.

Chiar și în clipele acelea încinse, m-am simțit înroșindu-mă.

— Nu… nu-i asta. E pur și simplu ieftin și convenabil. Vreau să spun că, dacă aș fi fost sigur pe mine, așa fi stat într-un hotel mai elegant. Dar ăsta-i în regulă. Nu dintre cele tematice, ci doar o cameră curată cu pat, duș și baie.

Ea m-a sărutat din nou, adânc.

— Du-mă acolo, atunci. Repede.

Ne-am aranjat hainele și am coborât înapoi pe stradă, împleticindu-ne. Peste câteva clipe eram într-un taxi. Drumul n-a durat nici cinci minute, dar a părut îngrozitor de lent. Am păstrat o distanță discretă între noi pe bancheta din spate, însă toți știau că Dogenzaka din Shibuya abunda în love hoteluri, așa că, ținând seama de asta și de curentul electric pe care-l simțeam radiind dinspre noi, șoferul trebuie să fi avut o idee destul de bună despre ce se întâmpla. Probabil că nu ajuta nici faptul că Maria își ținea palma pe coapsa mea, a cărei ușoară apăsare la câțiva centimetri de o erecție pe care o simțeam cât Turnul Eiffel îmi îngreuna serios controlul respirației.

Pentru a păstra un minimum de aparențe, i-am cerut taximetristului să oprească pe Dogenzaka, artera principală care purta același nume cu al cartierului. De acolo am suit pe o străduță îngustă, din care se desprindeau altele și șerpuiau în toate direcțiile, o zonă numită Hyakkendana, care înseamnă „o sută de adrese”, dintre care multe erau love hoteluri. Existau, desigur, și destule localuri obișnuite, printre care unele restaurante excelente specializate în mâncăruri japoneze de bază, și de fapt eu cunoșteam împrejurimile în primul rând grație unei singure cafenele, numită Lion, pe care lui McGraw îi plăcea s-o utilizeze

drept cutie poștală oarbă. Hyakkendana era totuși faimoasă, sau infamă, în funcție de părerea personală despre așa ceva, pentru hoteluri, alături de varietatea uriașă de sex shopuri.

— Nu pot să cred, a zis Maria, pe când mergeam la braț. Chiar stai aici?

— Da, deși majoritatea clienților acestor hoteluri le folosesc pentru „odihnă”, nu pentru „ședere”. N-ai intrat niciodată în vreunul?

A izbucnit în râs.

— De ce aș fi făcut-o?

— Nu trebuie să-ți faci griji, ți-am zis, ăsta nu-i unul dintre cele depravate. Se numește Hotel Elegant, ceea ce poate că-i exagerat, dar la interior este destul de normal.

— Ah, acum cred că s-ar putea să fiu dezamăgită. Întotdeauna m-am gândit că locurile astea sunt… hm… extravagante. Am auzit că sunt ca niște parcuri tematice.

— Dacă vrei, putem căuta unul dintre acelea.

Ea a râs iarăși și m-a strâns de braț.

— Poate data viitoare.

Am ajuns la hotel și am intrat iute, trecând pe lângă fereastra recepționerei, a cărei perdea interioară ascundea totul, cu excepția tejghelei unde avea loc schimbul între bani și cheile camerelor. Am suit pe scară la etaj și, o clipă mai târziu, eram înăuntrul camerei mici și simple, sărutându-ne, cu ușa încuiată, cu spinarea Mariei lipită de ea și șoldurile mele lipite de ale ei. Mi-am pus palmele pe ușă deasupra capului ei, deoarece mă temeam că, dacă mi-ar fi fost libere, m-aș fi mișcat prea repede, dar poate că nu trebuia să-mi fac griji, deoarece ea a profitat de poziția mea ca să-mi tragă puloverul peste cap și în sus pe brațe. L-am aruncat cât colo și am revenit cu palmele pe tăblia ușii, iar Maria și-a trecut degetele peste coastele mele, peste piept și abdomen.

— *Oh, mio dio,* a spus, privindu-mi trunchiul dezbrăcat. Și eu, care crezusem că barul era

frumos.

— E-n regulă? am spus. Adică… asta. Să facem asta.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, e ceva teribil, dar nu-mi pasă. Vreau s-o fac. Cred c-am vrut s-o fac din clipa când te-am zărit la nuntă. Dar am încercat să mă conving pe mine însămi că era altceva.

Am coborât ochii spre corpul ei, apoi am început să-i deschei bluza, fără să mă grăbesc, extrem de conștient de sunetul și senzația fiecărui nasture ce trecea prin butonieră, minunându-mă de decolteul ei, apoi de dantela neagră a sutienului și după aceea de pielea abdomenului ei care mi s-a dezvăluit treptat. Avea nasturi și la mâneci, și i-am desfăcut, apoi i-am tras bluza de pe umeri și mi-am coborât palmele pe brațele ei goale, până când bluza i-a lunecat peste mâini și a căzut pe podea. Doream enorm de mult s-o văd goală, însă, ca și la Zenkō-ji, cu puțin timp în urmă, conștientizam perfect senzația de a mă afla pe muchia unei prăpăstii, un moment efemer, pragul a ceva încă și mai bun, dar care în sine nu putea fi retrăit niciodată, iar eu doream să-l prelungesc, să-l savurez, să-l prețuiesc, să mă torturez cu el. Dacă asta însemna *nen,* atunci n-aveam să fiu niciodată în stare să-l răsplătesc pe Miyamoto pentru că mă învățase conceptul.

— Stinge lumina, a zis Maria.

— Vreau să te văd.

— Și eu vreau să te văd. N-o stinge de tot.

Am mai stins din lumini, apoi m-am întors și am ridicat-o în brațe.

— Ești nebun – nu! a zis ea, râzând și lovindu-mă cu pumnii în umăr. Mă faci să mă simt ridicol.

N-am răspuns. Am sărutat-o și, după o clipă, brațul i-a șerpuit în jurul gâtului meu și ea și-a uitat protestele. Am dus-o până la patul scund, pe care am așezat-o, apoi m-am întins lângă ea. Am încercat să continui să nu mă grăbesc, dar cu cât

îndepărtam mai multe haine de pe noi, cu atât era mai greu.

În cele din urmă, am rămas amândoi complet goi. Pielea ei era minunat de mătăsoasă și corpul îi era incredibil de voluptuos, iar când am atins-o, degetele mi-au lunecat imediat înăuntru.

— Stai, a murmurat ea. Nu așa. Nu așa de repede. Stai, să-ți arăt.

Mi-a luat mâna și mi-a arătat cum îi plăcea să fie atinsă.

— Oh, da, a spus răsuflând adânc. *Oddio,* da, așa. Vezi? Nu așa de mult, nu așa de repede. Ar trebui… hm… să ațâți înainte să ataci, înțelegi?

Am zâmbit și am făcut așa cum dorea. După câteva momente, a început să gâfâie și mâna ei nu mă mai călăuzea deloc.

— Chiar că-ți place să mă-nveți, am șoptit.

A râs.

— Da, cred că ai dreptate. O să te-nvăț tot, tot ce știu, tot ce-mi place. Tot ce-am ratat. E-n regulă așa?

Era cel mai în regulă lucru pe care mi-l puteam imagina. Am sărutat-o și am spus:

— Da.

Și m-a învățat. Era minunat de dezinvoltă, spunându-mi tot ce dorea să fac eu – cu mâinile, cu gura, pozițiile care-i plăceau cel mai mult. Și nu avea nevoie de niciun fel de instrucțiuni în explorările corpului meu pe care le întreprindea ea însăși, deși o dată a trebuit s-o avertizez că mă apropiam prea mult, la care Maria a râs și a spus:

— Ah, bun, e bine că mă aștepți, mă bucur că nu trebuie să te-nvăț chiar totul.

Nu știu cât a durat. O oră, cel puțin. Destul de mult pentru ca testiculele să înceapă să mă doară cu adevărat. Nu mi-a păsat însă. Era altă prăpastie, alt moment fugar pe care doream să-l prelungesc cât puteam de mult.

Eram deasupra ei, privind-o în ochi, intrând și ieșind atât de lent încât era aproape insuportabil,

când ea a răsuflat:

— *Ancora. Ancora.* Mai mult. Acum, dă-mi *mai mult.*

Mi-am iuțit mișcările. Însă ea a spus *Ancora* din nou, și din nou, după care a urmat un șir lung și furios de cuvinte în italiană pe care nu le-am putut înțelege și Maria a început să-și izbească pelvisul de al meu, ca și cum ar fi fost furioasă pentru că nu-i dădeam îndeajuns. M-am temut că aș putea s-o rănesc, dar *Ancora, ancora, ancora* era ca o incantație, un acompaniament ritmic la furia din ochii și din glasul ei, care m-a împins dincolo de limita controlului meu și am început s-o pătrund mai dur, mai adânc, însă nici asta n-a fost destul și doream, aveam nevoie de și mai mult, și am coborât brațele în jurul picioarelor ei și le-am ridicat și împins în față, fixându-i genunchii de umeri, și am strâns cearșafurile în pumni, am privit-o în ochi și am pătruns-o mai repede, mai intens, cât de adânc puteam, și nu-mi păsa dacă era prea mult, nimic altceva nu conta, decât să fiu complet înăuntru, cu totul în ea, iar chipul Mariei s-a contorsionat și ea a strigat:

— *Sì, dai, così, sì*!

Ultimul cuvânt s-a dizolvat într-un strigăt prelungit și dezarticulat, iar eu am simțit că-mi dau drumul, apoi mi-am dat drumul și ea m-a prins de păr, și-a lipit gura de a mea și a strigat din nou și din nou, urmând ritmul nostru fervent.

În cele din urmă, s-a domolit. I-am dat drumul picioarelor și m-am lăsat în coate pe pat, ca să mă sprijin. Am privit-o în ochi și mi-am tras răsuflarea, simțindu-mă ca în stare de șoc, iar ea a clătinat din cap parcă nevenindu-i să creadă și a gângurit ceva în italiană.

— Poftim? am spus.

Maria a clătinat iarăși din cap.

— E mult prea vulgar ca să traduc.

— Ah, dar te rog.

A surâs.

— Pur și simplu… n-am mai făcut dragoste de mult timp. Am încercat să-mi spun că nu-i simt lipsa. N-am știut că sunt așa de mincinoasă.

Am râs și m-am lăsat pe o parte lângă ea. S-a uitat pe lângă mine, parcă pierdută în gânduri, și pentru câteva clipe am rămas privind-o, îmbujorată, goală, cu sânii ridicându-se și coborând, pe măsură ce și-a regăsit încetișor suflul.

Apoi mi-am dat seama – plângea.

— Hei, am spus și am mângâiat-o pe păr. Hei, ce se-ntâmplă?

— Nimic.

— Am făcut ceva ce nu trebuia?

Și-a șters ochii și m-a privit.

— Nu tu. Conștiința mea se simte vinovată.

— Soțul tău?

— Fiul meu. În cei trei ani în care n-am putut să ies din casă… în fiecare zi m-am gândit la sinucidere ca să fiu împreună cu Dante. Am fost o lașă că n-am făcut-o și sunt o lașă în continuare. Dacă el avea nevoie de mine? Dacă are nevoie de mine acum?

Am privit-o lung, mișcat de tristețea ei și de încrederea pe care trebuie s-o fi simțit că s-o împărtășească cu mine.

— Știi părerea mea despre Dumnezeu și toate celelalte, am rostit. Cred totuși că, dacă există vreun fel de existență după moarte, ea ar trebui să fie eternă, nu?

— Așa presupun.

— Atunci, ceea ce pentru tine sunt ani, din perspectiva fiului tău n-ar fi decât o clipă. Ar părea ca și cum nici măcar nu v-ați fi despărțit. Și chiar dacă v-ați fi despărțit, sunt sigur că el n-ar avea nimic împotrivă. Sunt convins că el ar dori să te bucuri de orice momente efemere de plăcere ai avea în viața asta înainte să i te alături în existența următoare.

Maria a zâmbit.

— Crezusem că ești spion, dar acum văd că ești filosof.

Am mângâiat-o pe obraz.

— Nu vreau să fii tristă.

— În mod ciudat, m-am obișnuit așa. Am devenit iscusită în camuflarea tristeții, sau în distragerea prin muncă, dar, desigur, ea există permanent. O accept însă. Mai precis, nu mă deranjează. Tristețea este legătura mea cu Dante. Și n-aș renunța pentru nimic în lume la ea. Dar… adevărul este că, pentru o clipă în seara asta, pentru un moment… am uitat de ea.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz și am îndepărtat-o cu vârful unui deget.

— A fost doar un moment, am spus. Cred că nu-i nimic rău dacă mai uităm pentru câte un moment.

— Pur și simplu… nu m-am așteptat la așa ceva.

Am tăcut din nou, amândoi. Apoi eu am rostit:

— M-am temut că am făcut ceva care te-a durut. Adică, am încercat să n-o fac, dar apoi…

Mi-a mângâiat obrazul.

— Ești foarte delicat, John, dar să știi că-i posibil să fii prea delicat.

— Îmi pare rău.

Maria a râs.

— E-n regulă. Ai compensat. În plus, noi doi nu ne cunoaștem deocamdată chiar atât de bine. Dacă nu cunoști o femeie, este preferabil să greșești printr-un exces de delicatețe. Dacă ei nu-i place să fii așa, vei afla în scurt timp.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur că da.

— De ce-ți place să mă-nveți toate astea?

— Ah… sunt prea multe?

— Deloc. Majoritatea lucrurilor importante pe care le cunosc le-am învățat pe propria-mi piele. Așa-i cel mai bine.

A râs iarăși.

— Nu știu de ce, exact. A făcut o pauză, după care a urmat: Dar cred că poate… fiindcă noi doi

ne cunoaștem de foarte puțin timp. Iar eu sunt destul de… hm… egoistă, ca să vreau să mă ții minte. Ba nu, nu doar să mă ții minte. Cred că vreau ca… o parte din mine să rămână cu tine. Să te modeleze și să devină parte din tine. Să rămână înăuntrul sufletului tău, așa cum acum tu ai fost înăuntrul corpului meu.

— Deci, într-adevăr, ne vom cunoaște unul pe celălalt doar pentru scurt timp?

— Da.

— De ce?

— Pentru că așa ceva nu poate niciodată să dureze. Tu ești tânăr, dar nu chiar așa de tânăr ca să n-o știi.

Am mângâiat-o pe abdomen.

— Totuși ai încă multe să mă-nveți.

Maria a râs.

— Pentru asta, cred că avem timp. Dar nu în seara asta. Trebuie să plec spre casă.

— Aș fi vrut să rămâi.

— Știi că nu se poate.

Știam, dar speram că ea va spune măcar că ar fi dorit.

Maria s-a dus la baie, apoi s-a îmbrăcat. Și eu am făcut la fel. Când m-a văzut punându-mi hainele, m-a întrebat:

— Ce faci, ieși din nou?

— O să te conduc.

— Poate c-ar fi mai bine să merg singură.

— Partea asta din Shibuya a cam dubioasă noaptea. Pot să te conduc până la strada mare ca să mă asigur că totul e bine? Promit că va fi fără priviri înduioșătoare sau altceva. O să te conduc până la taxi și apoi o să-mi iau la revedere.

— Vezi, ți-am zis eu că ești delicat.

— O să te mai revăd?

A urmat o pauză. După aceea ea a spus:

— N-ar trebui. Dar… da.

— Cum?

— Mă poți găsi la muzeu.

— Bine. O să te sărut de despărțire aici. Afară, ne vom comporta perfect corespunzător.

A fost o sărutare tandră, totuși îndărătul ei am simțit tristețe și un soi de ambivalență. Am vrut să spun ceva, dar n-am știut ce anume.

Am coborât pe scară și am ieșit împreună din hotel. Clădirea se afla pe colțul unei străzi în formă de L. Drept înainte, ar fi însemnat mai multe străduțe laterale și hoteluri; dacă o luam la stânga, reveneam pe artera principală. Din apropiere se auzeau sunetele celor care se îndreptau spre restaurante și ale petrecăreților. Era mai răcoare acum și luna suise mult pe boltă.

Chiar în față, la vreo cincisprezece metri, dar în umbre, am zărit alt bărbat alb cu haine de bancher, care fuma rezemat de un stâlp de telefon.

Nu mi-a plăcut. Străinii erau relativ rari în Hyakkendana, iar strada care se îndepărta de hotel era de obicei pustie la ora asta. Nu știam ce făcea acolo. Știam însă că din poziția aceea vedea perfect ușa hotelului.

Nu m-am trădat în niciun fel că-l observasem. Împreună cu Maria, am cotit la stânga și am pornit spre strada Dogenzaka. Am trecut pe lângă câteva perechi, care se aflau aici în mod evident pentru rendez-vous, și desigur pe lângă vânzătorii ieșiți în fața sex shopurilor ca să atragă clienți. Strada era tăcută, dar a devenit mai animată pe măsură ce mergeam, zgomotele conversațiilor din restaurante și baruri devenind treptat mai gălăgioase, iar mulțimile s-au îndesit. De data asta, Maria nu m-a mai luat de braț. Era cumva paradoxal, deoarece probabil că arătaserăm mai puțin vinovați atunci când ea mă prinsese de braț fără să-și dea seama, decât acum, când mergeam în mod vizibil și silențios departe unul de celălalt, înconjurați de zeci de love hoteluri.

„Să zicem că tipul pe care l-ai văzut în bar făcea parte dintr-o echipă. O echipă de doi oameni, sau poate mai mulți. Era aproape sigur că, după ce vei

ieși din hotel, vei porni spre strada principală, așa că al doilea bărbat ar trebui să fie undeva în față. Dar unde anume, exact?”

În timp ce mergeam, am privit nepăsător în stânga și în dreapta. Nu existau multe locuri în care să aștepți și din care, în același timp, să supraveghezi strada. Am presupus că erau numai străini. Dacă din echipă ar fi făcut parte și un japonez, el ar fi fost alegerea cea mai puțin bătătoare la ochi pentru postarea lângă hotel. Faptul că se folosiseră de un alb dovedea că nu aveau alte opțiuni.

Am trecut pe lângă un magazin de cartier, aflat în stânga noastră. Acolo era! Individul pe care-l văzusem în bar răsfoia o revistă într-un loc de unde vedea perfect strada. Mi-am lăsat privirea să lunece peste el, fără să înregistreze nimic. Inima a început să-mi bată mai tare și am simțit un val fierbinte de adrenalină șerpuindu-mi prin trunchi.

Am împins la o parte orice gânduri despre „de ce”. Ca și autoincriminarea întrucât, ca un idiot, nu izbutisem să detectez ambuscada mai devreme. Pentru toate astea aveam timp mai târziu. Iar dacă nu mai aveam timp mai târziu, nu mai conta. Ar fi însemnat că eram mort.

„O echipă din doi oameni. Poate mai mulți, dar peste trei oameni ar fi fost nejustificat”.

Așa era. Dacă ar fi existat un al treilea, l-ar fi înlocuit pe cel care intrase în bar sau l-ar fi îndepărtat complet din operațiune. Deoarece riscaseră ca eu să-l văd în două locuri și astfel să-l identific ca filator, însemna foarte probabil că nu erau decât ei doi.

„Nu te-au urmărit pe tine. Au urmărit-o pe *ea* până la tine. De aceea a intrat primul în bar. Ca să confirme că Maria era cu tine. Apoi au rămas retrași și de aceea nu i-ai observat în afara barului sau la templu”.

Dar de ce? De ce rămăseseră retrași? Ce însemna asta pentru cele ce se petreceau acum?

„Nu vor s-o implice pe ea. Așteaptă să rămâi singur”.

Din punct de vedere tactic, acțiunea respectivă părea corectă. Eram totuși acut de conștient de sfatul lui Oleg despre magazinele de chimicale, otrava pentru șobolani și cuțite. Sigur că da, în jur existau oameni, dar n-ar fi fost foarte dificil să înjunghii pe cineva din spate și apoi să te îndepărtezi înainte ca alții să fi văzut prea bine sau să fi înțeles ce se întâmplase.

Strada Dogenzaka era chiar în față, plină de pietoni. Nu știam dacă mulțimile ar fi inhibat un atac sau l-ar fi facilitat. Pe de o parte, ar fi existat numeroși martori potențiali. Pe de altă parte, ar fi existat numeroase posibilități de camuflare, confuzie și mișcare.

Principalul însă era că, în clipa când Maria suia în taxi, cei care mă urmăreau n-ar mai fi fost ținuți în lesă. Iar asta însemna, mai mult ca probabil, că după aceea mai aveam maximum un minut de trăit.

Sau ar fi trebuit să-mi ucid urmăritorii în mai puțin de atât.

Capitolul 10

În clipa când am ajuns pe trotuarul de pe Dogenzaka, m-am întors spre dreapta și am ridicat brațul după un taxi. Mișcarea a fost executată cu naturalețe, dar mi-a oferit în același timp o imagine periferică a ceea ce se afla înapoia noastră. Individul care intrase în bar pornise după noi, dar ne urmărea de la o distanță sigură. Nu știau că-i detectasem. Credeau că aveau timp să se miște fără grabă. Asta era bine.

Un taxi s-a oprit și portiera automată s-a deschis. Maria a suit.

— Ne vedem la muncă, am rostit eu și am fluturat politicos din mână.

Ea a zâmbit.

— *Grazie.*

Portiera s-a închis și taxiul s-a îndepărtat.

Aș fi putut să mă-ntorc la stânga sau la dreapta. Ori să traversez strada. Aș fi putut s-o iau la fugă și să sper că voi putea supraviețui.

În loc de așa ceva, m-am întors și am pornit pe drumul pe care venisem.

Era un reflex, șlefuit de antrenamente dure și de experiențe letale. O ambuscadă este plănuită pe baza anticipării că, odată ce victima va înțelege ce se întâmplă, o va lua la fugă. Fugind, ea va urma scenariul celui care a pregătit ambuscada și astfel va intra probabil în ceva încă și mai rău. De aceea, dacă nimerești într-o ambuscadă, fuga este aproape întotdeauna o greșeală. Șansa cea mai bună de supraviețuire este să-i ataci pe cei care ți-au pregătit-o.

Asta nu înseamnă totuși că atacul este ceva bun. La urma urmelor, ești într-o cursă, așadar te găsești deja într-un dezavantaj uriaș. Atâta doar că în universul de posibilități de tot rahatul care-ți rămân după ce ai fost atât de incredibil de cretin să nu detectezi ambuscada înainte de a se întâmpla,

opțiunea cea mai puțin jalnică rămâne totuși să ataci tu primul. De aceea, indiferent dacă ei pricepeau că-i observasem sau nu, acum era important să nu acționez așa cum se așteptau ei, în felul pe care-l anticipaseră și pentru care se pregătiseră.

Ca atare, am încuviințat din cap ca pentru mine și am menținut pe chip un rânjet oarecum cretin, de parcă aș fi fost încă amețit de gin și de plăcerea sexului. În realitate, dispăruse complet orice urmă ce-mi mai dăinuise în corp, eclipsată de o limpezime glacială. Însă ei nu puteau ști asta. Ei „știau" doar că fusesem într-un bar și apoi într-un love hotel. Aveau să-mi vadă expresia feței, care se potrivea perfect cu ceea ce credeau deja. Avea să-i liniștească. Avea să-i adoarmă. La fel ca ușierii care verificau invitațiile de la nuntă și la fel ca bijutierii ce reacționau față de noile mele haine elegante, ei aveau să vadă ceea ce se așteptau deja să vadă. Bineînțeles, cu un mic ajutor din partea mea.

Cu vederea periferică l-am observat pe Tipul Bar, reintrând în magazinul de cartier. Ceva mai sus pe stradă l-am văzut pe Tipul Hotel camuflându-se înapoia unui felinar stradal. Da, nu se așteptaseră să mă întorc pe aici. Probabil că nu-și dăduseră seama că stăteam în hotel. Credeau că Maria și cu mine intraserăm acolo doar pentru „odihnă". Părerea că o urmăriseră pe ea pentru a ajunge la mine mi s-a întărit. Urma s-o examinez ulterior. Important era că-i silisem să reacționeze. Ei doreau să fie în spatele meu, nu în fața mea. Nu-i puteam învinui. Și eu doream să fiu în spatele lor. Și aveam o idee despre cum să procedez pentru asta.

Cunoșteam zona rezonabil de bine, deoarece o cercetasem când McGraw folosise cafeneaua Lion în scopuri operaționale. De asemenea, o mai străbătusem o dată atunci când căutasem un hotel nou. Ar fi trebuit totuși s-o fi știut mai bine. Ar fi

trebuit să fi știut fiecare palmă de teren, ca s-o pot exploata la maximum în avantajul meu. Fusesem leneș. Prea mulțumit de mine. Ei bine, într-un fel sau altul, știam că nu voi mai comite niciodată greșeala aceea.

Pe partea stângă a străzii, vizavi de magazinul de cartier, exista o alee – probabil pentru lăzile de gunoaie ale restaurantelor ce aveau fațadele pe strada paralelă cu ea. Dacă era ca majoritatea aleilor din Tokio, aș fi putut probabil s-o folosesc.

Am traversat și am intrat pe ea. Lumina și zgomotele dinspre stradă s-au diminuat imediat. În stânga mea, vizibil sub razele lunii, se afla un gard din metal ruginit, pe jumătate acoperit de buruieni, a cărui bază era presărată cu mormane de gunoaie. În dreapta, erau zidurile din spate ale clădirilor, acoperite cu graffiti, în lungul cărora se înșiruiau pubele, mobile stricate și aparate electrocasnice abandonate. Pe deasupra se întrețesea un vălmășag de cabluri electrice.

M-am întrebat dacă aveau să mă urmărească. Aleea era suficient de întunecoasă, murdară și în afara traseelor normale, pentru a-i face suspicioși față de ocolul meu. Pe de altă parte, cineva nefamiliarizat cu Tokio putea crede că aleea nu prezenta de fapt probleme, nefiind decât o scurtătură. Desigur, dacă erau îndeajuns de nerăbdători să-și termine treaba, putea oricum să nu le pese.

Undeva în față am văzut o pisică țâșnind dintre două clădiri și venind în goană spre mine pe alee. Perfect! Exact asta căutam – spații între structuri.

Am mers cu pas moderat – nu atât de încet încât să pot fi ajuns cu ușurință, nici atât de repede încât să se creadă că-i deconspirasem și voiam să scap de ei. În timp ce mergeam, am privit în jur și am văzut că între câteva clădiri din dreapta existau într-adevăr spații înguste. Unele erau ticsite de gunoaie și resturi, iar altele fuseseră blocate în mod deliberat. Dar nu toate.

În mai puțin de o jumătate de minut am ajuns la capătul aleii și am cotit la dreapta pe alta care era ceva mai luminată. În dreapta mea se afla un șantier de construcții; nu era mare, dar fusese acoperit cu prelate, pe ale căror margini fuseseră așezate cărămizi ca să nu fie smulse de vânt. Am ridicat una și mi-a plăcut greutatea și soliditatea ei, apoi am sprintat înainte și am cotit din nou imediat la dreapta, deplasându-mă paralel cu aleea.

M-am oprit la primul pasaj prin care puteam trece și am scos puțin capul după muchia lui, ca să privesc. După o clipă l-am văzut pe Tipul Bar trecând pe lângă locul unde eram. Deoarece mă pierduse din vedere, mergea mai repede, temându-se fără doar și poate să nu mă scape. Am intrat cu totul apoi în pasaj, care era atât de strâmt, încât trebuia să înaintez mergând în lateral. Solul sub tălpi era moale – țărână, mușchi și gunoaie – și silențios. În câteva secunde aproape că am ajuns din nou la alee. M-am lăsat pe vine, controlându-mi respirația, tăcut și nemișcat, așteptând.

După câteva secunde, Tipul Hotel a trecut pe lângă mine. Era concentrat spre ceea ce se afla în fața lui și nici măcar n-a privit în direcția mea – deși în pasaj era atât de întuneric, încât mă îndoiesc că m-ar fi putut zări. Eu însă l-am văzut perfect, ca și cuțitul pe care-l ținea în mâna dreaptă, apropiat de coapsă. Bănuisem deja că, indiferent cine ar fi fost ei, nu mă urmăriseră doar pentru a-și oferi caldele lor felicitări. Acum eram sigur.

Am ieșit în tăcere în urma lui, pășind așa cum învățasem în junglele din Vietnam, unde călcarea pe un vreasc îți putea aduce pe cap un batalion de nord-vietnamezi și neobservarea unui fir declanșator de mină te putea costa picioarele sau boașele, sau și unele și celelalte. Nici nu înregistram conștient gunoaiele și frunzele veștede risipite ici și colo. Le vedeam pe toate în

ansamblu, le evitam și înaintam rapid pe tălpile noilor mei pantofi italienești eleganți.

Când mai aveam de mers trei metri până la capătul aleii, am renunțat la silențiozitate în schimbul vitezei, pentru că voiam să ajung la Tipul Hotel înainte să dea colțul. Însă mișcându-mă mai rapid, am călcat pe ceva ce nu observasem – un ambalaj, o frunză uscată sau altceva similar. Bărbatul a ridicat brațele, și-a tras capul între umeri și a început să se întoarcă, deoarece o parte primitivă a minții lui înțelesese că pasul pe care-l auzise în spate anunța un pericol mortal. Era însă prea târziu. Am ridicat mult cărămida, ținând-o de mijloc, și l-am izbit cu un colț în creștetul capului, spărgând osul, pătrunzându-i în creier și posibil fracturându-i de asemenea gâtul. Picioarele i s-au înmuiat și a căzut înainte, pe față, cu brațele rășchirate în părți, iar cuțitul a zăngănit pe jos.

Sperasem că va muri silențios, dar, cu excepția unui glonț perfect tras în cap sau a unei beregate retezate, în privința asta nu există garanții. Așa că am avut pur și simplu ghinion că, atunci când a atins solul, din gâtlej i-a răsunat un sunet final și straniu, ca un soi de lătrat gâlgâit. N-a fost puternic, dar adăugat zăngănitului cuțitului, am știut că a fost suficient de sonor.

M-am uitat cu disperare după cuțit. Îl ținuse în mâna dreaptă, iar brațele îi erau depărtate de corp când căzuse cu fața în jos…

Tipul Bar a apărut în goană de după colț și s-a oprit la nici trei metri când a văzut scena în lumina lunii. I-am privit mâinile, temându-mă că voi zări un pistol, și am văzut alt cuțit. Dacă m-ar fi atacat în clipa aceea, șansele lui ar fi fost excelente. O luptă între un cuțit și o cărămidă nu este de obicei egală.

El însă a ezitat, având nevoie de o clipă pentru a procesa imaginile și a înțelege felul cum ajunsesem înapoia lor, cum îi doborâsem partenerul și ce însemnau toate astea. Psihologii

numesc starea aceasta mentală „disonanță cognitivă”, deoarece creierul, confruntat cu un tipar de fapte neplăcut sau inexplicabil, se străduiește să-l ordoneze. Iar în momentul acela de șovăială, eu am zărit și am ridicat cuțitul partenerului său.

Acțiunea cea mai inteligentă pentru mine, acțiunea cea mai sigură, ar fi fost fuga. Însă eram încă tânăr și nu atât de condus de rațiunea rece pe cât îmi plăcea să cred. În plus, îmi suprimasem destul de mult animozitatea cauzată de întâlnirile cu Oleg și Victor, și răbdarea începuse să mi se rarefieze. În interiorul meu exista o bestie, o bestie care mă salvase de multe ori în război, o bestie care căuta mereu un motiv și pe care o controlam cu dificultate. Faptul că fusesem vânat și că tocmai îl urmărisem și-l ucisesem pe unul dintre cei care mă vânau eliberase bestia aceea din lanț. Scăpată de sub controlul meu, bestia nu obișnuia să fugă. Ea obișnuia să ucidă.

— Nu știu cu cât te plătesc, am mârâit eu. Dar dacă mai faci un pas, știu că n-o să mai apuci să-ți încasezi banii. Întreabă-ți partenerul. Acum tocmai calc în creierii lui.

I-am văzut teama din ochi. Înțelegerea faptului că spuneam adevărul. Că se afla față în față cu un animal cu colți și gheare. Și cu capacitatea – ce dracu’, cu dorința – de a le folosi.

Am știut că se va întoarce și va fugi, chiar înainte s-o fi știut el. Așa că treceam deja cuțitul în mâna stângă și cărămida în mâna dreaptă, înainte ca el să-și fi terminat pivotarea. Și duceam înapoi brațul, înainte să-și fi așezat piciorul. Și lansam cărămida ca pe un obuz înainte ca el să fi făcut primul pas.

Cărămida l-a lovit în ceafă cu o superbă notă de bas, *bumf.* Tipul Bar a căzut cu brațele rășchirate, cu picioarele zvâcnind, cu membrele încă primind din partea creierului mesajul trunchiat *Fugi*!, dar

pe care nu-l mai putea îndeplini. A aterizat cu fața în jos, însă n-a dat drumul cuțitului.

Încasarea unei cărămizi în ceafă nu-i niciodată floare la ureche, dar știam că-l rănisem mult mai puțin decât pe partenerul lui. Este foarte important dacă trupul tău are loc pentru mișcare în urma impactului – e cu totul altceva să primești un pumn în față când te afli într-un spațiu deschis, decât să primești aceeași lovitură când capul îți este lipit de un perete. Este un principiu simplu de fizică. Faptul că Tipul Bar nu dăduse drumul cuțitului era o demonstrație.

Nu conta însă. Circuitele aveau să-i fie dereglate minimum două secunde, iar până atunci eu am ajuns lângă el, am ridicat piciorul și i-am strivit mâna în care ținea cuțitul cu neiertătorul toc al noilor mei pantofi italienești maro „split toe”.

Mâna omului are douăzeci și șapte de oase. Nu știu câte am rupt prin călcătura aceea alimentată de adrenalină, dar în aprecierea mea, cu tot nemedicală, au fost „multe”. El a urlat și a retras brațul, ca reflex provocat de durere, abandonând cuțitul. Mă îndoiam, oricum, că în momentul acela l-ar mai fi putut ține în mână, totuși i-am dat un șut, propulsându-l departe. După aceea m-am lăsat cu un genunchi pe spinarea lui, mi-am încleștat degetele în părul lui, i-am smucit capul mult spre spate, am coborât cuțitul sub bărbie și i-am lipit tăișul lamei de gât, imediat sub falcă.

— N-am mai retezat beregata cuiva de peste zece ani, am rostit, pufăind ca o locomotivă. Vrei să păstrez obiceiul ăsta, sau să-i pun capăt?

— Păstrează-l, a gâfâit el.

Am rotit capul și mi-am verificat flancurile. Totul era pustiu.

— Cine dracu’ ești?

— Nimeni. Eu sunt nimeni.

— Răspunde-mi la-ntrebări, altfel o să fii un nimeni mort. De ce mă urmăreați?

A icnit și a încercat să-și îndepărteze capul de cuțit, dar îi întinsesem gâtul atât de tare, încât nu-l mai putea clinti. Părul îi era umed și mi-am dat seama că scalpul îi sângera acolo unde-l lovise cărămida. Mi-am întețit strânsoarea.

— Nu, a zis el gâfâind. Nu… Faci o greșeală uriașă.

— Curios – judecând din locul unde mă aflu acum, tu ești cel care a făcut deja o greșeală uriașă.

A icnit încă o dată.

— Dacă mă omori, o să fii îngropat de o furtună de rahat pe care nici măcar nu ți-o poți imagina.

— Serios? Ceva mai rău decât doi găozari care au încercat să se furișeze prin spatele meu și să mă-njunghie în beznă?

— Auzi, crezi că te poți lupta singur cu toată CIA?

Simpla menționare a numelui aceluia a fost suficientă ca să mai fac o baleiere vizuală în jur. Aleea continua să fie tăcută.

Poate că trăgea o cacealma. Un tip de gâtul căruia este lipit un cuțit va spune orice ar crede că te va face să te miști într-o direcție care să nu-i facă rău.

— Ai un nume?

— Mike.

— Bine, Mike. Ce treabă are CIA cu mine?

— Omule, eu sunt exact ca tine – un contractor. Fac un job. Crezi că mi-au spus motivul? Ție ți l-au spus vreodată?

— Ți-au spus totuși că eu sunt un contractor.

— Mai exact, mi-au spus c-ai fost contractor. C-ai fost în armată. În Grupul Cinci. Din unitatea aia am făcut și eu parte.

Poate că spunea adevărul. Poate că mințea. Oricare ar fi fost realitatea, se străduia în mod evident să clădească o legătură între noi, pentru ca să-mi fie mai greu să-l ucid. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci dosarul pe care i-l dăduseră nu mă descrisese foarte bine.

— De unde ați știut cum să mă găsiți?

— Uite ce-i, o să-ți răspund la întrebări, dar poți să-mi dovedești puțină bunăvoință? Ca de la soldat la soldat?

— Dac-o s-o meriți.

— Ni s-a spus doar să te rezolvăm. Nu „de ce”, doar „cine”. Și ni s-a mai spus că te putem găsi filând-o pe femeie.

— Ce-i cu femeia?

El a icnit iarăși.

— Haide, omule, sunt sincer cu tine. Ea-i italiancă. Lucrează la un muzeu. Ni s-au dat informațiile despre ea și am urmărit-o.

Asta se potrivea cu ce dedusesem și eu.

— Cine v-a spus? Cine v-a dat informațiile? Cine îmi dorește moartea?

— Ți-am spus. Agenția.

— Foarte interesant… poate că ți-au menționat că am câteva cunoștințe pe acolo. Despre cine-i vorba – mai precis?

— Etajul șapte. Ai înțeles?

La etajul șapte se aflau birourile conducerii din Langley. Am încercat să mă gândesc la un mod de a-l testa pe Mike dacă-mi spunea adevărul sau dacă era doar o cacealma, ca să mă sperie. Era un dans delicat. Conștient sau nu, el înțelegea că făcea acum o versiune a Șeherezadei, însă pentru a mă vrăji dispunea doar de un minut, nu de o mie și una de nopți.

— Așadar, cunoști etajul, dar nu și biroul?

— Știi bine cum merg lucrurile. Cine te-angajează nu spune „de ce” sau din ale cui ordine, dar faci și singur conexiunile.

— Exact asta trebuie să faci tu acum, dacă vrei să supraviețuiești conversației noastre.

— O să-ți spun un nume, da? Un nume. Și apoi lasă-mă să plec. Ca de la soldat la soldat. O să-ți spun ceva care o să-ți salveze viața, iar tu-mi cruți viața. Facem un troc, de acord?

— Ar fi bine să fie un nume corect.

— Wilson. Calloway Wilson. Lumea îi zice „Cal”.

L-am smucit de păr.

— N-am auzit niciodată de el. Mike, ziua asta-ncepe s-arate foarte nașpa pentru tine.

— Ușor. Ușurel. Ascultă-mă. El nu mai e-n Agenție. Adică nu mai este oficial. A plecat de ceva vreme.

— Tocmai mi-ai spus că Agenția e pornită după mine. Ai spus că-i etajul șapte.

— Așa-i. Wilson a fost dat afară acum trei ani de Turner și de oamenii lui.

Turner era probabil Stansfield Turner, pe care Jimmy Carter îl numise director al Agenției Centrale de Informații. Turner preluase postul la scurt timp după ce Comisiile Church și Pike dezvăluiseră că CIA o luase razna – cu asasinate, spionaj pe plan intern și experimente pe oameni nevinovați – și epurase opt sute de agenți în „Masacrul de Halloween”, cum îl numise personalul Agenției.

— Mai întâi ai spus că Agenția vrea să mă omoare. Acum spui că de fapt vrea să mă omoare un individ care a fost dat afară cu trei ani în urmă.

— Ascultă-mă! Wilson a lucrat tocmai din vremea OSS-ului. Și cine a fost director pe timpul lui Reagan?

OSS era Oficiul de Servicii Strategice – precursorul CIA din al Doilea Război Mondial.

— William Casey, am răspuns.

— Bingo! Iar Casey a fost anterior tot în OSS. El i-a reactivat pe agenți. Amici de-ai lui de pe vremuri. Wilson e unul dintre ei.

— De ce?

— Ca să facă rahaturile ce puteau fi dezmințite, nu-i clar?

Dacă era o născocire, atunci o spusese convingător. Părea să fie ori adevărul, ori o acoperire pentru acțiune pe care tipul o repetase cu grijă din timp. Dar de ce s-o fi repetat? Se gândise

la posibilitatea de a fi apăsat în spate de genunchiul cuiva, care să-i ceară răspunsuri lipindu-i un cuțit de beregată? Și la ce l-ar fi ajutat născocirea aceea? Dacă ar fi pregătit din timp ceva ca atu pentru troc, probabil că s-ar fi gândit la ceva mai valoros.

— Și ce legătură ai tu cu Wilson? am întrebat.

— Aceeași pe care o are el cu Casey. Am fost dat afară și Wilson mi-a găsit de lucru.

Părea ceva mai calm acum. Mai sigur pe el. Credea că stabilise un soi de legătură între noi, că-și îmbunătățise șansele de a scăpa din situația curentă. Asta era bine.

— Câți ani ai, Mike?

— Douăzeci și șase.

— Destul de tânăr ca să te dea afară.

— Hai să zicem că mi s-a cerut să plec.

— În mod dezonorant?

— A fost un rahat! L-am ras pe un informator din El Salvador și mi-au spus c-a fost crimă. Știi despre ce vorbesc. Și voi ați trecut prin aceleași chestii în Vietnam. Proiectul Gamma, nu? Terminare cu daune extreme. Ce-ar fi trebuit să facem, să lăsăm un trădător să ne compromită misiunea? Să-ngăduim să-i lichideze pe-ai noștri?

El vorbea despre ceva care în presă fusese prezentat ca „Afacerea Bereta Verde”, în care Forțele Speciale SUA uciseseră un sud-vietnamez suspectat că ar fi fost agent dublu și încercaseră să mușamalizeze cazul. Procesul care urmase introdusese în vocabularul public expresia „terminare cu daune extreme”, dar nu reușise mare lucru în rest. Citând în mod firesc îngrijorări privind securitatea națională, CIA refuzase să-și pună la dispoziție personalul pentru audieri și judecătorul clasase cazul.

— Dar amicul tău? Ăla de acolo, al cărui creier se scurge prin gaura din țeastă.

— N-a fost amicul meu, ci pur și simplu alt tip pe care l-a angajat Wilson. Abia dacă-l știam. Nu

te vrăjesc.

— Cum ajung la Wilson?

— Nu știu.

— Unde este?

— Nu știu.

— Unde te-a angajat?

— M-a luat dintr-un local 7-Eleven din Paterson, statul New Jersey, care-a fost singurul job pe care l-am putut găsi după ce armata mi-a tras un șut în dos.

Brusc am înțeles altceva. Mulți foști militari arată în general ca niște foști militari: tunsoare periuță, ceasuri tactice, cravate țipătoare care sunt o suprareacție față de anii petrecuți în kaki monoton. Însă aceștia doi erau mult mai rafinați.

— V-am zărit, am rostit, dar nu v-am detectat. În parte a fost vina mea. Voi însă știați ce faceți. Spune-mi cum ați procedat.

— Am urmat un curs de operațiuni urbane. Predat de Agenție. Wilson a avut grijă să-l absolvim.

Am fost intrigat.

— Ce v-au învățat?

— A fost ca la o școală de actorie. Multă activitate pe teren în care ne întrebau ce puteam spune despre oameni din felul cum se îmbrăcau, cum mergeau și ce purtau asupra lor. Multe roluri, contopire cu decorul, genul ăsta de chestii.

Părea ceea ce făcusem eu pe cont propriu. Nu m-ar fi deranjat să fi urmat și eu cursul acela… se părea că tipii ăștia avuseseră de beneficiat de pe urma lui.

— Și ce altceva?

— Asta-i tot, omule. Suntem chit?

I-am mai tras capul înapoi foarte puțin.

— Mike, sperasem cu-adevărat că poți să vii cu niște chestii mai bune.

— Ușor, ușurel! Ce naiba, ți-am spus ce știu. De ce n-aș face-o? Wilson nu-nseamnă nimic pentru

mine. El îmi plătește banul. Atât. N-am nicio loialitate față de el.

— Mă-ndoiesc că și el are față de tine.

— Exact! Nu-i decât un fost spion bătrân. Asta însă-i altceva. Te rog, omule. Ca de la soldat la soldat. Te rog. Nu mă omorî. Nu trebuie s-o faci. Nu.

— Eu nu mai sunt soldat, i-am spus și i-am retezat gâtul.

Rana a fost atât de masivă, încât sângele n-a țâșnit în jet, ci s-a revărsat ca și cum gâtul îi era o găleată întoarsă brusc cu fața-n jos. Am sărit înapoi, reușind să fiu stropit doar pe mână.

Mike n-a scos niciun sunet – nu mai putea. Cumva s-a ridicat în genunchi, cu o mână pe asfalt și cu cealaltă apăsată inutil pe tăietura din gât. A pus apoi un picior tremurător, ca și cum ar fi fost gata să se scoale, dar creierul lui, al cărui sânge oxigenat țâșnea în jerbă, s-a întunecat și el s-a prăbușit, rămânând nemișcat.

Am stat locului o clipă, privindu-l, la fel de detașat ca un spectator dintr-un cinematograf care privește derularea distribuției pe ecran. Un cuțit este probabil modul cel mai oribil de intim în care poți omorî pe cineva, iar dacă mi-aș fi îngăduit să simt absolut orice, n-aș fi fost în stare s-o fac.

Bineînțeles, mai târziu, lucrurile ar fi stat complet altfel. Dar aveam să mă ocup de ele când aveam să fiu silit s-o fac. Așa cum procedasem întotdeauna până atunci.

Am îngenuncheat și i-am controlat buzunarele. N-am găsit decât o hartă a Tokioului. După aceea m-am retras dinaintea băltoacei de sânge care se extindea și i-am percheziționat partenerul. Tot nimic. Merita să-i verific, dar de fapt nu mă așteptasem să aibă asupra lor acte de identitate în timpul unei operațiuni.

Am ocolit pe departe băltoaca de sânge și am ieșit de pe alee. După ce am dat colțul, mi-am șters mâna cât am putut de bine de buruienile ce ieșeau

prin ochiurile unui gard din sârmă. Mâneca puloverului îmi era umedă și duhnea a sânge. Trebuia să scap de el.

Am mers direct spre hotel, scrutând întruna împrejurimile. N-am remarcat nicio problemă. După ce am revenit în cameră, am scos sacul de plastic din coșul pentru gunoi, am îndesat puloverul în el, am curățat cuțitul, l-am înfășurat într-un prosop, m-am spălat, m-am schimbat în haine mai familiare, am băgat prosopul cu cuțitul, puloverul și lucrurile mele în geanta de voiaj și am ieșit. De data asta am folosit o ușă laterală pentru personal, pe care am descuiat-o pe dinăuntru și am ieșit pe o alee. Am privit din nou cu multă atenție de jur-împrejur. Nimic. Se părea, așadar, că fuseseră doar „Mike” și partenerul lui. Indiferent cine fusese în spatele lor, echipa era mai mică acum cu doi oameni.

O veste bună din punctul acela de vedere. Nu știam însă cât de mare le era echipa.

Capitolul 11

Am rămas pe străzi lăturalnice și am mers spre vest. Într-un parc din cartier, am legat puloverul în jurul unui bolovan și l-am aruncat într-un helești mâlos. Chiar dacă s-ar fi găsit în cele din urmă, până atunci n-ar mai fi rămas nicio urmă de sânge și nu s-ar mai putea face nicio legătură cu mine. Sacul de plastic l-am pus într-un container pentru gunoi din spatele unui magazin de cartier, iar prosopul în alt container. Șovăiam să mă despart de cuțit, dar până la urmă am decis că ar fi mai bine să nu am asupra mea o armă cu care fusese comisă o crimă și l-am aruncat într-un canal. Puteam face rost ulterior de unul curat.

Exact după ce am terminat să mă debarasez de toate, m-a apucat tremuratul. Era firesc, ca urmare a descărcării de adrenalină, iar acum îmi dădeam seama cât de aproape fusesem de moarte. Nu era prima dată și n-avea să fie nici ultima. Am continuat să merg, așteptând să-mi treacă.

„Ești bine. Ai făcut-o lată și era s-o pățești urât, dar te-ai descurcat. Ești bine acum. Ești în siguranță. Acum trebuie să te gândești. Gândește!”

Da. În armată, numeam asta raport post-acțiune. Ce făcuserăm bine, ce am fi putut face mai bine, ce puteam învăța pentru a îmbunătăți șansele data viitoare.

Așadar – ce greșisem eu?

Am inspirat și expirat adânc un minut, limpezindu-mi mintea, calmându-mă. Mi-am reamintit unul dintre principiile lui McGraw: *Mai întâi, spune-mi ce știi. Apoi, spune-mi ce nu știi. Iar acum, spune-mi ce crezi.*

Perfect! Am început metodic.

„Ai presupus că, dacă erai «curat», erai în siguranță. Nu ai ținut seama de posibilitatea ca o persoană cu care te întâlneai să fie ea însăși filată”.

Da. Asta fusese o prostie. Sugihara era o țintă. Retrospectiv privind, nu era de neconceput ca altcineva să-i trateze soția ca punct de legătură. Eu fusesem atât de orbit de patimă, încât nu dorisem să văd asta.

„Absolut adevărat, dar te disculpi prea ușor”.

Mda, problema era mai rea decât simplul fapt că nu dorisem s-o văd ca atare. Eu dorisem *să n-o* văd. Bineînțeles, costumul putea să fi fost uniforma obișnuită a bancherilor, iar mușchii evidenți să se datoreze timpului petrecut în sala de fitness. Iar o parte din eroarea mea putea fi atribuită incursiunii pe care o făcusem în Ginza și concentrării mele ulterioare asupra informațiilor despre civili pe care mi le puteau oferi hainele. Începusem să dezvolt un cadru de lucru, care însă mă limitase după aceea. Eu văzusem un tip de profesionist, când ar fi trebuit să fiu deschis față de alte posibilități.

Dar nu numai că fusesem păcălit, ci, de asemenea, mă păcălisem pe mine însumi. Dorisem să cred că Maria era separată de Sugihara, de viața în care mă aflam eu. Pentru că doream ca relația noastră să fie de asemenea separată de tot restul.

„Exact. Ți-ai ascultat inima și ți-ai ignorat creierul. Ai dorit să fii un romantic într-un domeniu în care supraviețuiesc doar cinicii”.

M-am simțit opunându-mă ideii, chiar în clipa când mi-a apărut în minte. Și tocmai de aceea am știut că era adevărată.

Nu aveam să repet aceeași greșeală. Și chiar dacă nu-mi puteam controla inima, puteam în mod cert să-mi supraveghez mai bine spatele. Și să știu că, indiferent cât de bine m-aș fi protejat, de fiecare dată când cunoșteam pe altcineva, persoana aceea va fi în mod automat veriga slabă din lanțul propriei mele securități. Poate că era un mod neplăcut, egoist, de a vedea situația, dar aici nu era vorba despre sentimente, ci despre supraviețuire.

Bun, mai departe. Maria reprezenta un pericol. Dar ea însăși *se afla* în pericol?

Nu. Dacă ar fi vrut s-o lichideze, ne-ar fi putut ataca oricând pe amândoi. Templul ar fi fost locul ideal – întunecos, tăcut, noi eram distrași, ba chiar mai mult decât atât. Totuși n-o făcuseră.

„Aproape… Dar atunci de ce nu te-au lichidat doar *pe tine* la templu? Maria era rezemată de stâlpul ăla, ții minte? Tu erai cu spatele la stradă. Ei s-ar fi putut apropia de tine din spate, să te înjunghie de cinci-șase ori în ficat și în rinichi, și să dispară în cinci secunde. Din cauza spaimei, derutei și beznei, Maria nu i-ar fi putut identifica niciodată. În cel mai fericit caz, ar fi spus că fuseseră doi bărbați albi".

Asta era logic. Prin urmare, nu numai că nu doriseră s-o omoare, ci nu doriseră s-o implice sub nicio formă în uciderea mea. Nu doriseră nici măcar ca Maria să fie în zonă atunci când se întâmpla.

M-am gândit la Sugihara. Se putea oare ca el să-i fi pus pe urmele mele?

N-ar fi fost complet absurd. El era un individ cu multă putere. Dacă era gelos, dacă pusese oameni s-o urmărească pe Maria, dacă voia ca iubitul ei să fie ucis… probabil că n-ar fi vrut ca toate astea să fie făcute în prezența ei. Orice detectiv de poliție cât de cât capabil ar fi identificat imediat motivul probabil, iar Sugihara ar fi devenit suspect.

„Bun, n-ar fi fost complet absurd. Dar cum ți se pare ție așa ceva?"

Nu mi se părea plauzibil. Dacă tipii aceia fuseseră angajați de Sugihara, atunci el ar fi trebuit să fi fost aproape inimaginabil de gelos. Înainte de seara asta, între mine și Maria nu se întâmplase absolut nimic. Ba chiar, o văzusem numai de două ori. La nuntă existase un ușor flirt, dar pe ansamblu ea mă tratase profesional. Chiar dacă Sugihara ar fi știut despre oferta de angajare, sau ce se întâmplase la muzeu, dacă ar fi fost atât de

gelos pe soția lui încât să-și folosească relațiile pentru a angaja doi contractori CIA să mă lichideze doar pentru cele petrecute înaintea acestei seri, atunci ea nu mi-ar fi vorbit niciodată așa cum o făcuse la nuntă. I-ar fi fost pur și simplu frică. Bănuiam că era posibil ca el să-și țină ascunsă gelozia dementă, sau așa ceva, totuși scenariul nu mi se părea, pur și simplu, viabil. În plus, n-ar fi fost mai simplu pentru Sugihara, și probabil mai eficient de asemenea, să apeleze la *yakuza* pentru un asasinat, nu la CIA?

„Dar dacă Sugihara ar fi apelat la *yakuza,* ei ar fi trebuit să apeleze la Victor. Astea sunt regulile acum, ai uitat? Victor are monopolul asasinatelor comandate. Iar dacă-i încalci monopolul, următorul asasinat ești chiar tu".

Am rumegat ideea. Bănuiam că nu era imposibilă, totuși părea trasă de păr. Necesita un Sugihara dement de gelos. Care să apeleze la *yakuza.* Care să apeleze apoi la Victor. Care să externalizeze la CIA. Sau, cel puțin, un Sugihara dement de gelos care să apeleze direct la CIA prin intermediul unui contact de acolo.

Nu. Nu era rațional. Briciul lui Occam sugera că problema mea nu era cu Sugihara.

„Sau nu direct cu el".

Exact! La urma urmelor, cineva știa că mă putea găsi pe mine prin intermediul soției lui Sugihara. Dar de ce? Pe cine ofensasem?

„Victor".

Așadar, înapoi la Victor și la CIA.

„Presupune că există o conexiune între ei".

Am încercat, totuși îmi venea greu s-o imaginez. De ce ar fi decis Victor să mă omoare? Din câte știa el, în clipa asta eu mă aflam în Moonglow din Ginza și încercam să ajung la Sugihara. Era posibil ca el… ce, să se fi răzgândit? Să fi decis că, dintr-un motiv necunoscut, eu reprezentam o povară? De ce? Și chiar dacă ar fi făcut-o, și chiar dacă el ar fi avut acces la CIA, de ce ar fi trimis doi albi în

Tokio să mă asasineze? Avea sub conducerea lui destui localnici; îi văzusem deja. De ce nu s-ar fi folosit de propriii lui oameni, care ar fi putut ajunge mult mai ușor la mine? La urma urmelor, îi ucisese pe toți care-i stăteau în cale ca să ajungă în vârful lanțului trofic al crimei japoneze.

„De unde știi că oamenii lui au fost cei care au vrut să te omoare?”

Am căzut pe gânduri. Și mi-am dat seama că nu știam asta. Eu presupuneam – descriam nu ceea ce știam, ci ceea ce credeam. McGraw m-ar fi mustruluit zdravăn pentru asta, și pe bună dreptate.

Totuși, o conexiune între Victor și CIA?

„Asta ar explica informațiile care stau la baza ascensiunii lui, nu? Tu însuți ai întrebat la prima întâlnire cu Miyamoto la un ceai, în Hamarikyu: Cum era posibil ca informațiile lui Victor despre PLD să fie atât de bune? Iată explicația!”

Oricum, era o explicație posibilă. Deși tot nu puteam înțelege motivul. Era clar ce-i putea oferi CIA lui Victor – ce-i *oferise* deja, probabil. Dar ce putea el oferi Agenției?

Am încercat să mă gândesc. Bătăuși locali? Pentru ce? Și de ce unul ca Victor? Informațiile însemnau valută forte. CIA le-ar fi putut utiliza pentru a cumpăra orice bătăuși locali ar fi avut nevoie. Iar cei din *yakuza,* care erau atât de strâns integrați în politica japoneză, ar fi fost mult mai utili decât un psihopat pe jumătate rus venit din cealaltă parte a lumii.

„Ăsta ți-e răspunsul, așadar”.

Cealaltă parte a lumii? Un ins din afara țării?

„Bineînțeles. Nu-ți sună familiar?”

M-am gândit din nou. Bun, să zicem că CIA dorea pe cineva din afara țării pentru… pentru ce? Pentru asasinate ce nu puteau lăsa amprente japoneze? Conceptul era rațional, totuși nu aveam habar care puteau fi specificațiile.

Și cum rămânea cu cuțitele? Dacă ar fi vrut, Agenția ar fi putut introduce în Japonia un întreg

arsenal în servietele diplomatice. Atunci de ce Mike și partenerul lui nu aveau pistoale?

Dacă aceasta fusese o operațiune neaprobată oficial, era posibil ca ei să nu fi putut căpăta arme de foc. Sau chiar dacă ar fi putut căpăta, o omucidere cu o armă de foc este echivalentă în Japonia cu folosirea bombelor altundeva. Ar fi atras o nemăsurată atenție din partea mass-mediei. Ar fi urmat o investigație masivă. Sugestii privind influențe exterioare. Poate că ei nu voiau nimic din toate astea.

Intermediari. Persoane din afara țării. Și arme noi, „curate", din surse locale. Toate astea lăsau impresia că cineva se străduia să mențină un profil cât mai discret. Dar cine? De ce? Și de ce naiba eram eu amestecat în toate astea?

Am petrecut câteva minute pline de frustrare, străduindu-mă să găsesc o cale prin impasul acela, dar n-am reușit.

„Nu-i nimic. Să ne întoarcem la ceea ce știi. Victor".

Era greu de imaginat că, dacă nu m-aș fi încurcat cu Victor, evenimentele din seara asta ar mai fi avut loc. Am acceptat un job de la un psihopat și peste câteva zile doi contractori CIA încearcă să mă lichideze? Era o coincidență al naibii de mare.

Poate că priveam situația din unghiul greșit. Nu s-ar fi putut ca Mike și partenerul lui să fi fost angajați pentru a-l *proteja* pe Sugihara?

Era ilogic. Dacă CIA știa că eu fusesem angajat pentru a-l omorî pe Sugihara, atunci ar fi știut și cine mă angajase. De ce să încerci să blochezi un glonț, când poți să-l dezarmezi pe tipul care ține arma?

Mă împotmolisem din nou.

„Atunci, sună-l pe Victor".

Și ce să-i spun? „Auzi, idiotule, tu i-ai angajat pe doi tipi să-mi facă felul în seara asta?"

„Nu, doar dă-i raportul. Ar fi trebuit să-l lichidezi pe Sugihara în seara asta, nu? Fă pe prostul. Telefonează-i și vezi cum reacționează. El, sau Oleg – nu contează. Citește printre rânduri”.

M-am gândit cu atenție la posibilitatea asta. Părea logică. Puteam să văd cum reacționează ei. Și apoi… Tatsu. Pentru informații despre fostul agent CIA Wilson. Din câte știam, Mike, sau care i-o fi fost numele real, putea să fi născocit absolut totul.

Da, mai întâi Tatsu. Și apoi Miyamoto, care ar fi putut ajuta la unirea punctelor între ele.

Trei direcții diferite pentru obținerea de informații. Aveam șanse bune ca măcar una dintre ele să obțină ceva.

Nici nu voiam să mă gândesc la ce mă aștepta dacă nu obțineam nimic de la niciuna.

Capitolul 12

Am luat trenul până la Sugamo și m-am cazat în alt love hotel. După o baie fierbinte, am adormit instantaneu – reacția post-luptă la adrenalină a sistemului nervos parasimpatic dar m-am trezit brusc după numai o oră, cu gândurile gonindu-mi prin minte. În seara asta se petrecuseră prea multe. În primul rând, tot ceea ce sperasem cu Maria, ba chiar mai mult decât atât. Apoi rahatul cu contractorii, sau ce fuseseră ei. Oricare dintre episoadele acelea în sine era suficient ca să mă perpelesc și să mă răsucesc pe toate părțile în pat. Însumarea lor însemna o supra-încărcare pentru creierul meu. Afară începuse să se lumineze când am reușit până la urmă să ațipesc.

Am ieșit din hotel cu puțin înainte de ora 9 și am examinat cu atenție împrejurimile. Nimic remarcabil – o dimineață ploioasă și umedă. Am luat o umbrelă din stație și l-am sunat pe Oleg de la un telefon public. Râuri de *sarariimani* și funcționare treceau pe lângă mine, rotițe minuscule în vasta mașinărie a comerțului japonez, indiferenți la drama măruntă din mijlocul lor.

— Ce s-a-ntâmplat? a zis Oleg imediat cum mi-a auzit glasul.

Părea mai degrabă o acuzație decât o întrebare. Oare știa că Sugihara nu pățise nimic? Și dacă da, de unde știa? Au pe cineva care-l urmărește? Să fie aceeași persoană din interior care le-a spus și ce se petrecuse la nuntă?

Atunci, de ce naiba mai au nevoie de mine?

„Asta-i o întrebare-cheie. Revino la ea”.

— N-am putut ajunge la el.

— De ce?

— N-am avut oportunități.

— Ce-nseamnă că „n-ai avut oportunități”? Tipul a stat patru ore în club. S-a dus de trei ori la pisoar. Oportunități perfecte. Unde ai fost?

„Da, au pe cineva în interior”. Am decis că era momentul să exercit presiune.

— Auzi, Oleg, de unde știi tu de câte ori s-a dus Sugihara la toaletă?

— Nu-ți face tu griji de unde știu eu astea. Tu să-ți faci griji despre ce se-ntâmplă când o dai în bară.

Știuse de câte ori se dusese Sugihara la toaletă. Iar „Unde ai fost?” sugera că știa că nu fusesem în club. Dar oare știa asta cu adevărat, sau doar aruncase o nadă? Trebuia să aflu.

— De fiecare dată când a fost la toaletă, am rostit, înăuntru erau și alte persoane. Martori. N-au fost ceea ce eu consider „oportunități perfecte”.

— Ți-am zis cum să faci. Înjunghiat rapid, din spate, apoi fugi. Ce vrei – ținta să te-aștepte pe-ntuneric într-o alee mărginașă, complet singură? Poate chiar cu fața la perete? Asta-ți trebuie ca să faci un job simplu?

Așadar, nu știa că eu nu fusesem în club. Altfel, mi-ar fi contrazis minciuna. Pe de altă parte, știa de câte ori fusese Sugihara la toaletă. Iar asta însemna… ce? Dacă fusese același individ din interior pe care-l avuseseră la nuntă, însemna că el nu mă observase în Moonglow? Da, poate că asta fusese. În cazul ăsta, avusesem noroc. Poate că era un club destul de mare și destul de aglomerat sau astfel structurat încât tipul din interior putuse raporta doar: *Individul de la nuntă*? *Nu l-am văzut. Dar era semiîntuneric. Erau mulți oameni. Nu pot să fiu sigur.*

Aproape că am rostit ceva de felul: *Dacă-i așa de simplu*, *de ce n-o faci chiar tu*, *găoază*?

„Știi bine de ce. Acum testează-l”.

— Dacă vrei să-mi asum riscul cu martori, am rostit, prețul tocmai s-a dublat. Poți să-l anunți pe Victor.

— Prețul rămâne preț.

— Nu, prețul este prea mic. Riscurile sunt prea mari. Asta înțelegeți voi prin informații?

„Lichidează-l de față cu trei martori în toaletă, apoi treci pe lângă alți douăzeci de martori când ieși din club”? Ce fel de afacere conduceți voi acolo?

A urmat o pauză. Felul în care avea să răspundă urma să-mi spună ceea ce trebuia să știu.

Oleg a râs.

— Victor are dreptate. Ai boașe. Bine, tipule cu boașe, o să-ți dăm mai mulți bani.

Asta mi-a confirmat ipoteza. Dar trebuia să-i fac jocul. Să-l mențin mulțumit.

— Nu doar mai mulți. Dublu.

— Bine, dublu. Și-o să-ți mai dăm o pistă. Și-o să mai capeți o șansă. Dar știi cum o să te plătim dac-o dai în bară și cu următoarea pistă?

N-am spus nimic.

— O să-ți dăm o gaură-n stomac. N-o să fie o gaură mare. Doar cât să intre o mână. Mâna mea. O să-mi bag mâna-n stomacul tău și-o să-ți trag intestinele afară. O să scot un metru, doi, poate trei. Și dup-aia o să ți le-ncolăcesc în jurul gâtului. Așa o să te plătim. Deci! Îți faci treaba, ești plătit dublu. O belești, te sugrum cu mațele tale. Acum avem o înțelegere clară, da?

„Cum să nu, găoază! N-o să-ți vină să crezi cât de clară este înțelegerea”.

— Dă-mi pista, am spus și am închis.

După aceea mi-am pus geanta de voiaj pe umăr și am plecat.

Am mers spre Komagome, fără să caut ceva anume, ci doar încercând să procesez ce aflasem din convorbirea telefonică. Am ajuns la Somei Reien, unul dintre cimitirele orașului și un loc foarte popular pentru a admira cireșii în floare. În dimineața asta era pustiu, poate din cauza vremii – un petic de verdeață în mijlocul unei întinderi de cenușiu insensibil.

Am găsit o bancă pe o pantă ierboasă cu vedere peste pietrele funerare și m-am așezat. Nu se auzea decât sunetul monoton al ploii. Solitudinea și

sentimentul de comunicare cu cei morți, dintre care unii stătuseră cândva, fără doar și poate, pe banca asta, erau liniștitoare. Bănuiesc că există oameni pentru care cimitirele sunt ideale pentru a contempla marile întrebări ale vieții: cine suntem noi, de ce existăm și ce înseamnă toate astea. Pentru mine însă, întrebările erau mai degrabă tactice: cine sunt ei, de ce mă urmăresc, ce am făcut ca să le trezesc nemulțumirea. Dintr-un motiv necunoscut, constatasem că gândeam cel mai bine printre morți și, reflectând la asta, m-am pomenit amintindu-mi de McGraw, care fusese un cunoscător al cimitirelor tokiote, ba chiar mi l-am amintit cu un sentiment ciudat de apropiat de afecțiune.

De ce? De ce mă angajase Victor?

„Știi bine de ce. Ca să profite de pe urma ta. Iar dacă nu-nțelegi asta de acum, atunci meriți rolul ăla".

Da. De la McGraw învățasem o lecție dură: ce înseamnă să ți se însceneze ceva, ca să ieși țap ispășitor.

Informațiile lui Victor despre Sugihara erau solide. În plus, el avusese pe cineva în interiorul clubului. De asemenea, dispunea de personal capabil. Atunci, de ce naiba mai avea nevoie de mine? De ce dorea atât de insistent nu numai ca Sugihara să fie ucis, dar ca eu să fiu asasinul?

Ce spusese despre Kobayashi? Că fusese soldat în Gokumatsu-gumi, unul dintre clanurile *yakuza,* și că-i oferise o a doua șansă după ce Gokumatsu-gumi îl exclusese.

„Sună familiar?"

Da, suna familiar. Semăna cu ce spusese „Mike" despre revenirea lui în activitate pe celălalt țărm al oceanului – Wilson îi dăduse un rol nou după ce fusese concediat în mod dezonorant.

„Care-i elementul comun?"

Evident, faptul că totul putea fi dezmințit. Victor dorea să pună o distanță cât mai mare între el și

moartea lui Sugihara. Dacă Kobayashi l-ar fi ucis pe Sugihara, pista ar fi dus la Gokumatsu-gumi. Dacă eu l-aș fi ucis pe Sugihara, pista n-ar mai fi dus nicăieri.

„Ești sigur în această ultimă privință?”

Eram rezonabil de sigur. La urma urmelor, cine eram eu? De zece ani nu mai fusesem în Tokio, ba nici chiar în Japonia. Chiar dacă cineva mi-ar fi examinat trecutul, n-ar fi găsit decât un mercenar care-și petrecuse ultimul deceniu în Filipine. Un individ care ar fi semnat pentru cauza oricui… dacă prețul era corect.

„Un tip care a fost soldat în armata SUA. Care înainte de Filipine a fost curier pentru CIA”.

Totuși Victor știuse despre legătura mea cu armata – spusese destule în privința aceea la prima noastră întâlnire. Miyamoto nu i-ar fi amintit nimic despre rolul meu de curier, care fusese ulterior, dar chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi contat. Ideea era că Victor știa despre legăturile mele anterioare cu statul american. Iar asta însemna că legăturile respective nu constituiau o problemă pentru el. Am bănuit că din perspectiva lui era important că nu aveam nicio conexiune cu el.

„Și ce-ți spun toate astea?”

Că aici era vorba despre izolare. Un întrerupător de circuit. O siguranță de protecție între Victor și Sugihara.

Da. Se părea că mulți inși încercau să-și ascundă rolul în evenimentele acestea funeste. Și totuși – de ce o făceau? Care era jocul?

M-am gândit la insul pe care Victor îl avusese în club. Și la faptul că el știuse din timp că Sugihara va fi acolo. Părea ca și cum Victor ar fi avut o cârtiță în PLD. Dar câți ar fi știut planurile lui Sugihara din seara aceea? Puteau să fi fost zece. Puteau să fi fost o sută.

Deși poate că nu chiar așa de mulți. Cineva îi spusese lui Oleg de câte ori fusese Sugihara la toaletă în cursul serii. Cârtița fusese acolo. Asta

însemna că grupul de suspecți se reducea la câți? La cinci? La zece?

Destul de mulți, totuși. Aveam să-i spun lui Miyamoto, dar cum naiba va reduce el lista?

„Prin corelare cu altă listă”.

La naiba, asta era! Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

Ei o filau pe Maria. În același timp, în mod clar, nu doreau să-i facă vreun rău și nici măcar s-o implice. Unica ei funcție ar fi fost de canal prin care să se ajungă la mine. Și cum știuse Victor că mă întâlnesc cu Maria? Păi, la nuntă „schimbasem ocheade sexy” cu ea. Așa raportase tipul din interior.

Am făcut o pauză de câteva clipe, încercat pe neașteptate de îndoieli. De ce Victor nu-mi spusese din timp despre nuntă, dacă avea pe cineva în interior? Ar fi fost o oportunitate să ajung în preajma lui Sugihara.

„Știi deja răspunsul. Ei nu vor ca soția să fie implicată. Nu ți-au spus despre nuntă, pentru că nu voiau ca asasinatul să aibă loc acolo”.

Atunci, de ce mă mustruluise Victor după aceea că nu-l lichidasem pe Sugihara la nuntă?

„Poate că insul din interior nu-i raportează direct lui Victor. Și poate că se derulează simultan planuri divergente”.

Asta părea posibil și mi-am notat mental ideea, ca s-o examinez ulterior. Deocamdată se părea că trasam corect conturul general, chiar dacă nu știam încă detaliile. Principalul era că exista cineva în interior. Și poate că lista de posibili suspecți n-avea să fie totuși atât de mare, încât să nu poată fi gestionată. Era cineva care fusese atât la nuntă, cât și în Moonglow. Probabil cineva apropiat de Sugihara. Și, în mod clar, un ins cu ochi ager în privința conexiunilor dintre oameni, deoarece, indiferent cine ar fi fost el, își dăduse seama că putea să ajungă la mine filând-o pe Maria.

Tot nu știam „de ce”, dar mă apropiam de „cine”.

Și poate că n-aveam să aflu niciodată „de ce”. Dar dacă puteam afla „cine” și apoi „unde”, aș fi beneficiat de suficiente informații ca să pun capăt mizeriei ăsteia. Și să ies din ea cu mâinile curate.

Da. Tot mai credeam că așa ceva era posibil.

Capitolul 13

L-am sunat pe Tatsu. Persoana care mi-a răspuns la telefon mi-a spus că nu era în birou. Nu, nu doream să-i las un mesaj, dar când l-aș fi putut găsi? Ah, stai, aveam noroc – tocmai se întorcea.

După o clipă i-am auzit glasul:

— *Hai.*

— Bună. Eu sunt.

— N-am avut ocazia să mă ocup de statutul informației despre care am discutat. A fost o dimineață foarte ocupată.

— Cumva două omucideri?

A urmat o pauză.

— Așa este. Și destul de urâte. Doi străini în Shibuya. Deocamdată Keisatsuchō n-a identificat corpurile. Ce știi despre asta?

— A fost pur și simplu o presupunere norocoasă. Dar dacă vrei să afli mai multe, te-ai putea interesa despre un american pe nume Calloway Wilson. Cunoscut drept „Cal”. Se pare că a fost agent CIA, încă de pe timpul OSS-ului, epurat de Turner, aparent reactivat de Casey în scopuri necunoscute. Este posibil ca Wilson să fie în legătură cu Victor. Poate că-i asigură informații. Nu știu însă ce primește el în schimb. Ar putea fi cai verzi pe pereți, dar… am impresia că acolo există ceva.

— Mă voi abține să te întreb cum ai obținut informația asta.

— Cred că ar fi într-adevăr mai bine pentru toți cei implicați. Aș dori în schimb să-ți cer o favoare.

— Încă una?

— Adică eu nu ți-am dat nimic – chiar adineauri?

— Valoarea informațiilor acelora rămâne de stabilit.

— Corect. Te rog însă, dacă afli ceva, trebuie să știu cine-i tipul. Unde este? De ce-i posibil să aibă

ceva împotriva mea? Dacă nu pot să aflu toate astea, există o șansă însemnată ca viitorul caz de omucidere pe care-l investighezi să fie al meu.

A urmat o pauză, timp în care Tatsu a digerat totul.

— Sună-mă după-amiază, a spus el apoi. Presupun că eu nu pot să dau de tine, așa-i?

— Așa-i. Pentru o vreme, va trebui să fiu în mișcare.

— Probabil că asta-i înțelept. O să fac tot ce pot.

— Știu că așa vei face, vechi prieten. Mulțumesc.

Am închis, am căutat alt telefon public și l-am sunat pe Miyamoto. Nu doream să ne întâlnim – dacă cineva știuse că trebuia s-o fileze pe Maria ca să ajungă la mine, atunci știa și de existența lui Miyamoto. În același timp, n-aș fi vrut să-i spun despre existența unei cârtițe în PLD pe o legătură telefonică din sediul partidului.

Iar asta îmi dăduse o idee.

— Ascultă-mă, i-am spus când a ridicat receptorul. Am ceva pentru tine. Este important și nu putem discuta prin telefon. Dar dacă ne întâlnim, trebuie să fii absolut sigur că n-ai fost urmărit. Recent am avut o mică problemă în privința asta.

— Și ce propui?

— Mai ții minte locul unde ai lăsat banii acum zece ani?

Mă refeream la scaunele de pe peronul stației Gaienmae.

— Bineînțeles.

— N-ai pomenit nimănui despre felul cum am procedat atunci, da? Nu știe nimeni despre cele întâmplate?

— Nu, sigur că nu.

— Perfect. Ne-ntâlnim acolo peste o oră. Pornește de la presupunerea că ești urmărit.

A tăcut câteva secunde.

— Așa este, într-adevăr?

— Nu știu, dar va trebui să acționezi ca și cum ai fi. Utilizează lifturi și ai grijă să fii singur în cabină când te sui. Folosește metroul, coboară și așteaptă pe peron ca să te asiguri că toți ceilalți au plecat, iar abia după aceea te sui într-o garnitură care merge în direcția opusă. Ia un taxi și cere-i să te ducă prin cartiere în care nu-i trafic și-ți va fi ușor să observi un filator. Nu uita – gândește ca inamicul. Poți să faci asta? Trebuie să fii perfect sigur.

— Bineînțeles.

— În regulă, atunci, ne vedem peste o oră.

Speram să fie suficient. Contrafilajul este atât o artă, cât și o știință, și cu toate că știam că Miyamoto lucrase conștiincios în privința aceea, ar fi fost ceva echivalent cu a trage câteva șuturi la poartă, iar după aceea să devii titular într-un meci cu profesioniștii.

Doream să ajung din timp în stație, așa că am luat un taxi. Pe la jumătatea cursei mi-am dat seama că încă nu-mi făcusem rost de un cuțit. Victor și cuțitașul de curățat fructe, Oleg și otrava de șobolani, cei doi bărbați din Shibuya… în mod brusc, Tokio părea să aibă un exces de persoane cărora le plăceau obiectele tăioase și ascuțite și, în absența unui pistol, cuțitul nu părea o idee proastă. Nu aveam însă timp să-mi asigur o deghizare superficială, ca să nu fiu recunoscut, apoi să caut un magazin și să reușesc să ajung în Gaienmae înaintea lui Miyamoto. Am decis că puteam să mai aștept în privința înarmării. Mă îndoiam că mă voi confrunta cu probleme așa de iute după Shibuya.

Peste douăzeci de minute, stăteam la mijlocul peronului stației Gaienmae. Am așteptat și am privit cum garnituri succesive soseau și plecau, înghițind și revărsând pasageri. Nimeni n-a așteptat două trenuri, ci toți au suit în primul care a venit în stație. Nimeni n-a coborât dintr-un vagon pentru ca după aceea să aștepte pe peron. Nimeni nu mi-a declanșat vreo sonerie de alarmă. Însă

problema reală nu era că cineva ar fi putut anticipa deplasările lui Miyamoto, ci mai degrabă că l-ar fi putut urmări.

Înainte de ora fixată, l-am văzut intrând pe peron dinspre nord-vest, luptându-se cu o umbrelă din care picurau stropi. Avea o cravată lată ca râul Sumida și colorată precum chimonoul unei fete de șaptesprezece ani. La fel de bine ar fi putut purta pe piept un far luminos. Am încuviințat discret din cap spre el și m-am concentrat asupra celor din spatele lui.

Un grup de bărbați de vârste mijlocii în costume fabricate în serie, dintre care unul se scobea în dinți. *Sarariimani* probabil, care se întorceau din pauza de prânz. N-am zărit printre ei pe nimeni cu aspect periculos. O mămică, împingând un cărucior. Două femei vârstnice, care duceau cumpărături în *furoshiki* – legăturile tradiționale din materiale textile, folosite pentru învelirea și transportarea pachetelor, care dispăreau treptat fiind înlocuite de sacoșele din plastic. Asta era tot. Se părea că Miyamoto era „curat”…

Pe peron a apărut un negru voinic. Avea țeasta rasă și purta blugi, cămașă încheiată la toți nasturii, cu poalele scoase din pantaloni, și sacou sport negru. Mers atletic, relaxat, nepăsător. Se afla la distanța potrivită de Miyamoto, iar între ei se găseau destule persoane pentru ca să nu-și scape ținta din vedere, fără ca el să fie observat. Am observat că hainele îi erau uscate, deși nu avea umbrelă. Poate că o ținuse coborâtă, pentru a-și acoperi fața, după care o abandonase când văzuse cine era pe peron.

Poate fiindcă dorea să aibă ambele mâini libere.

Inima a început să-mi bubuie puternic. Am fluturat prietenos din brat spre Miyamoto și am pornit spre el – exact așa cum nu m-aș fi comportat, dacă aș fi știut că era urmărit.

El a fluturat de asemenea din brat, dar expresia chipului îi era ușor șovăitoare, întrucât îl salutasem

deja, discret, din cap. În mod firesc, în asemenea circumstanțe, i se părea ciudat să-l salut atât de deschis.

„Nu-i pentru tine, *amigo,* ci pentru «coada» ta. Nu vreau să-și dea seama că l-am detectat”.

L-am păstrat pe negrul voinic în periferia vederii. Înainta lin, cu palmele deschise, mișcând brațele natural pe lângă corp, nedepășind pe nimeni din fața sa, încercând să păstreze paravanul de pasageri. Se descurca destul de bine, imitând un turist care privea în jur – capul i se întorcea la stânga și la dreapta, și purta pe chip o expresie de interes. Problema era că se uita peste tot, mai puțin spre mine. Nu-i de dorit să stabilești contact vizual cu o țintă pe care o filezi și e necesară multă practică pentru a proceda corect, fără să proiectezi ceva ce ar putea oferi un indiciu țintei. Iar dacă nu au practica respectivă, majoritatea filatorilor recurg la următoarea metodă bună: evitarea completă a contactului vizual. Dar dacă nu lasă impresia de simplă neatenție, ci de evitare deliberată, atunci pot fi trădați.

În timp ce avansa, eu am pășit puțin spre dreapta, îndepărtându-mă de șine și apropiindu-mă de perete. În mod firesc, Miyamoto mi-a imitat traiectoria. Când ne mai despărțeau doi-trei metri și încetiniserăm amândoi, aproape oprindu-ne, am făcut un pas la stânga. Doream să fiu cu fața spre negru și în același timp să-l țin pe Miyamoto într-o parte, ca să nu-mi stea în cale. De acum inima îmi bubuia ca în situațiile de luptă. M-am străduit să respir egal, să proiectez în exterior calm și lipsă de grijă.

— Ai fost urmărit? am întrebat și am fost mulțumit că glasul mi-a sunat normal.

De departe din tunel, am auzit un tren apropiindu-se.

— Nu. Am făcut așa cum mi-ai spus.

Sinceritatea spuselor lui era incontestabilă. Dacă Miyamoto ar fi dorit să-mi întindă o capcană, ar fi

trimis oameni care să mă aștepte în stație. N-ar fi angajat un străin, care să-l urmărească pe peron sub ochii mei. Atâta doar că el era încă nepriceput și nu avea niciun indiciu. Nu era vina lui. Asta era altă lume.

— Bine, perfect.

Nu voiam să-i spun despre problema noastră. Probabil că ar fi privit în jur, s-ar fi încordat sau ar fi semnalat în alt fel amicului nostru că fusese deconspirat.

— Și-acum… unde mergem? a întrebat el.

Părea mai puțin sigur pe sine ca de obicei. Probabil că-l neliniștea toate procedurile astea ce păreau desprinse din filmele cu spioni.

— Uite pentru ce te-am chemat, i-am spus. Ascultă-mă cu atenție, fiindcă dispunem doar de câteva secunde. Cineva din organizația voastră a știut că Sugihara urma să fie aseară în clubul de animatoare Moonglow din Ginza. Sunt aproape sigur că persoana respectivă a fost și ea în club. Și sunt aproape sigur că aceeași persoană a fost și la nuntă. Bazându-te pe aceste trei informații, vreau să-mi stabilești o listă de nume. Poți s-o faci?

Sarariimanii au trecut pe lângă noi.

Miyamoto a așteptat până au ieșit din raza noastră auditivă, după care a zis:

— Crezi că respectivul…

— Furnizează informații pentru Victor, da. Și poate pentru CIA.

— Poftim?

Mama cu căruciorul a trecut pe lângă noi.

— Ascultă-mă. Mai avem doar câteva secunde. Indiferent ce găsești, nu face nimic cu informația respectivă. Nu spune nimănui. Deocamdată rămâne între noi doi. Ai înțeles? Asta-i foarte important.

— Am înțeles.

Bătrânele au trecut pe lângă noi. Trenul se auzea mai tare acum și a trebuit să-mi ridic glasul pentru a mă face auzit.

— Perfect. Trebuie să ne întâlnim diseară. Poți?

— Da. Dar de ce diseară? Acum nu se poate?

— Ascultă și nu mai întreba nimic. Mi-ai povestit cândva despre un bar. Un loc cu *biishiki.* Bar Radio. Îl știi, da?

— Desigur. Îl frecventez de când l-a deschis Ozaki-*masutaa.*

— Diseară să fii acolo la ora de deschidere. Afară – să nu intri. Nu mă interesează cum ajungi la Jingumae, dar vreau să mergi pe jos până la bar, venind de la intersecția dintre Omotesando-dori și Aoyama-dori.

— Poftim? De ce?

— O să-nțelegi în curând, îți promit. Acum – ultimul lucru. Peste câteva secunde, se va întâmpla ceva violent. Imediat după aceea, îndepărtează-te. Ține capul plecat. Nu-ncerca să mă ajuți. Nu privi în urmă. Îndepărtează-te, discret și rapid. Și încheie-te la nasturii sacoului. Cravatele tale sunt prea țipătoare.

— Poftim?

Negrul ajunsese la șase metri acum. La cinci.

Depuneam un efort serios ca să-mi păstrez tonul egal și postura deschisă și relaxată.

— Ai auzit ce-am spus, da? Asta-i tot ce contează.

Miyamoto a clătinat din cap, în mod evident uluit.

— Da, să ne-ntâlnim diseară, să merg pe jos de la intersecție și ceva violent. Dar… nu-nțeleg.

Am strâns din umeri și am ridicat mâinile cu palmele în sus într-un gest de felul „cum vrei”. Doream ca noul meu amic să-mi vadă mâinile goale. Și să fie liniștit la vederea lor.

Doi metri și jumătate.

— Nu vreau să te gândești, ci doar să faci ce ți-am spus.

Un metru și jumătate.

— Bine, dar… ce este lucrul violent despre care ai vorbit?

— Ai încredere în mine, am spus și am zâmbit larg de parcă eram încântat de o glumă nevinovată. O să-nțelegi totul când vei vedea.

În curând negrul avea să-mi iasă din vederea periferică. M-am silit să aștept, să nu mă întorc prea devreme, să mă asigur că el credea c-a ajuns în spatele meu. La limita vederii i-am zărit mâna dreaptă îndreptându-se către un buzunar de la spate.

Un civil ar fi așteptat. Poate că voia să scoată portofelul. O hartă. Un pachețel de șervețele. „Nu poți să știi", ar fi argumentat un civil. „Nu poți să fii sigur".

Problema cu civilul acela este că ar fi murit, primindu-și dovada.

M-am sprijinit în piciorul drept, m-am rotit și am țâșnit, cu piciorul stâng înainte, privindu-l pe negru cum se întoarce în spațiul meu vizual în care, grație adrenalinei, totul părea că se mișcă cu încetinitorul, cu piciorul drept bine sprijinit, cu stângul descriind un cerc în sens invers acelor de ceasornic, cu mâna dreaptă pe punctul de a intra în buzunar. Mi-am dus înapoi mâna stângă și am repezit-o în față, izbindu-i cu podul palmei țeasta imediat în spatele urechii. Corpul i-a tresărit în urma impactului, dar el continua să se rotească, continua să fie în acțiune, dar i-am prins mâneca dreaptă cu mâna mea dreaptă și l-am tras violent spre mine, ridicându-i brațul și îndepărtându-l de buzunar.

Ne-am luptat așa o clipă, eu strângându-i în pumn țesătura mânecii sacoului. Era mai masiv decât mine, puternic, și de două ori a încercat să-și smucească brațul pentru a se elibera. Dar un judoka incapabil să mențină o priză de mânecă nu și-ar fi meritat numele acela, iar eu ar fi trebuit să fi fost mort pentru a-i lăsa brațul și a-i oferi altă șansă de a-și scoate arma.

A încercat să expedieze un croșeu de stânga, însă am dansat în sensul acelor de ceasornic,

îndepărtându-mă de lovitură, dar în același timp mi-am apropiat mâna stângă și i-am prins mâna dreaptă, smucindu-l întruna scurt și convulsiv, pentru a-l împiedica să-și recâștige echilibrul. Voiam să ajung înapoia lui, dar reacționa la încercările mele de a-i trage brațul pe lângă mine, trăgând în sens invers.

De aceea am inversat direcția și i-am împins mâna spre propriul piept, de parcă aș fi încercat o imobilizare pe încheietură. Poate că nu-mi înțelesese fenta, dar a încercat din instinct s-o obstrucționeze – împingându-se în mine.

În clipa în care a făcut-o, am acționat și m-am rotit în sens invers acelor de ceasornic, întinzând brațul și aplecându-mă mult sub el, răsucindu-i în același timp mâna cu degetul mare spre exterior. El și-a simțit vulnerabilitatea cotului și a încercat să retragă brațul, dar era deja prea târziu, și când brațul i s-a întins perfect, cu palma întoarsă complet în sus, am făcut o mișcare explozivă ascendentă, iar umărul meu l-a lovit mai sus de cot. Cumva, a izbutit să se aplece în față și să diminueze impactul, totuși am simțit și am auzit un trosnet în cot, când s-a extins dincolo de domeniul lui firesc de mișcare. Negrul a strigat și a încercat să-și smulgă brațul, eliberându-l, iar eu m-am orientat după locul din care se auzea strigătul și am izbit cu capul înapoi, lovindu-l în față cu un bufnet satisfăcător. Apoi încă o dată. L-am simțit, încercând să se retragă pentru a evita a treia lovitură și am știut că în secunda aceea atenția lui trecuse de la brațul rănit la protejarea feței. M-am lăsat iarăși în jos, am tras de braț înainte și m-am ridicat de sub el cu toată forța. De data asta, cotul nu doar a trosnit, ci s-a rupt cu pocnetul sonor al unui vreasc uscat, care s-a auzit în ciuda vuietului garniturii care se apropia.

El a urlat acum și s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, pentru a îndepărta presiunea de pe cotul distrus, iar eu m-am lăsat iarăși în jos, mi-am

îndreptat bazinul și am tras brațul, azvârlindu-l pe negru în cel mai urât *seoi-nage* executat vreodată. A zburat peste mine și a izbit peronul cu spatele.

În ultima clipă, mi-am eliberat priza pentru a mă asigura că nu voi cădea odată cu el. A reușit să se rostogolească pe abdomen și să-și ducă brațul teafăr sub corp, dar tremura acum, încet, și am avut tot timpul să mă apropii și să-i trimit un șut în plină față, ca un fotbalist de top. Capul i-a zvâcnit spre spate, din nas i-a țâșnit sângele și brațul de sub el i-a cedat.

Am ridicat ochii. Trenul intrase în stație și încetinea, la nici șase metri depărtare. Și alți oameni sosiseră pe peron. I-am privit fulgerător – civili. Nicio forță de rezervă.

Negrul a pus palma pe peron și s-a împins, ridicându-se iarăși. Am apreciat distanța și am văzut că se putea face.

M-am apropiat și i-am expediat alt șut în față. Forța loviturii i-a răsucit capul, astfel încât era acum îndreptat spre șine, și, înainte să-și poată reveni, am pășit în dreapta lui, l-am prins cu mâna dreaptă de guler și cu stânga de curea, după care l-am smucit violent în sus și înainte, azvârlindu-l, în vreme ce urla și fâlfâia din brațe, peste marginea peronului, pe șine. După numai o secundă, trenul a rulat încet peste el și urletul i s-a oprit brusc.

Am plecat imediat fruntea și am înaintat iute pe peron. Miyamoto era pe cont propriu; tot ce puteam face era să sper că avusese prezența de spirit să-mi fi urmat sfaturile. Știam că toată atenția va fi îndreptată asupra mea, iar cu noroc avea să aibă la dispoziție câteva momente ca să se strecoare nedetectat – asta însemnând, în cazul lui, că niciun martor n-avea să-și reamintească nenorocita aia de cravată. O asemenea descriere ar fi putut conduce imediat poliția pe urmele lui.

I-am simțit pe oameni privindu-mă și am auzit glasuri strigând speriate. „Stai!”, a răcnit cineva, dar suiam deja scara și ieșeam din stație. Când am

ajuns pe stradă, am privit întruna înainte și înapoi în timp ce mergeam, căutând alt atacator. N-am văzut pe nimeni, dar cum puteam fi sigur?

Am ieșit de pe artera principală și am pătruns pe străzi mai liniștite, mergând spre sud-est și privind în jur după ceva care să poată sluji ca armă improvizată. Am găsit doar o bucată ruptă dintr-o bordură. Am ridicat-o din mers și mi-am continuat drumul.

„Idiotule, ar fi trebuit să păstrezi cuțitul lui Mike din Shibuya. Sau să fi cumpărat unul nou. Idiotule!”

Ce ar fi contat dacă cuțitul din alee fusese arma unei crime? Trebuia neapărat să fiu înarmat cu ceva. Cu un cuțit de bucătărie. Cu un amărât de tirbușon. Cu orice.

Pe măsură ce m-am îndepărtat de stație, mi-am îngăduit să merg mai repede. De fapt, „îngăduit” nu era tocmai termenul corect; eram atât de supra-încărcat de adrenalină, încât nu mă puteam controla. Trebuia să fac ceva ca s-o consum. Simțeam nevoia să alerg, să sprintez, doar pentru a mă îndepărta cât mai mult de stația de tren. Însă așa ceva ar fi atras atenția. De aceea, am izbutit să păstrez aproximativ pasul cuiva care întârziase la o întâlnire. Iute, totuși nu exagerat.

Am efectuat câteva manevre agresive de contrafilaj, dar n-am detectat pe nimeni în urma mea.

„Ai scăpat. Ai scăpat. Încetinește. Relaxează-te. Relaxează-te. Relaxează-te”.

Am intrat într-un templu de cartier din Akasaka exact când au început tremurăturile; acum nu era doar efectul celor întâmplate, ci și urmarea faptului că anterior mă străduisem intens să rămân calm, să nu proiectez nicio conștientizare a acțiunii ce va urma. Am inspirat și expirat profund, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. După câteva minute, m-am simțit ceva mai stăpân pe mine.

La dracu', fusese cu adevărat pe muchie de cuțit. Și priza aceea stângace pe mânecă… Am decis că, dacă voi supraviețui evenimentelor actuale, aveam să mă antrenez cel puțin o zi pe săptămână doar cu prize de judo neconvenționale. Poziții în care nu te-ai aștepta niciodată să ajungi. Până când ele chiar se întâmplă și poți să-ți pierzi viața din cauza lor.

„Da, a fost pe muchie de cuțit. Totuși mi-am îndeplinit misiunea cu Miyamoto. Iar cealaltă echipă a mai fost împuținată cu un om".

Asta era adevărat. Și nu aveam nici cel mai mic regret.

O imagine a Mariei mi-a apărut în minte – sub mine în camera de hotel, cu brațele mele în jurul picioarelor ei, ținând-o, făcând dragoste brutal… și, brusc, am simțit o erecție monumentală. Excitația sexuală este o reacție la starea de luptă. Civililor nu le place să vorbească despre ea, deoarece pare grotescă și anormală – ca și cum te-ar excita comiterea crimelor în sine. De fapt, nu-mi păsa deloc de psihologie. Știam doar că era real. Și era atât de copleșitor, încât, pentru o secundă, chiar mi-a trecut prin minte să merg în Ueno ca s-o văd.

„Nu. Afacerile pe primul loc".

Exact! Am lăsat deoparte viitorul pe termen lung și am început să mă concentrez asupra pașilor următori. Miyamoto, desigur. Asta însă abia diseară. Dar Tatsu?

M-am gândit să-i telefonez, apoi am decis să aștept. Probabil că examina deja un trup de pe șinele de tren. Asta era bine. Important era că trupul acela nu-mi aparținea.

Capitolul 14

M-am dus la un love hotel din Akasaka și am dormit neîntors două ore. Din nou, efectul sistemului parasimpatic.

După aceea, l-am sunat pe Tatsu de la un telefon public.

— N-o să crezi ce zi am avut, mi-a spus. Sau poate c-o să crezi?

— Altă omucidere?

— Dacă vei continua așa, o să cred despre tine că prevezi viitorul. Sau o să te arestez… fie una, fie alta.

Am chicotit.

— Ai ceva pentru mine?

— Da. Și tu?

Am apreciat că răspunsese fără să-mi ceară să încep eu. Era un negociator dur, însă și un prieten bun, și știa că mă aflam într-o situație delicată.

— Nu sunt sigur, am răspuns. Informația pe care ți-am dat-o mai devreme a fost utilă?

— A fost interesantă. Deși, deocamdată, neconcludentă.

— Ne putem întâlni diseară?

— Cred c-ar trebui s-o facem, nu?

— Da. Același loc ca ultima dată? Să zicem la ora opt?

— Abia aștept.

— Încă ceva. Există inși care doresc să ajungă la mine. Și par să facă asta prin intermediul unor oameni pe care-i cunosc. Îmi vine greu să cred că ei s-ar fi infiltrat în Keisatsuchō, totuși…

— O să am grijă să nu aduc companie.

Asta m-a liniștit. Miyamoto era bun la inimă, dar nu avea aproape deloc experiență. Tatsu făcea parte dintr-o categorie cu totul diferită. Dacă el spunea că va sosi singur, atunci nu aveam nicio îndoială că va fi așa.

— Bine. Perfect. Ne vedem la ora opt.

Se părea că aveam nițel timp liber. Îmi doream enorm s-o sun pe Maria. Și nu numai fiindcă gândul de a mă întâlni cu ea într-un love hotel era enorm de atrăgător. Simțeam că ar fi trebuit s-o previn. Dar despre ce anume s-o previn? Și cum?

Am mers pe străduțele lăturalnice din Akasaka până am ajuns la Hikawa Jinja, un templu mic, care-mi plăcea. M-am așezat pe o bancă din colțul grădinii pline de mușchi, am ascultat păsările care cântau în copaci și am constatat că tăcerea și solitudinea mă calmau.

M-am gândit la indiciile pe care mi le oferise negrul de pe peron. Doream să mă asigur că eu nu voi comite niciodată erori similare.

Desigur, în primul rând, era un străin. Așa ceva reprezintă un dezavantaj imediat în Tokio.

„Însă asta doar ți-a atras atenția asupra lui. Nu te-a făcut să decizi asupra cursului de acțiune".

Era adevărat, dar atunci ce mă determinase să acționez? Postura rigidă, mersul sportiv… Și faptul că hainele îi erau uscate, însă nu avea în mână o umbrelă, ca și cum și-ar fi abandonat-o ca să fie gata de acțiune.

„Da, au fost toate detaliile acelea, însă și altceva, ceva aflat la baza tuturor. Elementul esențial. Cel care te-a făcut să decizi".

Intenția, mi-am dat seama. Asta fusese. Îi putusem simți intenția. El fusese conștient de prezența mea. Ba chiar într-atât de conștient, încât se prefăcuse că nu mă observase. Dar prefăcătoria este în cazul cel mai fericit un simulacru. Pentru cei care dețin sensibilitatea necesară, prefăcătoria poate fi ușor deosebită de realitate.

„Bun! Dar nu cumva tu ai făcut ceva similar, dar invers, prefăcându-te că nu l-ai remarcat?"

Și asta era adevărat. Poate că eram, pur și simplu, un actor nițel mai bun. Sau poate că el fusese un spectator mai naiv. Sau ambele. Indiferent care era explicația, nu era suficient. Aveam nevoie de ceva mai bun. Trebuia să găsesc

o modalitate prin care să-mi camuflez conștientizarea, astfel încât să nu fie vizibilă. Nu doar să-mi ascund intenția, nu doar să creez o *absență* a intenției, ci să creez *prezența* a altceva. În adâncul meu, trebuia să știu ce se întâmpla, dar simultan trebuia să simt ceva complet diferit la suprafață.

Părea dificil, totuși cât de greu putea fi în realitate? Practic, nu era decât o versiune, în condiții de presiune excepțională, a celor ce făceau actorii de câte ori suiau pe scenă. „Mike" însuși descrisese programul de operațiuni urbane al Agenției ca fiind similar unui curs de actorie. Gândindu-mă la asta, am înțeles că eu interpretasem exact un rol. Mai trebuia doar să exersez pentru a deveni cât mai bun.

Ba nu, nu doar mai bun, ci cel mai bun. Pentru a-i putea amăgi pe cei mai buni. Și pentru a-i putea detecta pe cei mai buni, înainte ca ei să mă amăgească.

M-am gândit din nou la Maria. Mă ardeau mâinile să-i telefonez. Poate că s-ar fi putut furișa de la muzeu. O oră. Nu mai mult de o oră.

„Care parte a ta te va ajuta să supraviețuiești din situația actuală? Creierul sau sula?"

Am suspinat. Nu prea avea rost să caut argumente contra.

Cu puțin înainte de ora 18 am revenit la templul Zenkō-ji din Omotesando, unde fusesem atât de cuprins de pasiune pentru Maria, încât nu-mi dădusem seama că doi tipi pândeau în apropiere, abținându-se să mă omoare doar pentru că, dintr-un motiv necunoscut, voiau ca ea să nu fie implicată. Acum însă am așteptat în umbrele de lângă stradă, privind colțul unde-i spusesem lui Miyamoto să se ducă înainte de a porni spre Bar Radio.

El a apărut exact la ora fixată, a coborât dintr-un taxi pe Aoyama-dori, pe partea sudică, și a mers spre nord-est înainte de a coti la dreapta pe

străduța micuță și fără nume ce ducea la bar. Am așteptat în umbre, privind, vreme de zece minute. N-a apărut nimeni după el. Bun. De data asta se părea că era „curat”.

Am traversat strada și am mers spre bar. Miyamoto aștepta afară, așa cum îl instruisem.

— Ești bine? a întrebat el, venind către mine când m-am apropiat, cu brațele deschise în semn de implorare sau de ușurare. Am vrut să te ajut în stație, dar mi-ai zis să n-o fac. Și, cu toată sinceritatea, mă tem că n-am fost niciodată foarte capabil în asemenea situații, nici chiar pe vremea când eram soldat. Dar am fost îngrijorat.

Vorbea neobișnuit de repede și am înțeles că cele petrecute pe peron îl zguduiseră.

— Sunt bine, am încuviințat și l-am bătut pe umăr. Ai făcut exact ce trebuia. Haide să pornim totuși, pentru orice eventualitate. Sunt aproape sigur că n-ai fost urmărit, dar mai bine să fim siguri.

Am mers împreună spre sud-est, către Nishi Azabu. Străzile erau liniștite, ideale pentru observarea filajelor. Am menținut un pas vioi, ca să fie ceva mai dificil pentru cineva aflat pe urmele noastre. Era o simplă precauție, totuși nu mă costa nimic.

— Sincerele mele scuze, a spus Miyamoto, străduindu-se să țină pasul. Am crezut că fusesem foarte grijuliu. Făcusem tot ce mi-ai spus tu să fac.

— Sunt sigur în privința asta. Nu-ți mai face griji. Totul s-a terminat cu bine. Spune-mi însă, ai văzut vreun străin în urma ta înainte să fi ajuns la stație?

— Nu, n-am văzut pe nimeni.

Am căzut pe gânduri.

— Este posibil să te fi urmărit niște localnici. Dacă erau destui ca să se rotească, ar fi fost greu de observat. Și poate că pe străin l-au adus în etapa finală.

Teoria mea era posibilă, desigur, dar mi se părea improbabilă. Negrul fusese destul de priceput. Cu o umbrelă care să-i ascundă trăsăturile, și ajutat de lipsa de experiență a lui Miyamoto, probabil că ar fi putut rezolva treaba fără o echipă locală. Dar n-aveam ce câștiga din a-l face pe Miyamoto să se simtă și mai stingherit.

După zece minute intram în Chōkokuji, un templu budist din Nishi Azabu, și ne plimbam printre pietrele funerare ale micului său cimitir; spațiul dintre ziduri era adumbrit, nemișcat și tăcut.

— Ai putut utiliza informațiile de la mine ca să obții ceva? l-am întrebat.

— Da.

— Și?

— Sunt trist s-o spun, dar cârtița pare a fi chiar… superiorul meu direct.

Îmi dădeam seama de ce era trist Miyamoto. Pe de altă parte, mă încânta posibilitatea de a răsturna situația în dezavantajul celor care doreau să mă lichideze.

— Ești sigur?

— Da.

— Spune-mi cum ai ajuns la concluzia asta.

Nu însemna că n-aș fi avut încredere în el, dar, ținând seama de faptul că longevitatea mea depindea acum exclusiv de calitatea informațiilor lui, doream să-mi arate cum lucrase, nu numai concluziile la care ajunsese.

— Doar cinci persoane au participat atât la nuntă, cât și la evenimentul din clubul Moonglow. Patru dintre ele nu au absolut nicio legătură cu genul de activități în care sunt eu însumi implicat. În felul ăsta, mai rămâne doar una.

— Cinci persoane au fost comune la cele două evenimente? Eu sperasem să fie mai puține.

— Cei din Moonglow au fost doar câțiva dintre participanții la nuntă. Așa că am avut noroc că doar șase membri PLD, dintre care unul era

Sugihara, au fost în Moonglow. Multe dintre evenimentele de felul acesta au liste mult mai mari de invitați.

— Acesta de ce a fost restrâns?

— Invitația a fost din partea unei grupări americane care se ocupă cu comerțul de semiconductoare. În urma recentelor dezvăluiri nefericite despre Lockheed și PLD, asemenea întâlniri nu sunt tocmai secrete, dar nici larg mediatizate. De aceea, la ele participă în mod uzual doar membrii seniori.

Miyamoto se referise la un scandal de corupție din urmă cu câțiva ani, în care se dezvăluise că o companie americană, Lockheed, mituise membri de seamă din PLD, inclusiv pe prim-ministru, pentru ca forțele armate și companiile aeriene japoneze să cumpere produsele ei. Desigur, eu știam totul despre banii de la Lockheed, pe care-i duceam cândva cu geanta de la CIA la Miyamoto.

Superiorul lui Miyamoto nu era tocmai dovada clară la care sperasem, dar mi-a venit altă idee.

— Nu cumva șeful tău, l-am întrebat, l-a înlocuit pe cel anterior, care a fost ucis de Victor?

— Ba da.

— Cum îl cheamă?

— Yokoyama. Yoshinobu Yokoyama.

— Așadar asasinarea fostului tău șef a însemnat o promovare pentru Yokoyama, da? Vreau să spun că moartea predecesorului său a avut un efect bun pentru el.

Miyamoto m-a privit și s-a încruntat ușor, parcă tulburat de tiparul pe care abia acum îl observa.

— Da, a avut un efect bun.

Am strâns din umeri.

— Sigur că da, nimic din toate astea nu reprezintă vreo dovadă. Nici chiar prin asociere, totuși…

M-am întrerupt, gândindu-mă. Mi-am dat seama că exista o cale de confirmare. Ba chiar mai mult decât doar o confirmare.

— Vreau să mă asigur de ceva, am spus. I-ai pomenit vreodată despre mine lui Yokoyama? Sau altcuiva?

Miyamoto m-a privit, abia camuflându-și tulburarea că l-aș fi putut acuza de așa ceva.

— Bineînțeles că nu.

Am aprobat din cap.

— Mulțumesc și-mi cer scuze pentru întrebare. Nu mă-ndoiesc de tine, vechiul meu prieten, dar pentru o informație atât de esențială este mai bine să verific și să răsverific.

El a zâmbit, mai mult ca apreciere pentru efortul meu de a fi diplomat, m-am gândit, decât ca încuviințare față de spusele mele.

— Înțeleg, a zis. Ce vom face în continuare?

La asta mă gândisem – la o modalitate prin care să confirm acuratețea informațiilor lui Miyamoto și, presupunând că erau corecte, să-l rezolv pe Yokoyama fără ca el sau oricine altul s-o știe măcar.

— În Vietnam, am spus, aveam printre noi o cârtiță care a cauzat multe pierderi. Dar când am identificat-o în cele din urmă, nu am demascat-o. În tot cazul, nu imediat. Am alimentat-o cu coordonate false. Trucul n-a durat – n-au fost necesare prea multe incursiuni zadarnice pentru ca nord-vietnamezii să-și dea seama ce se întâmplase. Dar între timp noi am putut lansa câteva raiduri devastatoare.

— Asta propui să faci acum?

— Cam așa ceva.

— Cum?

— Ia gândește-te. Cineva care dorește să mă lichideze primește informații de la șeful tău, Yokoyama. „Urmăriți-l pe Miyamoto. Urmăriți-o pe soția lui Sugihara. Ei vă vor duce la Rain ăsta”. Bun! Dar ambele tentative de urmărire au eșuat. Acum eu sunt mult mai precaut, fiindcă știu că cineva e pe urmele mele. În plus, știu care-mi sunt vulnerabilitățile – tu și soția lui Sugihara – și iau

măsuri pentru a le diminua. Toate astea înseamnă că ei au nevoie de o pistă nouă. Dintre cele două surse potențiale, n-o pot întreba direct pe soția lui Sugihara. În plus, ea nici n-ar ști unde să mă găsească. În felul ăsta, rămâi tu.

— Crezi că Yokoyama mă va întreba pe mine? Sub ce pretext?

— Ce contează pretextul? E șeful tău, nu? Dacă ți-ar cere direct: „Cum îl pot găsi pe John Rain?", s-ar aștepta să-l refuzi sau să-i spui?

— Am înțeles ideea.

— Bun. Bănuiala mea este că el va încerca ceva de felul… „Avem o problemă nouă, foarte delicată, și am priceput că individul pe care tu l-ai folosit cu succes în trecut a revenit în oraș. Trebuie neapărat să mă întâlnesc personal cu el. Unde-l pot găsi?" Ceva de forma asta. Ți se pare plauzibil?

A urmat o pauză, timp în care Miyamoto a încuviințat încetișor pentru sine, de parcă își imagina toate astea. Apoi a spus:

— Este destul de plauzibil.

— Perfect. Sunt aproape sigur că te va aborda, ba chiar destul de curând. Când o va face, vreau să-i spui cum stabilim noi întâlnirile.

— Și anume?

— Spune-i pur și simplu adevărul. Când vreau să iau legătura cu tine, te sun la birou. Când tu vrei să iei legătura cu mine, mă suni la serviciul de preluare a apelurilor telefonice. Întotdeauna minciunile cele mai bune sunt apropiate de adevăr.

Altă perlă de înțelepciune datorată răposatului Sean McGraw.

— Și după aceea… Crezi că-mi va cere să stabilesc o întâlnire?

— Cred că da. Dar, fii atent – trebuie să te arăți șovăitor. Fă-l să insiste. Fă-l să-ți smulgă cu greu promisiunea. În felul acesta, va rămâne cu impresia că-i ceva real. Dacă vei ceda prea ușor, va suspecta o înscenare. Înțelegi?

Miyamoto a zâmbit.

— Am petrecut mai bine de douăzeci de ani în cloaca asta. Nu crezi că știu câte ceva despre cum să-i împing pe șobolani s-o ia prin tunelurile corespunzătoare?

— Ai dreptate. Atâta doar…

— Te rog, nu este necesar să te scuzi. Îți înțeleg îngrijorarea. Și, așa cum ai spus, este mai bine să verifici de două ori. Da, când mă va aborda, voi etala nivelul corespunzător de nesiguranță și neliniște. După care, fără chef, voi dezvălui datele despre tine. Cum, unde și când va fi întâlnirea aceea a noastră?

— O să-ți spun atunci când o să-mi telefonezi, așa cum procedăm de obicei. Am senzația că șeful tău îți va cere să alegi tu locul de întâlnire. Să-i spui doar că eu decid întotdeauna asta și, dacă vei încerca să decizi tu locul, eu îmi voi da seama că ceva este putred. Atunci va bate în retragere.

— Bun, dar dacă nu va fi implicat șeful meu, ci va fi necesar cu adevărat ca eu să mă întâlnesc cu tine?

— Asta voiam să-ți spun în continuare. Dacă se va întâmpla așa cum mă aștept și Yokoyama îți va cere să stabilești o întâlnire cu mine, începe conversația cu o remarcă banală despre vreme.

— N-ar fi mai simplu să-ți spun doar „Nu-i Yokoyama”, dacă într-adevăr nu este el? De ce să folosesc parola aceea?

— Este posibil ca el să insiste să fie prezent când noi doi vom discuta la telefon.

— Aha, da, ai dreptate.

— Iar dacă nu-i vorba despre Yokoyama – dacă ești pur și simplu tu, la fel ca de obicei, și dorești să ne întâlnim –, atunci, evident, nu vei spune nimic despre vreme. Mai precis, poți să spui absolut orice dorești, dar să nu faci o referire la vreme.

Miyamoto a surâs cu blândețe.

— Ți-a spus cineva vreodată că ai o tendință spre micro-management?

— Nu tocmai, dar dacă o va face, va trebui să recunosc că-i posibil să aibă dreptate.

A râs, totuși râsetul i s-a stins repede.

— Așadar… tu crezi că șeful meu va trimite pe cineva să te ucidă?

„Nu tocmai”, am gândit. „Ceva mai bun de atât”.

Am spus însă doar:

— Tu ce crezi?

— Cred că… este posibil, da. Dar de unde o s-o știi?

Am surâs sumbru.

— Prietene, eu încă abia învăț despre *nen.* Și despre *biishiki.* Și despre multe alte lucruri importante. Însă există și ceva la care mă pricep cu adevărat: să mă pun în pielea inamicului. Să mă întreb: „Dacă eu aș încerca să mă lichidez pe mine, cum aș proceda?” Așa că, ai dreptate, n-o știu cu absolută certitudine, așa cum știu că soarele va răsări mâine, dar o știu suficient de bine ca să mă aștept să se întâmple. Și ca să am grijă ca atunci să fiu pregătit.

Capitolul 15

Mai târziu în seara aceea, am revenit la *izakaya* Yūrakuchō. Eram convins că nimeni n-ar fi fost în stare să-l fileze pe Tatsu fără ca el să-și dea seama, totuși am avut grijă să ajung mai devreme și să mă instalez pe trotuarul de vizavi, ca să-l pot zări sosind și să văd cine l-ar fi putut urmări. Peste niște ani, președintele Reagan avea să popularizeze proverbul rus *Dovereai, no provereai.* „Ai încredere, dar verifică". La momentul acela poate că nu știam expresia, însă știam să transpun conceptul în realitate.

Deoarece nu detectasem probleme, am intrat și m-am alăturat lui la masă.

— Ai întârziat, mi-a spus când m-am așezat pe scaunul aflat perpendicular față de al său.

În felul acela, amândoi puteam vedea ușa și în același timp stăteam destul de aproape ca să vorbim fără a fi auziți de clienții din jur, care erau oricum suficient de amețiți și de gălăgioși pentru a nu reprezenta o problemă majoră.

— De obicei, vii înainte de ora fixată, a adăugat Tatsu.

Pe masă erau deja două halbe cu bere. Am ciocnit și am băut amândoi.

— Mă știi doar. Nu vreau să devin plictisitor și predictibil.

— Așa este. Știai că alt *gaijin* a fost omorât azi în Tokio?

— Serios? Asta-nseamnă trei, nu?

— Da. Ceea ce pentru Tokio constituie o epidemie.

— Ai reușit să afli ceva despre decedați?

— Nu încă. Niciunul dintre ei nu avea acte de identitate și n-a apărut nimeni ca să solicite corpurile.

— Nu aveau acte de identitate? Ce-nțelegi tu din asta?

Tatsu m-a privit și nu mi-am putut da seama dacă era amuzat de jocul acela sau dacă îl irita.

— Este posibil ca bărbații din Shibuya să fi fost jefuiți. Cel de azi, din Gaienmae, a fost aruncat pe șine în fața unui tren care intra în stație, după o luptă – așa cum a fost descrisă de martori.

— Desigur, te pricepi mai bine ca mine, dar, ținând cont de rata scăzută a criminalității în Tokio și de circumstanțele generale, eu aș crede că erau niște agenți străini, care călătoreau „curați" în timpul operațiunii.

— Mda, a mormăit Tatsu, este o ipoteză rațională. În cazul acesta, au avut ghinion să întâlnească o persoană care se opunea operațiunii lor.

— Crezi că există o conexiune cu Wilson?

— Posibil.

Dorea să mă facă să-l întreb direct, așa că n-am mai ocolit.

— Ai izbutit să afli ceva despre el?

Tatsu a aprobat din cap.

— Ai avut dreptate în privința trecutului – fost OSS, apoi CIA. A operat în toată lumea și vorbește șase limbi: engleza, bineînțeles, dar și franceza, germana, italiana, spaniola și rusa.

— Rusa pare relevantă în circumstanțele astea.

— Poate că da. Haide să ne limităm totuși la ceea ce știm.

Am zâmbit. Suna ca un fel de unchi al lui McGraw.

— Te rog, am zis. Așa să facem.

— În al Doilea Război Mondial, Wilson a fost parașutat în spatele liniilor inamice pentru a organiza mișcarea partizanilor împotriva naziștilor. Ca o ironie a sorții, el a fost implicat după aceea în Operațiunea Paperclip: racolarea, reabilitarea și strămutarea unor naziști de vârf în SUA după război, în schimbul cunoștințelor lor științifice sau din domeniul spionajului.

— „Paperclip"?

— Exact. Paperclip, agrafa de hârtii, ca o aluzie la strângerea laolaltă de informații ce documentau atrocități reale și acte de identitate noi și curate pentru strămutarea în Statele Unite.

— Aha.

— Wilson a făcut de asemenea parte din Operațiunea Gladio, care organiza forțe paramilitare locale în spatele liniilor pentru a hărțui trupele sovietice în eventualitatea ocupării Europei de către acestea. A participat la Operațiunea Mongoose în Cuba, care a inclus folosirea Mafiei americane pentru tentative de asasinare a lui Fidel Castro. La Operațiunea Chaos, care viza diverse grupuri mass-media și disidente americane. La Proiectul FUBELT, care a dus la răsturnarea de la putere și uciderea lui Salvador Allende în Chile. Și în sfârșit, cel mai notoriu, la programul MKUltra de control al minții și experiențe pe oameni.

— Dacă ceva de pe o asemenea listă se poate distinge suplimentar prin notorietate trebuie să fi fost cu adevărat impresionant.

— Ai dreptate.

— Totuși Allende… crezusem că s-a sinucis.

Tatsu s-a mulțumit să mă privească îndelung.

— Așa-i, am încuviințat. Bună observația.

El a sorbit din bere.

— După dezvăluirea acestor activități, dar și a altora, de către Comisiile Church și Pike, indivizi ca Wilson au fost considerați pătați. Ei reprezentau o perioadă din trecut pe care Agenția dorea s-o îngroape. Când președintele Carter l-a numit la conducerea CIA pe Stansfield Turner, el a concediat aproximativ opt sute de agenți.

— Și care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întâmpla când opt sute de experți în sabotaje, subversiuni și asasinate rămân fără job?

— Mulți dintre ei și-au oferit serviciile unor guverne străine. Alții, unor organizații criminale. Printre ei s-a numărat și Wilson. Se știe că se

ocupă cu contrabanda de arme și spălarea banilor. Ca și cu instruirea serviciilor secrete ale multor guverne cu reputație proastă din Africa și America Latină.

— Cu reputație atât de proastă încât să se angajeze în sabotaje, subversiuni, asasinate și experiențe de controlul minții? Guvernele alea sunt cele mai ticăloase.

Tatsu și-a înclinat ușor capul spre un umăr și m-a privit, de parcă ar fi studiat contururile unui organism ciudat.

— N-o să pretind că-ți înțeleg simțul umorului, a comentat el, dar știu ce indică.

— Da?

— Nervozitate.

— Să nu spui nimănui chestia asta. Prefer ca oamenii să mă considere amuzant, nu nervos.

— Îți mulțumesc că mi-ai confirmat ipoteza.

Am ridicat halba în semn de salut.

— Știi, Tatsu, uneori calitatea informațiilor tale aproape că mă sperie.

— Mă bucur dacă-i chiar așa. Mie mi se par rareori suficiente.

— Ce părere ai despre ipoteza ca, într-un fel sau altul, Casey să-l fi reactivat pe individul ăsta?

— Plauzibilă, dar nedovedită. În mod cert, Casey s-a străduit intens să refacă lista de practicanți CIA ai artelor negre. Reactivarea unor foști agenți ar fi fost o modalitate rapidă.

— Și poate că pe unii dintre ei i-a ținut nițel mai departe, ca să poată dezminți unele cazuri.

— Și asta-i plauzibil, dar imposibil de dovedit.

— Dar tu ce crezi? Că există o conexiune între Wilson și Victor?

— Posibil. În favoarea acestei ipoteze este faptul că în prezent domnul Wilson se află în vizită în Japonia.

Am zâmbit larg.

— Ți-am zis eu: aproape că mă sperie. Aș putea să te-ntreb despre locul unde s-a cazat domnul

Wilson?

— Se pare că a intrat în țară sub numele Carl Woods, dar numele respectiv nu s-a regăsit la niciun hotel major din Tokio. Bănuiesc că pentru zborurile cu avionul folosește alt nume decât cel utilizat la hoteluri. Pentru un asemenea individ, ar fi procedura de operare standard.

— Nu poți să sapi ceva mai mult?

— Examinarea înregistrărilor serviciilor vamale și de imigrare, a rostit Tatsu pe un ton ceva mai tăios, este o muncă laborioasă, dar discretă, dacă trimit un singur om de încredere. Cu totul altceva ar fi să mobilizez suficiente resurse ca să cearnă listele din șase-șapte sau mai multe hoteluri – care pot fi frecventate de demnitari, diplomați și celebrități. În cazul cel mai fericit, ar trebui să dau explicații superiorilor mei.

Am ridicat mâinile în semn de scuză.

— Am înțeles. Iartă-mă că am întrebat. Ai vreo modalitate de a ști dacă, sau când, a mai fost în Japonia?

— Oamenii mei au verificat deja intrările în țară ale lui Carl Woods, dar nu există nimic anterior.

— Adică sau n-a mai fost până acum aici, sau…

— Sau a mai fost, dar sub alte nume. Părerea mea înclină spre a doua variantă, însă n-am dovezi care să mi-o confirme.

Era frustrant – aveam o mulțime de piese, totuși nu vedeam cum să le asamblez.

— Ai vreo idee ce caută aici?

— Nu. Dacă n-ar fi existat informația primită de la tine, nici măcar n-am fi știut de prezența lui. Ținând seama de trecutul lui, nu-i surprinzător că preferă să păstreze un profil discret.

Am luat o înghițitură de bere.

— În cazul că asta a fost o mulțumire din partea ta – pentru puțin!

Tatsu s-a lăsat pe spate și a încrucișat brațele peste piept.

— Ceea ce mi-ai spus a condus la mai multe întrebări decât răspunsuri. Ar trebui să știu mai degrabă ce-mi ascunzi despre propria ta legătură cu Victor.

Am fost gata să-i răspund printr-o replică vag spirituală, de felul: *Unde s-o ascund*?

Știam însă că avea dreptate. El se ținuse de cuvânt și-mi oferise multe informații. Nu era corect din partea mea să nu răspund la fel.

Ba chiar, mai rău decât atât, ar fi fost stupid.

— Victor m-a angajat pentru un job, i-am spus, dar nu-l voi face. Trebuie să știi asta, înainte să continui.

— Bine.

— Ținta este un tip pe nume Koji Sugihara din PLD.

Tatsu m-a privit îndelung și îngrijorător de inexpresiv.

În cele din urmă, a rostit:

— Te-ai întrebat vreodată cum de ai talentul ăsta de a te băga în chestii ce depășesc cu mult nivelul la care ești plătit?

— N-am avut timp de reflecții. Prea mulți au încercat să mă omoare.

A clătinat din cap, ceea ce pentru Tatsu însemna o etalare ostentativă de exasperare.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai asasina un membru marcant al PLD?

— Ți-am spus că n-o s-o fac.

— Simplul fapt că te-ai gândit dacă s-o faci sau nu mă determină să am rezerve considerabile despre judecata ta.

— L-am refuzat pe Victor de la bun început, iar el mi-a zis că, dacă n-o s-o fac, îl va omorî pe prietenul meu. De atunci am încercat să trag de timp… și să ajung la Victor.

Tatsu s-a mulțumit să clatine din cap.

Știam că încerca să facă multe și că-l puneam într-o poziție dificilă, posibil chiar periculoasă, și brusc mi-a părut rău că insistam. Am vrut să-i spun

asta, dar m-am gândit că va suna cumva prostește, în felul americanilor. De aceea am preferat să tac, sperând că îmi va recunoaște gratitudinea manifestată prin tăcere.

— Haide… să ne-ntoarcem la subiect, am spus după o clipă. Cine ar avea de câștigat de pe urma morții lui Sugihara?

Tatsu a înălțat din umeri.

— Există întotdeauna oameni care câștigă de pe urma morții unui politician. Asta-i valabil pentru orice eveniment catastrofal. Piesele de pe tablă sunt rearanjate, creând deschideri și oportunități acolo unde anterior fuseseră blocaje și stagnări.

— De acord, dar ce ar fi în acest caz specific?

— Exact asta vreau să-ți spun. Când câștigurile sunt atât de difuze, este greu s-o iei înapoi pe urma lor pentru a deduce cauzalitatea.

— Sugihara este cunoscut pentru ceva anume? Pentru… nu știu, activități în comerț, în industrie sau așa ceva? Recent s-a întâlnit cu americani din domeniul semiconductoarelor.

— Este popular printre fermierii japonezi, ale căror vânzări locale de orez le protejează, aplicând taxe masive importurilor. Totuși, în privința asta, nu-i nici pe departe unic. Moartea lui nu va face nimic ca să netezească drumul spre, să zicem, un val de importuri de orez.

Am zâmbit.

— Când pui lucrurile așa, sună într-adevăr cam improbabil.

El a aprobat din cap și am știut că depășiserăm tensiunea din urmă cu câteva clipe.

— Bine, am zis. Mă-ndoiesc serios că Victor vrea să-l omoare pe Sugihara din propriile lui motive. Așa că întrebarea este, de fapt, cine l-a angajat pe Victor s-o facă?

— Da.

— Să fie oare Wilson? Indiferent cine ar fi, vrea să nu poată fi asociat cu asasinul. Asta e clar, nu?

— Bineînțeles. Altfel de ce te-ar fi angajat pe tine?

Remarca aceea m-a usturat nițel, doar la nivelul mândriei profesionale. Dar ce era să fac, să-l contrazic, spunându-i că de fapt CV-ul meu de asasin plătit era foarte bun? Și așa, conversația noastră avea loc pe o muchie de cuțit foarte subțire, de care nu mai avusesem parte în discuțiile cu Tatsu. Ba chiar atât de subțire, încât nu eram sigur de care parte a ei ne găseam.

— Nu doar pe mine, i-am reamintit, ci și pe Kobayashi. Gândește-te: dacă Kobayashi l-ar fi asasinat pe Sugihara, probabil că ei l-ar fi ucis pe Kobayashi imediat după aceea. Iar atunci te-ai fi întrebat de ce naiba Gokumatsu-gumi a omorât un membru al Dietei. Iar dacă aș fi făcut-o eu…

Intenționasem doar să-mi recit raționamentul anterior, potrivit căruia eram un ins față cu care putea fi dezmințită orice legătură. Acum însă mă sâcâia ceva.

— Ce este?

— Victor îmi cunoaște trecutul, am rostit fără grabă, încercând să văd situația dintr-un unghi nou. CAMV-GSO și celelalte, totuși a vrut să mă angajeze. Și mă gândisem… că astea nu contau pentru el. Pentru el, era important ca între noi doi să nu existe niciun fel de conexiuni. Eu îl lichidam pe Sugihara, oamenii lui mă lichidau pe mine și, indiferent cine aș fi fost, nu exista niciun mod prin care să-i fiu asociat lui Victor.

— Da, pare o deducție rezonabilă.

— Mda. Acum însă mă-ntreb…

— Dacă nu cumva te concentrezi prea mult asupra lui Victor și nu asupra celui aflat în spatele său?

M-am uitat la Tatsu.

— Da. Exact asta mă-ntreb.

Brusc, am înțeles. Totul. Ceea ce scăpasem anterior din vedere.

M-am aplecat peste masă.

— Vreau să spun… fii atent! Victor scapă de Kobayashi, fiindcă Kobayashi a dat-o-n bară. Mă angajează pe mine să-i iau locul ca asasin/țap ispășitor, iar acum cineva, poate Wilson, se interesează: „Ce se-ntâmplă cu Sugihara? Trebuia să fie mort de o săptămână”. Iar Victor răspunde: „Nicio problemă. Am un tip nou. Foarte bun. Cu recomandări excelente. Fost în Forțele Speciale SUA. În CAMV-GSO. Veteran al războiului din Vietnam. În plus, este pe jumătate japonez, așa că știe Tokioul și se poate apropia de țintă”. Ai înțeles?

Tatsu a încuviințat repede din cap, ceea ce pentru el era un semn de surescitare.

— Iar când cel care se interesase a auzit că noul contractor a luptat în armata americană n-a fost mulțumit. Asta pentru că o conexiune cu guvernul american reprezintă o problemă.

— Exact!

— Dar poate fi asta o conexiune importantă? Ai fost soldat și ai fost trecut în rezervă acum un deceniu.

— N-am fost doar un simplu soldat – CAMV-GSO s-a ocupat de chestii pe care statul american continuă să le dezmintă, așa cum știi. Mă-ndoiesc în mod serios că guvernul ar fi încântat să proiecteze vreo rază de lumină asupra chestiilor pe care le-am făcut noi acolo. Și nu-i vorba doar despre conexiunea militară, ci sunt și colaborările mele cu CIA de acum zece ani din Tokio. Imaginează-ți că l-aș fi asasinat pe Sugihara și aș fi fost arestat. Ar fi însemnat un dezastru pentru Agenție.

Tatsu a aprobat din nou, în mod clar încântat, și am priceput că remarca lui despre lipsa de importanță a faptului că în trecut luptasem în armata americană fusese doar un simplu test – să verifice dacă vedeam tabloul de ansamblu. Era greu de spus ce anume îi oferea lui mai multă

satisfacție – când țineam pasul cu el sau când mă trata ca pe un elev abia educabil.

— Și tu vezi situația la fel ca mine? l-am întrebat.

— Da. Nu-i greu să ni-l imaginăm pe Wilson în rolul ăsta.

Am mai tras o dușcă din bere.

— Totuși ceva nu-i tocmai în regulă. Înțeleg de ce unul ca Wilson ar vrea să fiu îndepărtat de la cazul Sugihara – ba chiar să fiu lichidat, deoarece știu deja prea multe din simplul fapt că Victor a-ncercat să mă angajeze. Totuși Victor n-a încercat să mă lichideze el însuși, ba chiar mi-a furnizat informații actualizate despre Sugihara. Așa am aflat despre evenimentul cu americanii din industria semiconductoarelor. Deși bănuiesc că totul poate face parte, cel puțin într-o oarecare măsură, dintr-un soi de înscenare, ca să mă fixeze în loc și în timp.

— Scapi din vedere și altă posibilitate, a spus Tatsu sec, și mi-am dat seama că în seara asta avea parte de ambele tipuri de satisfacție.

— Da? Care anume?

— Că Wilson și Victor se află în conflict de interese.

— Ce vrei să zici – că Wilson i-a spus să mă scoată de la cazul Sugihara, dar Victor l-a ignorat?

— De ce nu? Victor ți s-a părut un ins foarte docil față de controlul strict al agentului său de caz?

— Nu, în niciun caz nu l-aș putea descrie așa.

— Sau poate că Wilson a decis să te lase să te ocupi de Sugihara, dar în același timp și-a trimis propriii oameni după tine. De ce nu? Cum ai zis chiar tu, știi deja prea multe, așa că prejudiciul este parțial făcut. Dacă ai noroc și-l ucizi pe Sugihara, iar oamenii lui Wilson te ucid pe tine imediat după aceea, ar fi perfect din perspectiva lui Wilson. Dacă oamenii lui ajung mai întâi la tine, prejudiciul este stopat. Indiferent de varianta

aleasă, el se dovedește eficient prin faptul că a început să te urmărească imediat, să-ți descopere vizuinile și obiceiurile, să afle cum poate ajunge la tine. Chiar dacă nu va putea acționa decât mai târziu, va putea s-o facă rapid când va sosi momentul.

— Și tu care variantă crezi că este?

N-a ezitat nicio secundă.

— A doua. Așa ar proceda cineva șiret și cu experiență. Ar limita riscurile și ar păstra un posibil aspect pozitiv. Mă-ndoiesc că el i-a spus măcar lui Victor să te scoată de la cazul Sugihara. De ce să se sinchisească? Din perspectiva lui, cu cât Victor știe mai puține, cu atât mai bine.

Și asta era logic. Și răspundea întrebării pe care mi-o pusesem anterior – de ce Victor nu-mi spusese despre nuntă? Avusesem dreptate: el nu știuse. Wilson nu-l informase, deoarece era mai preocupat de discreție decât Victor.

— Așadar, ești destul de sigur că problema mea este cu Wilson.

A ridicat din umeri.

— Cum zic americanii? „Dacă merge ca o rață, are pene ca o rață și măcăne ca o rață…”

Am surâs. Rareori auzeam pe cineva referindu-se la străini ca fiind cei din exterior și implicând astfel că eu, ca japonez, eram din interior. Deși nu-mi plăcea să recunosc că tânjeam după genul acela de acceptare, bănuiesc că așa se întâmpla de fapt la un anumit nivel.

— Știu că cer multe, am rostit, cedând înaintea imboldului meu american de a vorbi în ciuda deciziei anterioare de a n-o face. Îmi pare rău pentru asta.

S-a mulțumit să mormăie drept răspuns, ceea ce pentru Tatsu era o etalare extraordinară de sentimente.

— Și mă simt cumva stânjenit că insist, am continuat, dar o să-ți spun că m-ar ajuta cu adevărat dacă m-ai putea aduce aproape de Oleg.

— Mărturisesc că sentimentele mele sunt ambivalențe în privința asta. Trei omucideri în tot atâtea zile reprezintă deja un lucru rău pentru Tokio. Trei omucideri *nerezolvate* înseamnă ceva rău pentru Keisatsuchō.

— Îmi dau seama, totuși n-au fost localnici. N-au fost civili. Și s-ar părea că cei trei gaijin n-au fost nici măcar turiști. Așa că se poate spera că nu-i genul de situație care ar putea… exploda.

— Cine știe? Poate că se va înrăutăți.

— Vrei să spui că te-ai răzgândit în privința îndepărtării lui Oleg?

— Când se va termina totul?

— Știi bine când. Odată cu Victor.

— Și Wilson?

Am izbucnit în râs.

— Vrei să-mi spui că ai dori să fie îndepărtat și el? Sau dimpotrivă?

Crezusem că era o observație pertinentă și cel puțin amuzantă, însă Tatsu a rămas impasibil.

— Nu-i ușor de lucrat cu tine, a spus el, după câteva clipe. Eu încerc să închei cazuri. Tu închei vieți.

L-am privit fix.

— Asta te deranjează chiar atât de mult? Dacă sunt *anumite* vieți?

Nu dorisem să vorbesc atât de deschis. O făcuse americanul din mine – nu aveam predispoziția lui Tatsu spre ambiguitate. Mai ales când un psihopat fost în *Spețnaz* dorea să mă lichideze și aveam nevoie de informații despre cum să i-o iau înainte.

Un moment de tăcere. După aceea Tatsu a oftat.

— Se pare că Oleg și-a dezvoltat o pasiune pentru fetele japoneze.

El știa ceva și decisese să-mi spună. Făcea o concesie și nu doream să-l stânjenesc, recunoscând asta.

— În cazul ăsta, se pare că a venit în țara potrivită.

— Nu tocmai. Fetele care-i plac sunt profesioniste. Iar majoritatea stabilimentelor care folosesc fete japoneze nu primesc *gaijin.*

— Vorbești serios? Ce portar de bordel îl va respinge pe unul ca Oleg?

— Printre altele, Oleg și Victor sunt oameni de afaceri. Forțarea intrării în stabilimentele care-i refuză ar fi o insultă la adresa *yakuza* care controlează piața prostituției. Și chiar dacă Oleg și Victor sunt, în mod evident, perfect dispuși să-și atragă dușmănia altora pentru motive concrete, par destul de inteligenți să n-o facă doar pentru simple plăceri ale cărnii. În plus, în Yoshiwara există cel puțin o duzină de case *toruko* perfect dispuse să accepte *gaijin.* Iar Oleg găsește fetele din câteva foarte potrivite pentru gustul lui.

Yoshiwara era unul dintre cartierele pentru plăceri din Tokio, fiind astfel desemnat pentru prima dată de shogunatul Tokugawa la începutul secolului al XVII-lea. *Toruko* era prescurtarea de la *toruko buro,* o expresie constând din cuvintele japoneze pentru „turcesc”, respectiv „baie”. Însă, cu excepția prezenței săpunului și apei, casele acelea aveau prea puțină legătură cu băile turcești, iar în 1985, după proteste susținute ale guvernului turc, asociația care conducea *toruko* a organizat un concurs pentru un nume nou. Câștigător a fost decretat *Sōpurando* – „tărâmul săpunului”, un eufemism de curățenie ce continuă și în prezent.

Informația era interesantă, totuși nu vedeam cum s-ar fi putut acționa pe baza ei. Decât doar dacă…

— Nu vreau să fiu indiscret în privința surselor și metodelor tale, am spus, dar obții informațiile astea așa cum bănuiesc eu?

Tatsu a ridicat din umeri.

— După cum am spus, *yakuza* sunt dispuși să ofere informații către Keisatsuchō, dacă apreciază că în felul acela i-ar putea cauza prejudicii lui Victor. După ce una dintre *toruko* prietenoase cu

gaijin a confirmat vizitele lui Oleg, n-a fost greu să căpătăm confirmări și de la altele.

— M-aș fi așteptat ca cineva precum Oleg să fie ceva mai atent în privința securității personale.

— Comportamentul lui este mai puțin imprudent decât ai putea crede. Frecventează mai multe *toruko*, așa că există o dinamică de tip alba-neagra. Nu se programează anterior. Este însoțit întotdeauna de un om, care-l așteaptă afară. Și nu stă mult timp.

— Probabil că-i iubit de femeile de acolo.

— N-am cum să știu asta. Mă-ndoiesc totuși că orice femeie pe care ar vizita-o ar dori ca el să petreacă mai mult timp.

— Dar de ce nu merge în Shinjuku? Și acolo sunt multe locuri prietenoase cu străinii, nu?

— Shinjuku este un bastion Gokumatsu-gumi. Oleg se simte mai puțin sigur acolo.

Am căzut pe gânduri. Da, Yoshiwara nu era populat de gangsteri în aceeași măsură ca Shinjuku. Cu excepția „felinarelor roșii", cartierul era liniștit – ba chiar atât de liniștit, încât un vizitator putea să-l străbată în timpul zilei și abia să remarce motivul pentru care figura pe hartă. Existau agenți de pază locali, dar nu mai mulți decât era necesar pentru a se ocupa de bețivii scandalagii. Înțelegeam de ce Oleg s-ar fi simțit mai în siguranță acolo.

Greșeala lui.

— Așadar, discutăm despre un interval de… cât? O oră? Fără nicio avertizare prealabilă?

— Corect.

Am expirat prelung.

— O să am nevoie de mult noroc. Cât de frecvent merge la ele?

— Asta-i vestea mai bună. Minimum de câteva ori pe săptămână. Adesea mai frecvent.

— Cred că n-ai glumit când ai spus că-i plac fetele japoneze.

— În același timp însă, ai dreptate, va fi nevoie de mult noroc. Ba chiar atât de mult, încât am ezitat să-ți spun. Aveam impresia că vei fi gata să riști.

— Ba nu, ai făcut bine că mi-ai spus. Și nu-i chiar pe atât de rău pe cât crezi. Știu cum arată oamenii lui – m-au percheziționat când le-am vizitat sediul.

— Atunci, și ei știu cum arăți tu.

— Dacă o s-o fac bine, nici n-o să mă vadă. Cel puțin, până nu va fi prea târziu.

— Dacă…

— Îți apreciez încrederea.

— Cred că unul dintre noi ar trebui să fie realist.

Am căzut pe gânduri. Dacă aș fi știut „când” și „unde”, o puteam face. Dar ca totul să se desfășoare în numai o oră… asta avea să fie greu.

— Îmi poți face rost de o stație radio de poliție? am întrebat.

Tatsu a aprobat din cap.

— Simțisem că mă vei întreba asta.

— Dar de un pistol?

— Imposibil. Un șef de departament trebuie să iscălească pentru a-l scoate din arsenal.

— Atunci, poate o piatră, sau un băț.

El a clătinat din cap.

— Glumele nu sunt un semn bun.

— Cine a glumit?

Tatsu a oftat.

— Bun, presupun că vestea bună e că, dacă n-ai fi nervos, ar însemna că ești prost.

Mi-am terminat berea și am surâs strâmb.

— Nu. Vestea bună este că tu o să mi-l găsești pe Oleg.

Capitolul 16

Peste o oră hoinăream pe aleile întunecoase și decăzute ale zonei cunoscute în prezent ca Senzoku, dar care rămânea Yoshiwara din toate celelalte puncte de vedere. Tatsu îmi dăduse numele și adresele a cinci *toruko* despre care știa că erau favoritele lui Oleg și am trecut fără grabă prin fața fiecăreia, examinând poziția, încercând să determin unde va sta bodyguardul insului, imaginându-mi cum mă voi apropia eu, cântărind avantajele și vulnerabilitățile.

Spre deosebire de Shinjuku, Akasaka și celelalte cartiere dedicate plăcerilor mai bine cunoscute în oraș, Yoshiwara nu are alte atracții reale, exceptând *mizu shōbai,* așa-anumitul „comerț cu apă", descris în mod faimos în litografiile japoneze cunoscute ca *ukiyo-e* – literal, „tablouri ale lumii plutitoare" – și *shunga* – descrieri explicite a ceea ce oferea lumea plutitoare. Nu existau sedii corporative, instituții guvernamentale, ambasade, supermarketuri, localuri faimoase, cinematografe sau teatre. În cursul shogunatului Tokugawa, zona fusese practic un oraș în interiorul unui oraș, înrobind, angajând și atrăgând mii de oameni, și continua să se caracterizeze prin case vechi din lemn și clădiri din beton deloc remarcabile; până și structurile cele mai noi aveau cel mult două-trei etaje. Singurele restaurante erau mici – câteva localuri unde se serveau tăiței *ramenya,* cafenele *kissaten* și câte o *izakaya* ici și colo –, iar magazinele erau afaceri de familie și prăvălii de cartier. În Shibuya, love hotelurile erau populare ca destinații după cină pentru cuplurile care se bucurau de o seară petrecută în oraș și în orice seară puteai trece în Hyakkendana pe lângă zeci de iubiți care se plimbau braț la braț, căutând aproape ca un fel de preludiu un hotel care să le satisfacă fanteziile. Aici hotelurile erau folosite în primul

rând de clienți aflați în vizită, care comandau fete de la furnizori locali, iar traficul pietonal era furișat și limitat. Drept urmare, în ciuda îndelungatei sale istorii de *baishun* – „primăvara de vânzare” – și a reputației dubioase, Yoshiwara era muribundă în timpul zilei și discretă chiar și seara, ca un mall comercial ascuns și deservit de un personal minim. Existau însă firme de neon – toate intrările în *toruko* erau țipătoare – și proxeneți stradali, care le făceau reclamă, abordându-i pe trecătorii ca mine. Totuși nu era vacarm și în general nici mulțimi, ci indivizi singuri. Pe lângă propriii săi localnici, Yoshiwara avea turiști care făceau pelerinaje scurte pentru a-și satisface nevoi ocazionale și cam asta era totul.

Am decis că nu era un loc nepotrivit pentru a-l vâna pe Oleg. Câtuși de puțin nepotrivit.

Am făcut tot ce am putut pentru a evita să mă apropii prea mult în timpul recunoașterii. Nu mă îngrijora că proxeneții stradali își vor aminti chipul meu – ei vedeau prea mulți clienți potențiali și zona era prea slab luminată pentru ca asta să fie o îngrijorare serioasă. Mă preocupa de fapt posibilitatea, desigur, redusă, ca Oleg să se distreze chiar în noaptea asta într-un *toruko* local, iar eu să dau cu totul din întâmplare peste unul dintre oamenii despre care Tatsu mă avertizase că vor fi postați afară. Dacă un bodyguard mă observa aici, Oleg ar fi știut că nu venisem pentru o „baie turcească”. Avea să întreprindă contramăsuri, iar eu aș fi fost nevoit să-mi dezvălui intențiile, fără ca în decursul acțiunii să reduc forțele lui Victor.

Era ciudat să umblu prin Yoshiwara. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam explica, eram foarte conștient de posibilitatea ca mama lui Victor să fi ajuns până la urmă aici. Dacă teoria lui Tatsu era corectă, ce alte opțiuni ar fi avut ea? Am încercat să-mi imaginez o fată de la țară, ostracizată, însărcinată, în Tokio din timpul războiului – cât de

singură, cât de îngrozită și de disperată trebuie să se fi simțit, unde ar fi căutat ea, la cât de multe ar fi renunțat pentru a supraviețui și pentru a proteja copilul cu care fusese procopsită înainte de a eșua pe țărmurile neiertătoare din Yoshiwara. Nu trebuia să-l citești pe Sun Tzu ca să înțelegi importanța cunoașterii inamicului și mi-am spus că încercarea de a mi-o imagina pe mama lui Victor era un mod de a pătrunde în mintea sa. Fusesem în vizită chiar și la Jōkanji, un templu vechi de 350 de ani, în zona în care se spunea că fuseseră înhumate douăzeci de mii de curtezane. Însă, dacă mama lui Victor se găsea sub una dintre pietrele funerare vechi, nu am simțit niciun semn distinctiv al ei, ci doar istoria tristă a unui loc care gravase pe propriile sale ziduri un soi de declinare a responsabilității pentru generațiile de femei atrase de speranța că zeii le-ar putea acorda un grad de milă: *Naşterea este durere, moartea este Jōkanji.* Versiunea Yoshiwara a avertismentului din *Infernul* dantesc ce fusese înscrisă pe porțile Iadului: *Lăsați orice speranță, voi cei care intrați.*

Următoarele patruzeci și opt de ore au fost lipsite de evenimente. L-am sunat pe Oleg de două ori pe zi de la diverse telefoane publice. Nu avea nicio pistă nouă despre Sugihara. Tatsu mi-a dat o stație de radio a poliției, pe care avea s-o folosească pentru a mă avertiza când afla că Oleg vizita un bordel din Yoshiwara. Iar în cele din urmă am cedat și i-am telefonat Mariei. Inima îmi bubuia când i-am format numărul de la muzeu și am fost iritat pe mine însumi că eram atât de agitat, dar nu mă puteam stăpâni. Cum se simțea ea? Era fericită? Plină de regrete? Iritată că n-o sunasem mai devreme? Iritată că o sunam pur și simplu?

— Te-am prins într-un moment bun? am întrebat, după ce ea a răspuns.

A urmat o pauză scurtă. Apoi:

— Da.

— Vreau să zic – poți să vorbești?

— Da.

Răspunsurile acelea scurte mă nelinișteau.

— Mă bucur să-ți aud vocea, chiar dacă numai cu câte o silabă.

Ea a râs atunci și am simțit o ușurare stânjenitor de mare.

— Dacă ai fi dorit să-mi auzi vocea, ai fi putut telefona ceva mai curând.

La naiba, așa ceva era minunat să aud!

— Am… aș fi făcut-o. Am dorit s-o fac. Atâta doar că n-am fost sigur dacă tu ai fi vrut-o.

— Oh, ai atât de puțină încredere în tine?

— Nu. Adică, poate. Mai mult însă… pur și simplu n-am știut cum te vei simți după aceea. M-am gândit că s-ar putea să regreți ce s-a-ntâmplat. Sau să te simți vinovată. Sau poate chiar furioasă pe mine.

— Da, toate astea, cu certitudine. Dar nu într-o măsură atât de mare, încât să nu vreau să te aud.

— Asta-nseamnă că ai vrea să mă mai vezi?

Altă pauză. Am strâns puternic receptorul telefonului, știind că era o prostie s-o spun, că n-ar fi trebuit să mă joc cu un foc pe care eram pe cale să-l stârnesc chiar eu, când aveam deja atâtea alte conflagrații de care să mă ocup.

După aceea glasul ei, ușor răgușit, a spus:

— Foarte mult.

— Când? am întrebat fără să șovăi nicio clipă, continuând o suită neîntreruptă de stupidități.

— Următoarele zile sunt cam dificile și nu cred că pot scăpa.

— Haide…, am zis fără să-mi ascund deloc dezamăgirea. Ce poate fi așa de important?

— Expoziția pe care am pregătit-o – vineri seară, la muzeu, va fi vernisajul ei și un dineu privat. Am foarte multe de pregătit până atunci. Dar telefonează-mi vineri. Aș putea chiar să te văd în seara aceea.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— De data asta să stai într-un hotel mai bun, da?

Uluitor cum o simplă cerință ca aceea, spusă pe tonul potrivit și de către persoana potrivită, poate să producă instantaneu o erecție. Dar așa s-a întâmplat.

— Bine, am spus, conștient de faptul că gura mi se uscase puțin. După care, fără să mă gândesc, am adăugat: Poartă ceva despre care să nu regreți că va fi rupt.

La celălalt capăt al firului am auzit o expirație scurtă, oprită brusc. Apoi ea a zis:

— Trebuie să plec. Sună-mă vineri, altfel voi fi foarte furioasă.

A închis apoi, lăsându-mă în ghearele unei combinații paralizatoare de excitare și auto-învinovățire.

„Concentrează-te. Trebuie să te concentrezi. Vrei s-o vezi pe Maria? Pentru asta trebuie să fii viu”.

Am tras la un hotel obișnuit, aflat chiar lângă Yoshiwara. M-am gândit să folosesc unul dintre love hotelurile locale, dar paranoia mea – sau îi puteți spune instinctul de supraviețuire – era la cotă de alertă și-mi venea foarte ușor să mi-l imaginez pe Victor primind un telefon de la cineva care mă văzuse în zonă. Știam că era destul de improbabil, însă nu mă costa nimic să evit complet posibilitatea.

Terenul din jurul acelor *toruko* preferate de Oleg prezenta simultan avantaje și dezavantaje. Însă factorul lor comun era că nu puteam ajunge la niciunul fără să fiu observat pe când mă apropiam. Dacă aș fi știut locul și momentul exact, m-aș fi dat drept client, aș fi intrat în bordelul respectiv imediat înaintea lui Oleg și l-aș fi atacat din interior, evitându-i astfel bodyguardul. Dar cu genul de informații disponibile, aveam să fiu trimis acolo inevitabil după ce santinela era deja pe poziție. Iar asta însemna că trebuia să beneficiez de o modalitate de a trece pe lângă ea fără să mă

recunoască… sau să ajung lângă ea înainte de a putea face ceva.

M-am gândit la ce-mi spusese Tatsu în *izakaya* – că-și putea da seama când eram nervos, deoarece atunci glumeam. Am simțit că era adevărat și m-am întrebat ce alte semne m-ar fi putut trăda. De pildă, când mersesem la prima întâlnire cu Victor? Cum mă comportasem? Cum mă prezentasem?

Mi-am dat seama că și atunci fusesem nervos și compensasem cu un grad de insolență. Intrasem acolo simțindu-mă ca un veteran CAMV-GSO și mercenar dur, purtând atitudinea aceea ca pe o amuletă. În Vietnam cunoscusem indivizi care abordau frica în mod similar – de exemplu, imprimându-și pe jachete mottouri precum: *Chiar dac-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci eu sunt cel mai afurisit din vale*!

Dar una era să-ți imprimi așa ceva pe jachetă și cu totul altceva s-o porți în locuri unde faptul de a fi subestimat sau, încă și mai bine, calitatea de a trece neobservat reprezenta un avantaj esențial. Trebuia să lucrez în direcția abandonării atitudinii de dur insolent, pe care s-o înlocuiesc cu aspectul insipid și incolor.

În același timp, am înțeles că greșeala pe care o făcusem cu Victor putea să fi fost norocoasă. El și oamenii lui mă cunoșteau acum sub o anumită mască. Dacă puteam să camuflez masca aceea – ba nu, nu s-o camuflez, ci *s-o înlocuiesc* –, era posibil ca ei să nu mă vadă apropiindu-mă decât când ar fi fost prea târziu.

Primul popas a fost un magazin pentru bărbați din Ueno, unde m-am echipat ca un *sarariiman*: costum gri, cămașă albă, pantofi și curea ieftine, cravată banală. Am avut grijă să cumpăr sacoul și pantalonii separat, astfel încât sacoul să fie cu două numere mai mare – intenționam ca pe dedesubt să nu port doar o simplă cămașă.

După aceea am cumpărat o servietă-diplomat, gel de păr și o pereche de ochelari cu rame din sârmă, explicând vânzătoarei că doream unii cu lentile fără dioptrii, deoarece mă prezentam la un interviu de angajare și voiam să am o alură mai intelectuală. În cele din urmă, m-am oprit la un magazin de bijuterii pentru o verighetă din aur. Dacă vânzătorul s-a întrebat de ce cumpăram o singură verighetă, n-a pus nicio întrebare. Poate a crezut că o pierdusem pe a mea și mă temeam să-i explic soției circumstanțele respective. Nu conta. Importantă era atenția acordată detaliilor. Poate că alegerea lor corectă n-avea să ajute, însă era clar că niște detalii greșite puteau doar să-mi facă rău.

Într-un magazin de articole sportive, înconjurat de ținute pentru gimnastică aerobică și pantofi de alergare cu talpă specială, am cumpărat două gantere și câteva discuri detașabile, plus bandă adezivă pentru sportivi. Majoritatea achizițiilor au fost de aparență – cumpărarea unei singure gantere, sau a unor gantere fără discuri suplimentare, ar fi fost ciudată și de aceea lesne de reținut –, iar la câteva intersecții depărtare de magazin am aruncat ce nu-mi trebuia într-un canal. Am păstrat o singură bară din fier solid, ceva mai lungă de treizeci de centimetri și grea de două kilograme și jumătate, pe care am înfășurat-o în totalitate cu bandă protectoare, pentru o priză mai bună. La unul dintre capetele barei era strâns înșurubată piulița masivă de fixare a discurilor suplimentare. Chiar și fără să-mi pun toată greutatea în lovitura aplicată, era suficient ca să rup un braț sau să sparg o țeastă. Iar pe de altă parte, eu aveam să lovesc, cu siguranță, cu toată forța de care eram în stare.

Următoarea escală a fost un magazin de motocros, de unde am cumpărat un costum ultramodern – pieptul, spinarea, umerii și antebrațele erau din kevlar –, plus o vestă din kevlar, cu câteva numere mai mari. Aparenta

obsesie a lui Oleg legată de cuțite și de otrava pentru șobolani sugera că era bine să-mi acopăr pielea nu doar cu o cămașă și un sacou atunci când aveam să ne întâlnim. Kevlarul nu va opri toate loviturile de cuțit – probabil că o lovitură puternică cu o lamă rigidă, mai ales dacă erai lipit de un perete sau de sol, avea să-l străpungă –, totuși avea să ofere un grad decent de protecție.

După ce m-am întors la hotel, am scos toate plăcuțele de kevlar din vestă cu excepția celor din dreptul șalelor, m-am dezbrăcat și am îmbrăcat vesta cu interiorul în afară și pe dos, reglând benzile cu arici până când plăcuțele de protecție din dreptul șalelor s-au poziționat peste abdomen. După aceea am îmbrăcat costumul de motociclist, reglând din nou benzile cu arici, până s-a fixat bine. Am schițat câteva lovituri de box în fața oglinzii și am fost mulțumit că aveam mobilitate.

Hainele noi s-au potrivit perfect peste platoșa aceasta. Cămașa era nițel cam strâmtă, dar nu exagerat, dar sacoul cel mare era perfect pentru noua mea talie. Poate că aveam capul cam mic prin comparație cu corpul, dar mă îndoiam că cineva o să remarce nepotrivirea. În măsura în care ar fi existat martori și în măsura în care ei și-ar fi putut reaminti ce se întâmplase, ar fi descris un bărbat mai masiv decât mine. Iar ca modalitate de derutare a santinelei lui Oleg, adăugarea de vreo cincisprezece kilograme la aspectul meu însemna de asemenea un avantaj.

După aceea am exersat. Mi-am dat părul cu gel și l-am pieptănat peste cap, mi-am pus ochelarii și am ieșit. Am frecat de câteva ori servieta-diplomat de pereți, ca să mă asigur că nu arăta nou-nouță, apoi am umplut-o cu reviste astfel încât să aibă greutatea corespunzătoare și să fie mai eficientă ca pavăză, dacă aș fi avut nevoie de așa ceva. Apoi am petrecut o vreme, circulând cu trenuri, intrând prin cafenele și interacționând cu diverși tokioți. Simțeam că trebuia să fac mai mult decât doar să

mă obișnuiesc cu costumul. Trebuia să trăiesc rolul, să-l fac o parte reală din mine și să văd dacă funcționa, astfel ca să fiu încrezător în propriul meu spectacol atunci când avea să conteze cel mai mult.

Cu puțin înainte de miezul nopții în a doua zi, pe când stăteam întins în patul de hotel și priveam tavanul, radioul a pârâit pe noptiera de lângă mine. Inima a început să-mi bubuie. Am luat stația și am deschis microfonul.

— Cât e ceasul? am întrebat.

Glasul lui Tatsu a răspuns:

— E ora patru.

Acela era codul pe care-l stabilisem cu el. Îmi spusese că erau cinci *toruko* și le numerotaserăm împreună. Apoi conveniserăm să ne referim la ele ca fiind „ora unu", „ora două" și așa mai departe. Poate că nu era cel mai grozav cod din lume, însă stația radio nu era sigură și preferam să fim indirecți. Numărul patru era un stabiliment numit Super Doll, aproape în centrul geografic din Yoshiwara. Și, respectând perfect legile lui Murphy, dintre toate cele cinci, de acesta era cel mai greu să te apropii.

Am aruncat stația radio și m-am rostogolit din pat, deja îmbrăcat și pregătit; oricum, nu era prima dată când dormeam în echipament de luptă. Degetele și palmele îmi erau acoperite cu banda adezivă – la fel de eficientă ca mănușile pentru a nu lăsa amprente, dar mai puțin bătătoare la ochi. Iar servieta-diplomat și bara de halteră fuseseră deja șterse cu grijă și erau „sterile". Tot ce trebuia să fac era să-mi strâng nodul la cravată, să mă încalț și să iau servieta-diplomat, de fundul căreia fixasem bara cu bandă adezivă. Am ieșit pe ușă în mai puțin de două minute.

Aerul nopții era rece, cu conuri mici de ceață rotindu-se lent sub felinarele pe lângă care treceam, iar străzile erau tăcute și aproape adormite. Pe când mergeam, m-am gândit la Super

Doll. Ocupa o clădire cu etaj aflată la intersecția a doua străduțe înguste și întunecoase, tipice pentru Yoshiwara, cu intrarea îndepărtată de colț. Vizavi de ea se găsea o parcare micuță, care crea un soi de piațetă, înconjurată de o combinație eclectică de case vechi din lemn, câteva blocuri mici de apartamente și alte bordeluri. Nu exista nicio apropiere ferită, nu existau alei sau străzi perpendiculare în imediata apropiere, așadar nicio modalitate bună prin care să mă pot apropia înainte să mă deconspir. Deghizarea avea să fie unica mea camuflare.

Am rulat mental pentru ultima dată planul pe care-l decisesem. După aceea, am insuflat totul adânc în personajul meu: eram un *sarariiman,* plecasem târziu de la birou și căutam un scurt moment de destindere în Yoshiwara înainte de a reveni acasă și a o minți pe nevastă-mea. Mi-am imaginat în amănunt ce mă aștepta acasă: un apartament mic în apropiatul Nippori, o căsătorie conștiincioasă, un prunc ce urma să se nască în curând. Naveta dis-de-dimineață, strivit într-un vagon de metrou alături de alți slujbași stoici. Presiunea, facturile, grijile. Iar din când în când, o evadare nocturnă ca acum. De aceea mă aflam eu aici. Asta eram. Nu exista nimic altceva.

Am intrat în Yoshiwara și câțiva codoși m-au strigat din fața unor locuri cu nume ca Race Queen, Fantasy Land și Honey Pot. Pavajul era luminat doar de neoanele firmelor și de strălucirea câtorva automate de distribuție solitare. Ritmul bătăilor inimii îmi era ridicat, dar nu mai mult decât al *sarariimanului* care eram acum, ușor agitat de expediția aceasta ilegală, căutând un loc care să mi se pară convenabil.

La cincisprezece metri în față se afla clubul; un proxenet slăbănog, în cămașă albă și cu cravată neagră, se învârtea lângă colțul clădirii, la zece metri în stânga intrării, de unde putea aborda mai bine trecătorii. M-a zărit și a strigat:

— *Irasshaimase*!

În dreapta mea se găsea parcarea, din care era ocupată o treime. Când am trecut pe lângă mașinile de acolo, am văzut pentru prima dată intrarea în club. Lângă ea stătea omul lui Oleg, unul dintre cei doi care mă percheziționaseră la vizitele făcute în biroul lui Victor; ocupa o poziție discretă în dreapta ușii, astfel că, exceptând faptul că era în umbră, părea un codoș din zonă. Mi-am lăsat privirea să treacă nepăsătoare peste el, după care mi-am întors-o spre proxenet. În expresia sau în postura santinelei nu văzusem nimic care să indice că m-ar fi recunoscut. Și de ce s-o fi făcut? Străzile erau întunecoase, iar eu mă aflam destul de departe. Acesta era un loc diferit, nu un decor în care să se fi așteptat să mă vadă. Și, în primul rând, acum eram cu totul altă persoană.

Proxenetul se afla la șase metri.

— *Dōzo,* a strigat el, arătând spre intrarea clubului. *Dōzo, okyakusama.* „Te rog, onorabile client".

Am încetinit pasul ca să-l anunț că puteam fi interesat, ceea ce i-a intensificat ardoarea.

— *Ii desu yo,* a rostit cu zâmbetul larg al unui politician. „Sunt foarte bune". *Ii desu yo. Dōzo.*

M-am oprit când am ajuns imediat în stânga lui, poziționându-l între santinelă și mine.

— *Kirei desu ka*? am zis pe ton nesigur. „Sunt drăguțe?"

— *Mochiron,* a spus el și, prinzându-mă de brațul stâng, m-a tras cu blândețe spre intrare. *Saikō, desu yo.* „Bineînțeles. Cele mai bune".

I-am îngăduit să mă călăuzească, punându-i întrebări șoptite și agitate în timp ce mergeam, despre preț, durată și servicii disponibile, dacă fetele erau cu adevărat drăguțe. Toate erau simple pretexte pentru a-mi ține fața aplecată și întoarsă către el, astfel încât să fie ascunsă santinelei. Cu nițel noroc, aveam să fiu escortat pe lângă omul lui Oleg, fără ca acesta să se preocupe de mine.

Până la el mai erau vreo trei metri. Proxenetul își continua ademenirile exersate despre frumusețea fetelor, despre existența oricăror servicii pe care le-aș fi dorit, pe un ton plin de plăcerea și bunăvoința cuiva care simte că a câștigat deja comisionul pentru un client. Am păstrat santinela la periferia câmpului meu vizual. Ne privea apropiindu-ne, dar nu-și schimbase postura.

Un metru și jumătate. Acum santinela mă privea mai atent. S-a uitat la mâinile mele, dar întrucât în una țineam servieta-diplomat, iar cealaltă era cu palma deschisă și orientată spre pantalon, nu putea să vadă banda protectoare. Am continuat să nu-l privesc, ci doar să bolborosesc despre ce mă așteptam să găsesc în club.

Când am ajuns la ușile din sticlă, ele s-au deschis dinăuntru. Un portar îmbrăcat la fel ca proxenetul a ieșit, s-a aplecat cu o politețe exagerată, mi-a ținut ușa deschisă și a rostit:

— *Dōzo, okyakusama, dōzo.*

Prin sticlă, am observat că santinela mă privea încruntat. Mi-am dat seama că nu i se părea în regulă ceva – mai văzuse cândva fața asta, în alt loc sau context pe care nu-l putea procesa exact. Deocamdată nu era suficient de sigur ca să acționeze, totuși nu exista nicio îndoială că lucrurile se îndreptau într-acolo și avea s-o facă dintr-o clipă în alta.

Am înțeles imediat că planul A – strecurarea nevăzută pe lângă el – eșuase. Un val fierbinte de adrenalină mi s-a revărsat în măruntaie și inima mi-a sărit din piept, când am priceput că sosise momentul pentru planul B.

Am trecut geanta-diplomat în mâna stângă și cu dreapta am smuls bara, rupând banda adezivă cu care o fixasem. Am dat drumul servietei și am sărit în dreapta, pe lângă ușă, până în fața santinelei, războinicul din mine erupând la suprafață și distrugând personajul *sarariimanului* umil. Am

ridicat brațul sus și l-am dus în spate, ca și cum eram pe punctul de a expedia un forehand la tenis, simțind greutatea satisfăcător de letală a barei și a piuliței de fixare. Santinela a deschis gura și a dat să se întoarcă și să se ferească, ridicând brațele pentru a-și proteja capul, totul derulându-se acum cu încetinitorul în vederea mea alimentată de adrenalină.

Îi anticipasem eschiva și am compensat-o cu ușurință, aplecându-mă ca să-mi măresc alonja și să ajung cu bara de fier mai departe, lovind puternic, iar capătul îngreunat de piulița masivă a șuierat și i-a zdrobit mâna dreaptă cu tot cu obrazul. Bărbatul s-a clătinat sub forța loviturii, iar eu m-am apropiat, am lăsat bara să-și continue traiectoria pe lângă el, după care am revenit cu un backhand în partea opusă a capului său. Rigiditatea i-a dispărut din corp și s-a năruit în genunchi, brațele i-au căzut din dreptul feței, iar eu am ridicat bara și l-am izbit cu piulița direct în creștetul capului, zdrobindu-i craniul.

M-am rotit înapoi spre ușă. Portarul, cu gura deschisă într-un cerc perfect, într-o stare de șoc și teroare, prinsese clanța cu ambele mâini și încerca s-o tragă spre el, ca s-o închidă. Am prins muchia ușii și, supra-încărcat de adrenalină, am tras violent, deschizând-o. A trecut ca o rachetă pe lângă mine, s-a spart de peretele din beton și cioburile au zburat peste tot.

Proxenetul s-a întors și a luat-o la fugă. Portarul s-a retras, cu brațele ridicate, într-un gest de spaimă și implorare. Am ridicat servieta și am intrat.

Un al treilea bărbat ieșea de după un birou. S-a oprit însă când a văzut scena din fața lui și expresia de pe chipul meu. Am intrat direct în el, lăsând din nou servieta să-mi cadă din mână. L-am prins de beregată cu mâna liberă, am ridicat bara, al cărei capăt era acum pătat de sânge și fragmente

de creier, și l-am izbit cu spinarea de peretele dinapoia lui.

— Rusul, am mârâit în japoneză. Oleg. În ce cameră e?

Brațele i s-au ridicat inutil către mâna care-l strângea de gât și s-a uitat îngrozit la stropii de pe bară.

— D-doișpe, s-a bâlbâit.

— Dacă m-ai mințit, mă-ntorc după tine, am spus, strângându-l încă și mai tare și privindu-l drept în ochi.

A clătinat disperat din cap.

— Doișpe. Jur!

— Unde-i?

— La etaj. În capătul coridorului.

I-am dat drumul, am luat servieta-diplomat și am urcat treptele câte trei odată. Am trecut pe lângă șase uși, toate numerotate, toate închise. Nu intenționasem să sparg ușa de la intrare – fusese o reacție exagerată cauzată de frică și adrenalină –, dar se părea că nu alarmasem pe nimeni de la etaj, cel puțin nu într-atât încât să-i determin să iasă pe coridor ca să întrebe ce se întâmplase.

Ultima ușă de pe partea dreaptă purta numărul doisprezece. M-am oprit în fața ei pentru o clipă, am tras aer adânc în piept, am ridicat un picior și am doborât-o dintr-o lovitură. M-am silit să aștept o secundă înainte să năvălesc înăuntru, oprindu-mă în fața pragului doar cât să baleiez cu privirea interiorul, preferând să abandonez viteza de intrare în schimbul unor informații despre ceea ce aveam să întâlnesc.

Înăuntru era întuneric, iar în lumina provenită de pe coridor am zărit o fată dezbrăcată, care tremura pe podea, lângă baia aflată în stânga. La un nivel instinctiv, nonverbal, am înțeles imediat ce însemna asta: Oleg auzise ușa trântindu-se și spărgându-se. Spre deosebire de ceilalți clienți, el avea reflexe de luptă paranoice, care presupuneau întotdeauna scenariul cel mai rău și care aveau să-l

determine să acționeze în consecință. Sărise din baie, o amenințase pe fată să încremenească tăcută, stinsese lumina și se poziționase…

L-am simțit venind chiar înainte să-l fi văzut. Am pivotat și, instinctiv, am ridicat servieta chiar în momentul când, în pielea goală și șiroind de apă, Oleg a țâșnit din bezna din dreapta mea, cu dinții dezgoliți, cu brațul drept dus în spate, o lamă sclipind în lumina de pe coridor…

Dacă nu m-aș fi oprit în prag, probabil că m-ar fi ucis. Însă poziția mea, imediat în afara ușii, însemna că nu putea să atace în linie dreaptă, ci trebuia să se răsucească spre mine, iar în secunda suplimentară de care a avut nevoie pentru a face asta, am ridicat servieta suficient cât să ajungă între cuțitul lui și stomacul meu. A lovit însă cu atâta ferocitate, încât lama a străpuns ambele fețe ale servietei și revistele dinăuntrul ei, trimițându-mi servieta în corp, unde vârful cuțitului a fost oprit de plăcuțele din kevlar ale vestei.

Oleg a reacționat instantaneu, smucind cuțitul înapoi, dar în loc să mă împotrivesc, ceea ce i-ar fi putut îngădui să elibereze lama, am răsucit servieta și am împins-o în el, astfel că arma a rămas înțepenită. A înjurat ceva în rusește și s-a retras în odaie, smucind de cuțit, străduindu-se cu disperare să-l elibereze, iar în clipa următoare, am ridicat bara și am lovit cu toată puterea în jos, peste încheietura lui, rupând-o. A urlat și a dat drumul cuțitului, iar brațul rănit i s-a retras instinctiv în fața pieptului.

Dezarmați, înfruntând un atacator cu armă și reduși la un singur braț funcțional, majoritatea oamenilor ar fi dat înapoi. Câțiva poate că ar fi încercat să se angajeze în luptă și să neutralizeze arma cu care se confruntau. Doar cei mai buni ar fi făcut ca Oleg – să contraatace.

Era o versiune a felului în care eu răsturnasem situația cu cei doi care mă urmăriseră în Shibuya: probabilitatea de succes era foarte mică, dar mai

puțin proastă decât alternativa. A sărit înainte, repezindu-și brațul teafăr în față, cu degetele rășchirate ca să-mi scoată ochii. Am dat drumul servietei și am întins brațul stâng, prinzându-i antebrațul cu al meu și deviindu-l, iar în același timp m-am ghemuit și am lovit cu vârful barei în sus și înainte, în testiculele lui expuse.

De data asta n-a urlat, dar genunchii i s-au îndoit și el s-a aplecat în față și a scos un sunet slab, ca al unui balon care se dezumflă. Am trecut fulgerător în spatele lui, trecând bara în mâna stângă și ținând-o ca pe o daltă de spart gheața. Oleg a încercat să se întoarcă spre mine, dar sistemul îi era supra-încărcat de șoc și de durere, și nu mai avea nici pe departe viteza sau mobilitatea necesare. Mi-am proptit un genunchi în spinarea lui ca să-l stabilizez, i-am trecut bara de-a curmezișul gâtlejului, de la dreapta la stânga, am încrucișat mâna dreaptă spre capătul opus și liber al barei, am prins-o, apoi am apăsat cu genunchiul înainte și în același timp am coborât coatele și am tras brațele în spate, astfel că bara și oasele antebrațelor mele i-au strivit gâtul din trei direcții simultan, ca un gigantic spărgător de nuci.

Mâna bună i s-a ridicat inutil spre beregată și pentru câteva secunde a zgâriat spasmodic bara. Apoi trunchiul i-a zvâcnit și aerul a mirosit brusc a fecale – în ultimul moment, corpul i se debarasa de balast și expedia toată energia disponibilă spre luptă. Era însă zadarnic. A mai zgâriat bara, fără puteri, câteva secunde, după care am simțit trosnetul care anunța ruperea cartilajului cricoid și tiroid, brațele i-au căzut pe lângă corp și el a devenit doar o greutate inertă în mâinile mele, susținut numai prin bara cu care-l strangulasem. Am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de fecale, am eliberat bara și i-am dat drumul. S-a prăbușit pe spate, cu genunchii rășchirați și picioarele îndoite nenatural, cu chipul contorsionat și limba ieșită din gură.

M-am uitat la fata care tremura lângă baie. Din cauza luminii slabe și a propriei ei terori, mă îndoiam că ar fi fost în stare să mă descrie bine. Și, la fel ca portarul, codoșul și bărbatul de la birou, deoarece ea făcea parte din *mizu shōbai,* avea toate motivele să declare poliției că văzuse puține și-și reamintea și mai puține.

Am ridicat servieta și am ieșit repede pe coridor, controlându-mi respirația, cu inima continuând să-mi bubuie sălbatic. Câteva uși erau acum deschise, iar prostituate și clienți deopotrivă scoseseră capetele ca să vadă ce anume cauzase zgomotul celei de-a doua uși sparte. Am păstrat fruntea aplecată și am mers spre scară, unde exista o ușă metalică de acces pe acoperiș, pe care o văzusem când făcusem recunoașterea terenului. Dacă era încuiată, aș fi ieșit prin față, totuși merita să încerc ruta aceasta mai puțin așteptată, iar când am apăsat bara antipanică, ușa s-a deschis imediat. După ea se afla o pasarelă presărată cu mucuri de țigări. Am scos capul ca să mă asigur că nimeni nu ieșise la o pauză pentru fumat tocmai atunci, apoi am ieșit, am mers la scara de incendiu, am coborât în aleea din spatele clădirii și m-am pierdut în noaptea din Yoshiwara.

Am mers iute pe străzi lăturalnice, căutând adăpostul întunericului, iar după câteva minute am fost suficient de departe de Super Doll și de cadavrul lui Oleg ca să încep să mă simt în siguranță. Am găsit un canal în care am aruncat bara halterei, după care m-am oprit într-o parcare întunecată din spatele unui bloc de apartamente și am respirat egal, încetinindu-mi treptat bătăile inimii și reintrând în pielea personajului meu – un simplu *sarariiman* care revenea acasă după ce întârziase seara la birou, sau după ce petrecuse în oraș cu colegii, un ins care-și vedea de treaba lui și nu dorea nimic mai mult decât să-și scoată costumul și să suie în pat.

M-am uitat la servietă și am văzut cuțitul lui Oleg, care rămăsese înfipt în ea. Pentru o clipă, am fost îngrozit că ignorasem ceva atât de evident și mersesem așa, cu mânerul ieșit în afară și vizibil pentru oricine. În regulă însă, fusesem norocos. Am tras cuțitul și l-am privit. Mă așteptasem oarecum la vreo armă *Spețnaz* sofisticată, dar era un cuțit militar Ka-Bar obișnuit – lamă lungă de optsprezece centimetri, serată, mâner din lemn uzat. Am atins lama și nu m-a surprins să văd că era tăioasă ca briciul. Întrucât nu avea nimic distinctiv, am decis că merita să-l păstrez. Aveam să-l curăț și să-i găsesc o teacă potrivită la un magazin de bricolaj. Mă săturasem să am de-a face cu oameni care încercau să mă împungă, fără să am cu ce să le răspund la împunsături.

Am băgat cuțitul în servietă și am pornit din nou. „Așa, nemernicule”, am gândit rânjind cu o satisfacție sumbră, „voiai să discutăm, da? Ei bine, am discutat”.

Am împins în planul secund satisfacția, exaltarea de a fi luptat și a fi supraviețuit, concentrându-mă asupra unor aspecte mai tactice: ce însemna bătălia pe care tocmai o câștigasem pentru dispunerea forțelor ce continuau să fie aliniate împotriva mea.

Dar și asta m-a făcut să zâmbesc. Pentru că, așa cum discutasem cu Tatsu, colonelul Victor tocmai își pierduse soldatul cel mai bun. Iar acum trebuia să iasă el însuși pe câmpul de luptă. Unde eu îl așteptam.

Capitolul 17

În dimineața următoare, am sunat la biroul lui Victor de la un telefon public din Nippori. Mi-a răspuns imediat.

— Da.

— Oleg? am zis, făcând pe prostul.

A urmat o pauză. Apoi:

— Nu. Sunt Victor.

— Unde-i Oleg?

— De ce te interesează?

— El răspunde întotdeauna la telefon.

— E bolnav azi.

Nu mi-am îngăduit să zâmbesc. Nici măcar să simt ceea ce doream să simt. Era posibil să mi se simtă în ton.

— Îmi pare rău s-aud asta. Sper să se facă bine cât mai repede.

— Nu-ți face tu griji de sănătatea lui Oleg. Tu fă-ți griji de sănătatea ta.

Efortul meu de a nu zâmbi a fost supus la grea încercare. Am avut nevoie de o clipă să mă controlez, după care am zis:

— Ai pista aia pe care mi-ai promis-o? Sau totul n-a fost decât o abureală?

Altă pauză. Simțeam cum se lupta să se stăpânească. Asta era bine. Când nu te controlezi pe tine, înseamnă că te controlează altul.

— Da, găozarule, am o pistă. Vineri seară, începând cu ora opt, ținta va fi la muzeul unde lucrează soția lui. Cineva o să moară acolo. Vrei să știi cine va fi ăla?

Se referea probabil la dineul privat și vernisajul amintite de Maria. Soțul ei avea să fie prezent, bineînțeles, și probabil că i-o spusese lui Yokoyama, șeful lui Miyamoto, care-l informase pe Wilson, care, la rândul lui, îl anunțase pe Victor. Mi-am dat seama că trebuia să fi făcut conexiunea aceea și singur.

Nu-mi plăcea însă ce intenționa Victor să se întâmple în apropierea Mariei. Nu-mi plăcea deloc.

— Sunt sigur c-o să-mi spui, am replicat.

— Fie moare bărbatul, fie moare soția lui. Și dacă moare soția? Atunci moare și prietenul care ne-a pus în legătură. Și dup-aia mori și tu. Dacă mai vrei momente sexy cu soția, fă-ți treaba cu ținta și n-o beli.

M-am gândit la spusele lui fără să-mi permit niciun fel de sentimente. De ce credea el că putea folosi ca pârghie o femeie cu care doar flirtasem la nuntă? În plus, după nuntă, fuseseră „ocheade sexy", pe când acum spusese „momente sexy", care era cu totul altceva. Dacă se folosea colateral de Maria, însemna că știa despre bar, templu și hotel. Iar toate astea nu le-ar fi putut ști decât de la cei pe care-i ucisesem în Shibuya. Aflase fie direct de la ei, fie, mai probabil, de la Wilson, cărora cei doi îi raportaseră probabil ce aflaseră înainte de a muri în seara respectivă. Asta era dovada cea mai bună pe care aveam s-o capăt despre o legătură între Wilson și Victor. Deși tot nu știam ce fel de legătură era.

— Dacă o spui sub forma asta, am rostit pe un ton deliberat pașnic, pare o alegere destul de clară.

A urmat o tăcere lungă și mi l-am imaginat clocotind. Am observat că se terminase cu glumele despre cât de pontos eram eu. Sau cu observațiile cinice legate de faptul că nu mă temeam de el. Îi accesasem rotițele interioare, exact așa cum sperasem. Acum eram în mintea lui. Și aveam să rămân acolo până-i închideam pentru totdeauna ochii.

— Cred că prietenul tău a făcut o greșeală când te-a recomandat, a zis el. Dar, în mod clar, putem afla asta vineri seara. Nu uita: fie moare bărbatul, fie moare soția. Și nu cred c-o să-ți placă cum o să moară ea. Cred că n-o să-ți placă deloc.

A închis.

Am rămas nemișcat o clipă, străduindu-mă să-mi controlez emoțiile, silindu-mă să gândesc. Oare Maria era expusă cu adevărat vreunui risc? Până acum, în mod evident, ei avuseseră grijă să n-o implice. Dar asta fusese din motive operaționale și înainte ca eu să-l fi adus pe Victor în punctul în care aspectul personal să devină mai presus decât cel operațional. Așa că amenințarea lui de a o ucide pe Maria părea reală. Ba chiar părea mai mult decât o simplă amenințare. Simțeam că, chiar dacă m-ar fi ucis pe mine primul, Victor ar fi fost încântat s-o ucidă și pe ea după aceea, ca un mod de exorcizare ulterioară a mea, o cale prin care să mă pedepsească și post-mortem.

Ceea ce însemna că uciderea lui Sugihara nu era de ajuns ca s-o protejeze pe Maria. Sau pe Miyamoto. Lichidarea lui Victor era unicul mod în care se putea pune capăt la toate.

Vestea bună era că acum știam cum voi proceda. Sau cel puțin „unde”. Vineri seară, Victor avea să fie la muzeu. Avea să mă aștepte.

Tot așa cum și eu aveam să-l aștept.

L-am sunat pe Tatsu și în seara aceea ne-am întâlnit din nou în *izakaya.* L-am privit sosind, la fel ca data trecută, apoi l-am urmat peste zece minute, când mă convinsesem că nu-l urmărise nimeni.

— Trebuia să fie doar Oleg, a rostit el și reproșul din ton îi era atât de sec, încât gâtul mi s-a uscat instantaneu.

Am luat una dintre halbele de bere pe care le comandase, am ridicat-o în semn de toast și am băut.

— Crezusem că înțelegerea a fost „fără civili”, am răspuns, lăsând halba jos.

— Mărturisesc că nu-mi mai amintesc exact cuvintele noastre. Băuserăm destul de mult.

— Cred că a fost ceva despre eliminarea unei tumori canceroase, fără a-i face rău țesutului din jur, sau așa ceva, nu? Eu aș zice că un bodyguard

este mai mult tumoare decât țesut. Dar recunosc că-i o zonă destul de cenușie.

Am simțit că se străduia să nu zâmbească. Știam că nu va pierde înfruntarea și era mulțumit, pur și simplu, fiindcă se angaja în ea.

— Ești bine? m-a întrebat după un moment. N-ai probleme?

— Nu. Informația ta a fost perfectă. Vreo problemă în partea ta?

A clătinat din cap.

— Deloc surprinzător, nimeni nu pare să fi văzut nimic. Cumva, cineva a izbutit să spargă ușa din față, să spargă apoi o ușă din interior, să omoare în bătaie o persoană și să stranguleze alta, după care să fugă, fără martori.

— Poate c-a fost un ninja, am comentat eu. Am auzit că sunt letali.

De data asta, Tatsu a surâs cu adevărat, deși a clătinat încetișor din cap.

— Mă bucur că ești bine, a zis el, dar treaba încă nu s-a terminat. Victor va veni după tine.

— Știu. Asta și vreau. L-am și zgândărit s-o facă.

M-a privit cu atenție.

— Să știi că Keisatsuchō lucrează cu niște psihiatri excelenți, îți pot aranja să te vezi cu unul.

Am zâmbit.

— După ce o să termin cu Victor, o să mă văd cu oricine dorești.

— Cum o s-ajungi la el?

I-am relatat convorbirea pe care o purtasem în cursul dimineții.

— Știi ce-nseamnă asta, a zis, după ce am terminat. Ei intenționează să te omoare în clipa în care cred că l-ai ucis pe Sugihara.

— Ce vrei să spui prin „ei”?

— O combinație de Victor, Wilson și orice alte forțe pot mobiliza laolaltă.

— Poate că da, totuși aș dori să privești situația și în felul următor. Victor știe că eu l-am ucis pe

Oleg. Camaradul lui de arme, soldatul lui cel mai bun, mâna lui dreaptă. Asta în sine ar fi mai mult decât suficient ca problema să fie extrem de personală pentru el. Și ce se adaugă la asta? Îl scoate din minți faptul că eu par să fiu imun la frica pe care o trezește în toți.

— Așa ești?

Am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur. Poate că mă pricep mai bine s-o ascund, chiar și de mine însumi. Cred totuși că-i mai mult decât atât… Victor are nevoie ca oamenilor să le fie frică de el. Asta-l definește și ăsta-i întotdeauna avantajul pe care-l caută. Am înțeles-o din prima secundă în care l-am văzut. Și n-o să-i îngădui avantajul ăsta. O să-l preiau și-o să-l întorc împotriva lui.

— Adică nu trebuie să ne fie frică de nimic, decât de frica în sine?

Am sorbit din bere.

— Cred că așa ceva. Tot ce știu este că urăște faptul că nu mi-e teamă de el. Și, mai rău, faptul că i-am repetat-o deschis. Poate că ai dreptate că fac glume când sunt speriat. Dar când îl iau peste picior pe Victor, nu-i așa. Este pur și simplu dispreț fățiș. Iar asta îl roade, din ce în ce mai tare. M-am fixat în mintea lui și nu există decât un mod prin care mă poate scoate de acolo.

— El nu-i prost. O să știe ce ai de gând. Se va pune în pielea ta, la fel cum te-ai pus tu în pielea lui.

— Asta ar putea să-i afecteze tactica, dar nu-i va schimba motivația. El trebuie să mă ucidă personal. Simpla mea existență amenință imaginea lui despre sine.

— Și anume?

— El este membrul dominat al cetei. Lupul alfa. Prădătorul suprem. Nu pot să existe doi la fel. Doar unul. Victor trebuie să știe că el este acela și unicul mod în care va fi convins de asta este să mă omoare cu mâna lui. Înțelegi? În mintea lui, ăsta-i

un joc cu sumă zero. Pentru ca el să câștige, eu trebuie să pierd. Dacă nu mă ucide, înseamnă că nu este așa cum are nevoie să creadă că este.

— Și de aceea e dispus să moară, încercând.

— Da. Și de aceea știu că va veni el însuși la muzeu. S-a străduit din răsputeri să mă sperie ca să mă determine să vin acolo. A amenințat c-o va ucide pe nevasta lui Sugihara chiar în seara aceea, dacă nu-l lichidez pe soțul ei.

N-am amintit și de amenințarea la adresa lui Miyamoto – n-ar fi adăugat nimic la conversație, iar Tatsu intuise deja mai multe decât îmi convenea pe tema contactului meu din PLD.

A luat o gură de bere.

— Nu pot să nu te-ntreb de ce Victor ar avea impresia că amenințarea soției lui Sugihara te-ar motiva să încerci s-o protejezi.

N-am răspuns.

După un moment, el a încuviințat din cap.

— După ce se va termina totul, a spus, să avem grijă să te pun în legătură cu unul dintre psihiatrii pe care i-am menționat.

Am zâmbit.

— Mai există și un alt motiv pentru care știu că Victor va fi acolo.

— Care anume?

— Chiar dacă ar vrea să trimită pe altcineva – deși nu vrea asta –, pe cine ar putea trimite? Oleg e mort. Bodyguardul lui Oleg e mort. În biroul lui Victor am mai văzut doi mardeiași de mâna a doua, însă el este un outsider și mă-ndoiesc că poate recruta așa de repede niște tipi cu adevărat buni. Oricum, asta nu-i ceva ce să dorească să delege altora, chiar dacă ar putea. Trebuie s-o facă cu propriile lui mâini.

— Și Wilson?

— Ce-i cu el? Indiferent care ar fi legătura dintre Victor și Wilson, acum nu poate să apeleze la ea. Wilson n-are o armată. Echipa lui s-a împuținat cu trei oameni și, dacă ar fi avut mai

mulți, i-ar fi băgat în echipa din Shibuya. Acum nu mai este timp pentru debutanți care să învețe meserie pe teren, iar pe bancă n-a mai rămas nimeni. Doar ei. Și eu.

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș fi zis că pari aproape încântat.

— Bineînțeles că sunt încântat. După numărătoarea mea, Victor și Wilson au pierdut șase oameni de când s-au întâlnit cu mine. Poate că șansele mele nu sunt grozave, dar sunt în tot cazul mult superioare celor de la început.

— Da, totuși simt că nu asta-i sursa încântării.

Nu i-am răspuns. Avea oare dreptate? Era posibil oare ca unei părți bolnave din mine să-i placă mizeria asta? Mi-am amintit de bătăușii care mă hărțuiseră când mama mă dusese să trăim în Statele Unite la vârsta de opt ani. Cum învățasem să fug de ei când erau mai mulți laolaltă și să mă lupt cu ei când erau singuri. Dintotdeauna considerasem că totul fusese un exercițiu de învățare, prima mea întâlnire cu războiul de gherilă, prima înțelegere că aveam talent la așa ceva. Dar îmi făcuse oare și plăcere? Încercam poate, cumva, să retrăiesc experiența respectivă, din nou și din nou, ulterior în viață?

— Nu știu, am răspuns. Poate că ai dreptate. Dar, la urma urmelor, contează? Îți place sau nu, știi ce ai de făcut.

A încuviințat din cap și, pentru câteva momente, am băut amândoi în tăcere.

M-am gândit la Sugihara și la cât de mult îl dorea Victor mort, sau, mai degrabă, Wilson, acționând prin intermediul lui Victor. Ceea ce însemna Sugihara pentru Wilson era probabil cu totul lipsit de importanță acum. Dacă i-aș fi putut ucide pe Victor și pe Wilson, aș fi fost mulțumit să nu mă interesez deloc asupra motivațiilor lor. Nu avea totuși ce să strice dacă aș fi aflat de ce fusese pusă în mișcare toată operațiunea asta.

— Te-ai mai gândit la Sugihara? am întrebat.

— În ce fel?

— Cine are de câștigat de pe urma morții lui? Anterior ne-am concentrat doar pe ceea ce ar putea însemna moartea lui. Dar dacă mor și alții, iar moartea lui Sugihara nu-i decât o părticică din ceva mai mare – ceva ce încearcă să obțină cel aflat în spatele tuturor acțiunilor? Noi știm că Wilson este implicat. Ceea ce înseamnă probabil că și CIA este implicată, tocmai până sus, la Casey. Dacă-i ceva mai sus decât Victor, atunci este probabil mai sus și decât Sugihara, nu crezi?

— Este o deducție corectă, totuși, din păcate, cu excepția recentei epidemii de morți al cărei vector ești chiar tu, în ultima vreme n-au existat și alte omucideri.

— Dar cel pe care l-a ucis Kobayashi din greșeală?

— Un contabil. După ce m-ai informat despre ce i s-a întâmplat de fapt, am constatat că avea o asemănare fizică superficială cu Sugihara. Cazul nefericit al unei persoane aflate în locul greșit la momentul greșit, la care s-a adăugat un asasin incompetent.

— Trebuie totuși să mai fie ceva. Tu ești polițist. Nu simți nimic?

A urmat o pauză. După aceea, Tatsu a spus:

— Ba da, însă nu văd.

— Atunci lărgește apertura. Să lăsăm asasinatele de politicieni. Ce știi despre… să zicem, decesele naturale de politicieni?

— Singura moarte a unui politician important din ultima vreme, și nu mă refer la pensionarii care au murit de bătrânețe, a fost a lui Masayoshi Ōhira, decedat acum doi ani în urma unui infarct după un vot parlamentar de neîncredere.

— Stai nițel. Cum adică, „în urma unui infarct”?

Tatsu m-a privit fix.

— Vrei să sugerezi că cineva i-ar fi cauzat infarctul?

Întâmplător știam că așa ceva era perfect posibil, dar n-am văzut niciun avantaj în a-mi confirma cunoașterea la prima mână.

— Să presupunem doar că ar fi posibil, am zis. Ce s-a-ntâmplat după moartea lui?

Tatsu s-a mai uitat la mine câteva clipe, de parcă încerca să decidă dacă să-mi răspundă la întrebare sau să revină la subiectul psihiatrilor. A ales probabil prima variantă, fiindcă a zis:

— Nu știi?

— N-am urmărit știrile din Japonia.

— În urma unui vot de neîncredere, Ōhira a fost înlăturat ca prim-ministru. Dar în loc să demisioneze, așa cum era de așteptat, el a cerut noi alegeri. După două săptămâni de campanie frenetică, a fost spitalizat din cauza epuizării. Peste alte douăsprezece zile a murit în spital după un atac de cord sever.

N-am spus nimic.

El s-a încruntat.

— Doar nu crezi cu adevărat…

— Să presupunem pentru o clipă că ar fi fost asasinat. Fă-mi… pe plac, te rog. Dieta l-a înlăturat printr-un vot de neîncredere, însă el n-a făcut ceea ce se așteptau toți și n-a demisionat. Dimpotrivă, i-a surprins printr-o campanie. Se bucura de suport popular?

Tatsu s-a încruntat iarăși.

— De fapt, da.

— Vezi cum ar arăta totul din punctul de vedere al celor care crezuseră că vor scăpa de el printr-o simplă și ieftină manevră parlamentară?

— Poate că da.

— Atunci mai fă-mi nițel pe plac. De ce ar fi vrut cineva să moară Ōhira? Cine ar fi avut de câștigat?

Încruntătura i s-a adâncit – nu pentru că s-ar mai fi împotrivit, am simțit, ci pentru că-și reconsidera masiv presupunerile anterioare despre caracterul natural al decesului lui Ōhira.

— A fost înlocuit de adjunctul lui, Masayoshi Itō, dar numai pentru o lună.

— Bun. Și cine i-a urmat lui Itō?

— Actualul prim-ministru, Zenkō Suzuki.

— Povestește-mi despre el.

— Adică nu știi nici măcar cine este prim-ministru?

— Știu numele și că face parte din PLD. Asta-i cam tot.

— Ar trebui să mai citești ziarele.

— O să pun chestia asta pe listă, imediat după psihiatru.

Tatsu a oftat.

— Să fiu sincer, despre Suzuki n-ar fi mai multe de spus decât despre Itō. A fost ales cu o majoritate copleșitoare, în urma unui val de simpatie populară pentru PLD cauzat de decesul lui Ōhira. De fapt, el a fost mai degrabă un interimar și de la bun început și-a anunțat dorința de a nu participa la alegerile curente.

Am simțit că ne apropiam de ceva și am încercat să-mi stăpânesc surescitarea.

— Și cine-i va succeda?

— La interior se vorbește despre Yasuhiro Nakasone.

Mi-am reamintit conversația purtată cu Miyamoto în ceainăria Nakajima.

— Da, am zis, am auzit același lucru de la o sursă din PLD.

— Cea care te-a prezentat lui Victor?

Tatsu nu se putea opri din a fi polițist, dar asta nu însemna că trebuia să-i răspund.

— Are vreo importanță?

— Cred că nu, dacă ești mulțumit de calitatea informațiilor sursei.

— Informația mea pare să se potrivească cu a ta. Cine-i sursa ta?

El a plecat capul, recunoscând tacit felul cum răsturnasem situația.

— Nu am o sursă. Sunt doar zvonuri. Dar provin de la cunoscători.

— Ei bine, omul meu zice că Nakasone va primi confirmarea, deoarece dorește o alianță militară mai strânsă cu Statele Unite.

— Da, Nakasone este de dreapta și vrea abolirea Articolului Nouă din Constituție, care limitează forțele militare japoneze.

— Știu ce-i Articolul Nouă.

— Crezusem că nu te pricepi la politică.

Nu puteam spune dacă Tatsu era un prieten care mă zgândărea sau un polițist care testa în mod reflex, căutând contradicții. Poate că ambele.

— Mă pricep doar puțin, nu chiar deloc.

Tatsu a mormăit – sunetul lui cel mai enigmatic.

— Când a fost șeful Agenției de Apărare în 1970, Nakasone a vrut să tripleze cheltuielile militare, de la tradiționalul unu la sută din PIB. De asemenea, a susținut intens dotarea Japoniei cu arme nucleare.

M-am gândit la Miyamoto și la convingerea lui că banii învinge întotdeauna.

— Prin urmare, am rostit cu glas tare, dacă Nakasone devine prim-ministru, se vor câștiga o mulțime de bani în urma creșterii cheltuielilor militare, corect?

— Da, dar nu numai atât. Există și implicații geopolitice. Nakasone a spus că dorește ca Japonia să fie portavionul de nescufundat al Statelor Unite. Un portavion poziționat permanent în largul coastelor răsăritene ale Uniunii Sovietice, Chinei și Coreei de Nord.

— Bun… și Sugihara ar fi în stare să se opună sau ceva de felul ăsta?

Tatsu m-a privit și mi-am dat seama că, în cele din urmă, începea să-și spună că era într-adevăr posibil să fi prins un fir.

— Nu știu, a zis el, nu sunt expert în funcționarea internă a PLD-ului. Sursa ta ce zice?

— O s-o întreb. Bun… Altcineva? Alte decese? Chiar și în urma unor atacuri de cord. Sau chiar dacă n-au fost politicieni. Aici se-ntâmplă ceva, iar noi nu vedem ce anume. Iar dacă nu vedem, asta-i din cauză că nu privim unde trebuie.

El a plecat fruntea, și-a ferit ochii, apoi a început să bată darabana cu degetele pe masă. După aceea m-a privit.

— Un jurnalist. Kazumi Yukimura. Acum un an a fost ucis prin înjunghiere de un partizan ai dreptei. Care după aceea…

— S-a spânzurat în arestul poliției?

Tatsu s-a încruntat.

— De fapt, și-a tăiat beregata cu o lamă pe care o avea ascunsă asupra lui.

M-am uitat la el și am așteptat să continue.

— Yukimura scrisese câteva articole în care criticase familia imperială și de aceea primise numeroase amenințări cu moartea. Asasinul lui era asociat cu grupări extremiste de dreapta din Japonia și, cu excepția sinuciderii, era un caz închis. Dar acum…

Am așteptat ca el să proceseze, știind că examina tot ce știa, pornind de la o ipoteză complet nouă.

— Yukimura avea mulți adepți în rândurile stângii, a rostit Tatsu după câteva secunde. El evita conferințele de presă ale guvernului, preferând să cerceteze cu atenție documentele oficiale în căutarea de discrepanțe. Multe dezvăluiri din scandalul de corupție Lockheed i s-au datorat lui. Și…

— Cred că știu. A fost un pacifist. Privea ca sacrosanct Articolul Nouă și limita de unu la sută impusă cheltuielilor militare.

— Dacă n-aș ști adevărul, aș zice că te pricepi la politică mai bine decât ești dispus să recunoști, a comentat Tatsu sec.

— Nu tocmai, dar acum, când ne-am pus amândoi mintea la contribuție și am mărit apertura,

încep să întrezăresc unele contururi. Tu nu?

El a încuviințat.

— Nu este de neconceput ca facțiunile care caută să profite de pe urma creșterii cheltuielilor militare să fi apreciat ca… incomode dezvăluirile permanente ale lui Yukimura.

— Așa că l-au incitat pe un extremist de dreapta, i-au spus unde și când îl putea găsi pe Yukimura, după care au pus niște polițai complici să-i ia gâtul când era în arest.

Tatsu a aprobat încetișor din cap.

— Desigur, nu există nicio dovadă. Toate astea sunt doar speculații. Totuși… se potrivesc.

— Și cum rămâne cu Wilson? Cu CIA? Care-i legătura cu Victor?

— Știi deja care-i legătura. Ai spus-o chiar tu la ultima noastră conversație.

— O siguranță de protecție.

— Exact. Dacă tu ai fi șeful CIA sau poate chiar cineva mai important din guvernul american și ai fi ordonat asasinarea unui prim-ministru japonez ca să-ți netezești calea spre o persoană mai dispusă spre cumpărarea de armament american și care propune folosirea Japoniei ca portavion de nescufundat, nu-ți ajunge doar simpla dezmințire. Ai nevoie de multe siguranțe de protecție. Astfel încât nimeni să nu poată vedea niciodată conexiunea, cu atât mai puțin s-o dovedească.

M-am gândit câteva clipe. Se explica motivul pentru care Victor fusese dispus să-l omoare în bătaie pe fostul șef al lui Miyamoto, care era tot membru PLD, dar devenise circumspect ulterior. Asasinarea unui membru al Dietei, ca Sugihara, mai ales după moartea șefului lui Miyamoto și infarctul prim-ministrului, ar fi creat un posibil șablon. Iar așa ceva trebuia evitat cu orice preț.

M-am gândit cât de greu era de controlat Victor. Poate că de fapt n-ar fi trebuit să-l ucidă așa de ostentativ pe șeful lui Miyamoto. Poate că, pur și simplu, el nu se putea opri din a acționa într-un

mod care era menit să-i facă pe oameni să se teamă de el. Poate că după aceea Wilson intervenise pentru a încerca să impună un grad de disciplină și discreție. Poate că asta se întâmpla chiar acum – apăruse un conflict de interese, cum spusese Tatsu.

— Deci ești de acord cu mine în privința „atacului de cord" al prim-ministrului Ōhira? am zis.

El a încuviințat din cap.

— Ei joacă cu bătaie lungă, totuși nu atât de lungă încât să fie de neconceput. Manevra parlamentară a eșuat. Cumva l-au dus pe Ōhira la spital și fie i-au cauzat un infarct, dacă așa ceva este posibil, fie au creat aparența unuia…

— Apoi Wilson a fost activat, poate chiar de William Casey, fostul lui amic din OSS, care a apelat la contactele sale din toată lumea până a identificat un fost soldat *Spețnaz,* jumătate japonez, jumătate rus, actualmente gangster, care vorbește japoneza, știe cum să se descurce aici, ba chiar are și resentimente de natură psihologică pentru felul cum a fost tratat în copilărie.

— Exact. Și care după aceea revine în Japonia și preia afacerea de la *yakuza,* folosind informațiile furnizate de Wilson.

— Așa cum a fost extremistul de dreapta pe care l-au trimis după jurnalist. Pentru polițiști sau pentru oricine alții care s-ar fi interesat, totul părea să aibă o explicație perfect evidentă. Care camufla ce se întâmplă de fapt.

Tatsu a făcut o grimasă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama și singur.

— Nu. Nu dispuneai de suficiente piese ca să distingi conturul. Și nici eu nu dispuneam de ele. Acum îl vedem amândoi.

Mi-am golit halba.

— O să discut cu sursa mea, ca să aflu cum s-ar potrivi Sugihara în scenariul ăsta. Cred totuși că știm majoritatea elementelor.

Tatsu și-a terminat și el halba, apoi s-a șters la gură cu dosul mâinii.

— Ești conștient, a zis el, că cei care vor afla că noi știm, sau că știm măcar o parte, vor fi extrem de nemulțumiți?

— Știi bine că nu-mi place să-i nemulțumesc pe oameni.

— Ți-am spus că mă îngrijorez când glumești.

— Cine glumește? De fapt, dacă i-am nemulțumit pe Victor și Wilson, mă gândesc că lucrul cel mai mărunt pe care l-aș putea face ar fi să-i scap de nemulțumirea aceea.

Capitolul 18

În seara aceea, joi, am luat o cameră în Imperial Hotel, unul dintre cele mai bune din Tokio. Maria spusese că era posibil să fie liberă în seara următoare. De aceea, dacă stăteam aici două nopți și evenimentele de la muzeu se derulau mai mult sau mai puțin așa cum plănuisem, ea avea să se bucure de hotelul frumos pe care-l dorise. Într-adevăr, camera era mult mai mare și mai opulentă decât oricare alta cu care fusesem măcar pe departe obișnuit. Pentru o vreme, m-am plimbat prin ea, închipuindu-mi toate locurile unde am fi putut face dragoste – patul somptuos, sofaua uriașă, covorul gros, baia enormă, ba chiar și pereții lambrisați –, iar gândul că Maria putea să fie acolo peste mai puțin de douăzeci și patru de ore mi-a produs un firicel constant de adrenalină.

Știam că era o prostie să-mi îndrept o parte atât de mare a atenției spre plăcere când încă nici nu terminasem treaba. Dar mai știam și că, dacă nu-l lichidam pe Victor la muzeu în seara următoare, n-aș fi murit doar eu. Putea să moară, de asemenea, și Maria. Concentrarea asupra serii de vineri, pe care urma s-o petrec cu ea în camera asta, reprezenta o modalitate de a nega alte finaluri.

Am dormit prost. În dimineața următoare, după duș și micul dejun, am verificat serviciul de preluare a apelurilor telefonice. Miyamoto îmi lăsase un mesaj. L-am sunat imediat.

— Eu sunt, am spus.

A urmat o pauză și am știut imediat că avusesem dreptate în privința șefului său. O simțeam pur și simplu – nu mai era necesar niciun cod.

După o clipă, el a zis:

— Am niște informații pentru tine. Ar fi util să ne întâlnim.

Mi s-a părut că vorbea puțin cam rigid. Dacă Yokoyama era alături de el, și presupuneam că așa

stăteau lucrurile, am sperat că nu-și va da seama.

— Sigur că da. Când te-ai gândit să ne vedem?

— Păi, dacă vrei tot în aer liber ca ultima dată, ar fi bine s-o facem curând, înainte să reînceapă ploaia. Poate chiar diseară.

Asta fusese! Și într-adevăr buletinul meteo anunța ploi, așa că referirea nu părea deloc ciudată. În același timp însă, m-am întrebat cât de agere erau antenele șefului său. Era imposibil s-o știu cu certitudine. Trebuia să țin seama de posibilitatea respectivă în tacticile mele.

La naiba însă, în seara asta trebuia să mă ocup de Victor. Și de Maria. Aproape că am spus: „Nu, alege altă seară”.

Apoi am înțeles. Știam că Victor încerca să-mi întindă o cursă la muzeu… atunci de ce încerca Yokoyama să-mi întindă o cursă separat?

„Pentru că ei nu se coordonează. Tatsu avea dreptate. Șeful lui Miyamoto îi raportează lui Wilson. La fel face și Victor. Dar ei doi nu au contact direct unul cu celălalt. Iar acum sunt în conflict de interese”.

Fără să ezit nicio clipă, am rostit:

— Ai dreptate. Bine, ne putem întâlni diseară, dar nu pot decât târziu. Poți să vii acolo după miezul nopții? Ba chiar pe la ora două noaptea?

— Da, e-n regulă. Unde ți-ar conveni?

Decisesem deja în privința locului.

— Știi templul Zenkō-ji din Omotesando?

— Da, bineînțeles.

— Ne vedem acolo. Și ai grijă – să nu fii urmărit de cineva.

— Da, bineînțeles.

Am închis și am aprobat satisfăcut din cap. Poate că era nițel straniu că alesesem locul unde Maria și cu mine deveniserăm intimi și unde oamenii lui Wilson m-ar fi putut lichida probabil, dacă n-ar fi avut motive ca s-o ferească pe ea. Totuși întrucât fusesem acolo de două ori, și încă recent, cunoșteam bine terenul. Știam în plus cum

să-l exploatez. Iar la ora două noaptea, Zenkō-ji avea să fie complet pustiu. N-ar fi existat civili printre care să se ascundă un atacator, așa că acesta putea fi practic orice individ pe care-l vedeam și care arăta câtuși de puțin suspect. Avea să fie o zonă din Tokio asupra căreia să dețin controlul.

Am mers pe jos spre apropiatul parc Hibiya. Pământul era moale și umed de la ploaia recentă și m-am plimbat printre bănci; unele erau ocupate de pensionari în cămăși cu mâneci scurte, altele de tineri în haine încă și mai neprotocolare, probabil lucrători part-time în supermarketuri și alți membri ai unei categorii de angajați cu normă redusă, aflată în creștere, care peste câțiva ani avea să fie cunoscută ca *furiitaa* – un termen general, obținut prin contopirea cuvântului englezesc *free* sau *freelance,* „liber" sau „liber-profesionist", cu cuvântul german *arbeiter,* „muncitor" – de către o societate uimită și tulburată de acceptul tinerilor de a subzista cu joburi marginale, plătite prost, în loc să se sacrifice nevoilor corporatiste ale societății mai vaste.

Mi-am limpezit mintea și am început să mă gândesc cum să ajung la Victor. Cu alte cuvinte, am început să mă gândesc cum ar încerca Victor să ajungă la mine.

El avea experiență. Știa, de asemenea, că și eu aveam experiență. N-ar fi făcut nimic evident și nici nu s-ar fi așteptat din partea mea să fac ceva evident.

Punctul de focalizare era muzeul. Clădirea principală avea o singură intrare pentru vizitatori, așa că, orice ar fi pregătit Victor, trebuia să fie un loc cu vedere clară spre punctul acela de sugrumare.

Iar asta însemna că nu dispunea de foarte multe opțiuni. Exista fântâna arteziană de pe esplanadă, flancată de două pâlcuri de arbori, dar era prea departe pentru a oferi o vedere clară și un acces rapid. Clădirea principală avea de asemenea două

aripi, în stânga și în dreapta, fiecare cu arbori decorativi în față, totuși nu era suficient pentru o acoperire decentă.

Nu întrevedeam niciun plan și începeam să mă simt frustrat.

„Retrage-te puțin. Ești prea focalizat”.

Da, așa era. Dar pe ce anume focalizam în mod excesiv?

„Camuflarea. Camuflarea este un instrument, nu un scop în sine”.

De acord, totuși el trebuia să se ascundă undeva. Dacă n-o făcea, l-aș fi văzut.

„Ești sigur?”

M-am gândit la felul cum eu însumi mă apropiasem de bodyguardul de la Super Doll – nu-mi camuflasem aspectul, ci-l schimbasem.

Am simțit cum inima și-a iuțit bătăile, când am înțeles cum va proceda. Desigur! Ce spusese Tatsu despre intrarea lui Victor și a oamenilor săi în palatul din Kabul, unde-l omorâseră pe președintele afgan și toată garda sa? Se îmbrăcaseră ei înșiși în soldați afgani. Se camuflaseră în ceva ce inamicul nu avea să bage în seamă, deoarece anterior îl clasificase ca fiind nepericulos. Era nepericulos deoarece era comun, rutinier, o imagine zilnică.

Victor știa probabil că eu fusesem la muzeu, sau cel puțin suspecta asta. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, el știa că eram familiarizat cu parcul Ueno.

„Exact. Și ce ești tu obișnuit să vezi în parc și în jurul muzeului?”

Am închis ochii o clipă și mi-am reamintit ce întâlnisem pe drumul spre muzeu în ziua când fusesem acolo. Elevi, desigur, totuși nu-l vedeam pe Victor îmbrăcând o uniformă de școlar. Mame cu cărucioare, de asemenea improbabil.

În parc erau mulți oameni fără adăpost. Dar niciunul în jurul muzeului.

„Atunci ce ai văzut acolo?”

Grădinarii.

Să fiu al naibii, asta era! Părea perfect. Pantalonii *monpe* bufanți și haina *hanten* care să-i ascundă constituția solidă. Iar cu o pălărie trasă mult pe ochi și cu capul plecat către măturatul frunzelor, sau tunderea ierbii, sau orice altceva, s-ar fi așteptat pe bună dreptate să-l trec cu vederea. Dacă oricare dintre ceilalți grădinari l-ar fi întrebat ceva, ar fi mormăit probabil câteva cuvinte despre angajarea recentă și ar fi continuat să-și vadă de treabă. Așa cum spusese Maria, nimeni nu se aștepta la o spargere într-un muzeu; dacă un necunoscut dorea să se ocupe de grădinărit, cât de probabil era ca altcineva să devină suficient de suspicios pentru a face ceva în privința lui?

În plus, el n-ar fi trebuit să stea mult timp acolo. Îmi spusese că Sugihara va sosi la ora 20. Victor știa de asemenea că eu știam că el va fi acolo, așteptându-mă. Iar asta însemna că eu voi ajunge acolo mai devreme. Iar asta însemna că Victor va ajunge acolo încă și mai devreme.

Nu-mi plăcea dinamica aceea, cu fiecare dintre noi încercând să anticipeze gândurile celuilalt și să le dejoace. Aveam nevoie de o abordare neconvențională, în afara cadrului obișnuit. Ceva ce Victor n-ar fi anticipat.

De asemenea, arma potrivită. Nu un cuțit, fiindcă ei toți aveau cuțite. Ceva mai bun.

M-am dus la un magazin de tehnică medicală și am cumpărat o orteză lungă și neagră – dintre cele de la șold până la gleznă, cu benzi cu arici, pe care oamenii le poartă după operații chirurgicale la genunchi sau după alte traume. Era livrată într-o husă din material negru, ceea ce avea să fie perfect. Am cumpărat de asemenea o cârjă, care să completeze imaginea generală. Iar la un magazin de surplusuri, am găsit o teacă din piele potrivită pentru cuțitul răposatului Oleg.

Aruncasem vestimentația purtată în noaptea când îl omorâsem pe Oleg, deoarece fusese împroșcată cu sângele și creierii bodyguardului,

așa că următoarea mea escală a fost la un magazin cu haine pentru bărbați, de unde am cumpărat un costum nou, cămașă, cravată, curea și pantofi. Erau chestii destul de banale – excelente pentru contopirea într-o mulțime, dar nici pe departe, mi-am dat seama, pe atât de fine cum fuseseră cele pe care Angajatul Ito mă ajutase să le aleg în Ginza. Trebuia să recunosc că-mi plăcuseră mai mult acelea. Eram încântat că devenisem mai priceput în a observa deosebiri față de care fusesem cândva orb, dar înțelegeam de asemenea că hainele de calitate puteau deveni un obicei scump, pe care nu mi-l îngăduiam deocamdată și de care oricum nu aveam nevoie.

După ce am revenit la Imperial, m-am schimbat în hainele noi și mi-am fixat orteza pe piciorul drept, ajustându-i unghiul pentru a nu fi perfect rectilinie. Folosind cârja, am șchiopătat în jurul camerei câteva minute. De data asta n-a mai trebuit să exersez sau să imit nimic, întrucât piciorul îmi era imobilizat exact ca al cuiva care tocmai suferise o operație chirurgicală la genunchi și nu aveam de ales decât să merg stângaci și cu un șchiopătat pronunțat.

După aceea, am lipit cu bandă adezivă teaca în care se afla cuțitul lui Oleg pe interiorul antebrațului meu stâng, unde îl puteam accesa rapid cu mâna dreaptă. Nu mă așteptam să-l întâlnesc pe Victor înainte de căderea serii – poate că el avea să mă aștepte mai devreme, dar nu cu atât de mult timp –, însă, dacă mă înșelam, aveam acum acces instantaneu la o armă. Satisfăcut, mi-am îmbrăcat sacoul, am băgat în buzunar instrumentele pentru spargerea încuietorilor pe care învățasem să le utilizez cu zece ani în urmă de la un bătrân lăcătuș coreean, cu ocupații mai degrabă ilicite, din Shin Ōkubo, m-am examinat în oglinda înaltă și, nevăzând nimic anormal, am părăsit hotelul.

Am luat un taxi din fața parcului Hibiya și i-am cerut șoferului să mă ducă direct la muzeu. Când ne-am apropiat, l-am rugat să dea un ocol larg parcului – i-am spus că ajunsesem prea devreme și, din cauza piciorului în orteză, care era întins acum pe banchetă, mașina lui era locul cel mai confortabil în care să stau. S-a conformat și, în timp ce mergeam, mi-am reîmprospătat amintirile despre teren. Domeniul din jurul muzeului era spațios și similar unui parc – un covor verde, format din pante lungi și ierboase și pâlcuri de copaci înconjura șase clădiri cenușii strânse laolaltă. Întregul perimetru era împrejmuit de garduri din bare de fier, dintre care cel nord-vestic era cel mai înalt; cel mai scund și singurul ale cărui bare nu aveau vârfuri ca de suliță era cel sud-vestic, unde se afla și poarta pentru vizitatori. Bănuiam că vârfurile acelea erau mai degrabă decorative decât funcționale. Din punctul de vedere al securității, era lipsit de sens să faci un zid inexpugnabil și să-l lași pe altul vulnerabil.

Dacă Victor se aștepta să vin pe urmele lui, și presupuneam că așa era, putea să anticipeze că voi evita poarta pentru vizitatori și voi alege o rută mai puțin evidentă. Iar cea mai evidentă rută mai puțin evidentă era gardul sud-vestic scund și fără vârfuri. De aceea am respins-o.

În al doilea tur, am decis că-mi plăcea latura de sud-est. Gardul cu vârfuri ascuțite era acolo mai înalt de doi metri, dar în mijloc exista o poartă de acces ale cărei bare nu erau ascuțite și peste care aș fi putut trece în câteva secunde. Din nou, o slăbiciune bătătoare la ochi din perspectiva securității, dar, așa cum bine spusese Maria, în Japonia nu se înregistrau multe spargeri la muzee.

„Totuși… Exact acolo te-ar aștepta Victor”.

Rahat! Oare eram paranoic? Pentru ambuscadă, el nu putea să rișt alegând un loc care să nu-i ofere vedere asupra intrării în muzeu, nu? Pentru că, dacă ar fi ales greșit, m-ar fi putut rata complet.

Intrarea era punctul de sugrumare. Pe ea trebuia s-o vadă.

Am decis totuși că poarta metalică reprezenta o vulnerabilitate cam prea evidentă. Era mai bine să aleg un loc mai puțin tentant.

La al treilea tur de parc, i-am cerut taximetristului să încetinească. Pe colțul nord-vestic, gardul dispărea în spatele unui crâng micuț. Continua să fie înalt, cu vârfuri ascuțite și deloc atrăgător, totuși arborii ar fi oferit un grad de acoperire. Mai văzusem câteva zone similare, așa încât, chiar dacă Victor mi-ar fi anticipat gândirea, tot ar fi trebuit să dea pur și simplu cu banul în privința locului pe care l-aș fi ales pentru a sări gardul. Nu putea decât să recurgă la o poziție din care să vadă ușa muzeului, iar asta însemna că n-aș fi avut probleme la intrarea pe domeniu. Ceea ce avea să se întâmple ar fi fost după aceea.

I-am mulțumit taximetristului pentru răbdare și l-am rugat să mă ducă la intrare, unde am privit cu atenție în stânga și în dreapta după ce a oprit. Era abia începutul după-amiezii și nu-mi imaginam că Victor va sosi chiar așa devreme – așteptarea putea dura, ceea ce ar fi însemnat o expunere lungă. Totuși nu mai consideram nimic de la sine înțeles. N-am văzut nimic care să-mi declanșeze vreo alarmă – nici grădinari, nici oameni fără adăpost, niciun fel de pierde-vară suspecți, ci doar câteva grupuri de vizitatori absolut banali.

Am plătit cursa și apoi am suit șchiopătând scara de acces în muzeu, privind în același timp după puncte potențial periculoase. Totul era curat. Odată intrat, am baleiat holul. Din nou, nimic suspect. De asemenea, n-am zărit-o pe Maria, nici pe directorul Kurosawa. Dacă m-aș fi întâlnit cu ei, îmi pregătisem o poveste despre vizitarea muzeului pentru a afla mai multe înainte de interviu, în ciuda unei accidentări pe care o suferisem la un antrenament de judo, o poveste pe care aveam s-o mărturisesc ca și cum aș fi fost

rușinat că-mi fusese descoperită dorința de a lucra în muzeu – camuflând comiterea unei infracțiuni mai mari prin aparenta confesiune a unei infracțiuni mai mici. Simțeam totuși că Maria era ocupată cu ultimele pregătiri ale expoziției ei. Cât despre Kurosawa, consideram că își petrecea cea mai mare parte a timpului în vizuina cabinetului său, înconjurat de artefacte dragi.

În stânga mea era un paznic. Am fluturat din braț spre el și m-am apropiat, sprijinindu-mă greoi pe cârjă și strâmbându-mă ușor, ca și cum aș fi fost marcat de durere sau de efort.

— Scuză-mă, i-am spus. Mi-ai putea spune unde-i liftul? Treptele de la intrare au fost destul de grele.

El mi-a privit iute orteza și cârja – dacă s-ar fi uitat prea îndelung, ar fi dat dovadă de impolitețe – și a încuviințat compătimitor din cap, fără să pară deloc suspicios. Și de ce ar fi fost? Nu încercam să ascund nimic. Îl abordasem deschis cu o întrebare perfect adecvată stării mele evident dificile. În același timp, definisem în mintea lui că orteza nu era nimic altceva decât… o orteză. Tot așa cum un ciocan poate fi definit ca nimic altceva decât un ciocan.

— Sigur că da, a zis el. După colț, în dreapta scării.

Am făcut o plecăciune ușoară, apoi m-am îndepărtat, șchiopătând ostentativ. M-am oprit la toaletă, unde, într-o cabină, am slăbit toate benzile cu arici ale ortezei, mai puțin una. Husa neagră a ortezei se afla deja în lungul piciorului meu, practic imposibil de deosebit de orteza în sine. După aceea am pornit spre lift.

Peste alte două minute stăteam în fața ușii depozitului de la subsol, cu inima bubuindu-mi. Maria îmi confirmase că erau puțini paznici, dar asta nu însemna suspendarea legilor lui Murphy. Dacă apărea cineva, unicul meu plan era să desfac ultima bandă cu arici, să arunc orteza și s-o iau la

fugă. Totuși, în mai puțin de un minut, grație instrumentelor pentru spargerea încuietorilor, lecțiilor excelente ale fostului meu profesor și propriilor mele antrenamente intense, am învins încuietoarea și am intrat. Am închis ușa, am aprins lumina, apoi am fixat mânerul cârjei sub clanță și am lovit cu vârful pantofului capătul cu amortizor de cauciuc până m-am asigurat că ușa era ferm înțepenită. Dacă s-ar fi întâmplat să apară cineva, speram că va bănui că ușa se blocase și avea să caute vreun mecanic, oferindu-mi astfel răgaz s-o șterg de aici. În plus, în felul acesta, nu aveam cum să uit cârja.

M-am dus direct la săbii. Am ridicat-o pe cea pe care o mânuisem alaltăieri, favorita mea, și apoi, ca și cum aș fi culisat manșonul unui pistol ca să verific dacă are glonț pe țeavă, am tras mânerul *tsuka* din lemn doar atât cât să-mi confirm vizual că lama era într-adevăr în teaca *shirasaya.* Am împins lama la loc și am băgat teaca închisă în husa neagră aflată în lungul piciorului meu. Am strâns benzile cu arici, fixând pachetul de picior, am șchiopătat până la ușă, am deblocat cârja, am stins lumina și am întredeschis ușa pentru a trage cu ochiul pe coridor. Pustiu. Se părea că domnul Murphy n-avea să-și facă apariția azi. Cel puțin, nu deocamdată.

Când am revenit la lift, am avut din nou noroc – era tot la subsol, așa că n-a trebuit să aștept sau să risc să coboare cu vreun angajat al muzeului. Am intrat în cabină și am apăsat butonul pentru etajul întâi. S-a oprit însă la parter. M-am concentrat pentru a respira firesc, alungând din minte faptul că tocmai furasem o sabie neprețuită de samurai și concentrându-mă asupra personajului meu – un simplu *sarariiman,* probabil recent concediat și de aceea rușinat, care se ascundea de lume printr-o vizită la muzeu.

Ușile s-au deschis și, în ciuda eforturilor mele, mi-am imaginat pentru o clipă că am văzut-o pe

Maria… dar nu era decât un grup de vizitatori vârstnici. S-au adunat în jurul meu, câțiva mi-au privit cu simpatie înțelegătoare cârja, apoi ușile s-au închis și am continuat urcarea. Toți erau cel puțin de două ori mai bătrâni decât mine, totuși s-au străduit din cale afară să-mi facă loc pentru a putea ieși, șchiopătând, înaintea lor. Bănuiesc că prin gestul acela colectiv se simțeau mai în vigoare comparativ cu mine. Am fost încântat că orteza și cârja atrăgeau atenția cuvenită.

Îmi doream foarte mult să ies naibii din muzeu, ca nu cumva cineva să observe lipsa sabiei și să dea alarma. În același timp însă, nu voiam ca paznicul de la intrare să mă vadă plecând așa de repede, ceea ce ar fi părut ciudat, dar nu era prudent nici să-mi pierd timpul într-o sală cu exponate, unde exista șansa, oricât de mică, să mă întâlnesc cu Maria sau cu directorul Kurosawa. De aceea, am intrat într-o cabină a grupului sanitar. Am închis ochii și am respirat egal și regulat, percepându-mi ritmul mai ridicat al bătăilor de inimă.

Am înțeles că tocmai făcusem o prostie. În Tokio se puteau procura săbii de samurai, inclusiv imitații de calitate, care mi-ar fi slujit destul de bine. De ce o dorisem pe aceasta? De ce-mi asumasem riscul?

Nu eram sigur. Sabia mi se păruse perfectă atunci când fusesem cu Maria și o ținusem în mâini. Ca și cum ar fi fost o extensie a mea… sau eu aș fi fost o extensie a sabiei. Era ceva întipărit în copilăria petrecută în Japonia și, în același timp, ceva cu care mă reconectasem foarte recent, după mult timp și multe evenimente. Bineînțeles, totul fusese doar o coincidență. Dar cumva… părea mai mult decât atât.

Mda. Poate că gândisem orientat spre un talisman, însă nu doream să țin în mâini chiar orice sabie când îl voi înfrunta pe Victor.

Voiam să fie sabia asta.

Am petrecut următoarele patruzeci de minute concentrându-mă asupra respirației, fără să mă gândesc la ceea ce tocmai făcusem, nici la ce trebuia să fac în continuare, doar așteptând și concentrându-mă asupra așteptării.

După ce am apreciat că stătusem suficient, am tras apa și am ieșit din cabină. Aproape ajunsesem la ușă, când aceasta s-a deschis. Și a intrat directorul Kurosawa.

Bătrânul a mijit ochii și m-a privit direct. Nu aveam unde să dispar. Nici măcar nu mă puteam întoarce. M-am pregătit să-mi recit povestea pregătită.

Deschisesem gura și cuvintele erau pe punctul de a se rostogoli, când mi-am dat seama că… Kurosawa trecea pe lângă mine. Mi-am înfrânat pornirea de a vorbi și am continuat să șchiopătez. Poate că îl derutaseră cârja și orteza? Era posibil. Precum și faptul că vederea îi era la fel de slabă ca auzul.

Intenționasem să mă opresc la ușă și să verific coridorul înainte să ies, dar acum ar fi părut straniu. Așa că am ieșit fără nicio verificare prealabilă, am dat să mă întorc la dreapta… și am zărit-o pe Maria venind drept spre mine, însoțită de doi tineri japonezi, despre care am bănuit că făceau parte din personalul muzeului.

„Fir-ar să fie!” Am pivotat și am pornit să șchiopătez în direcția opusă, gârbovindu-mă peste cârjă și făcând tot ce-mi stătea în putință ca să-mi schimb postura și personajul. Imediat după ce am dat colțul, am intrat în sala *Costume din perioada Edo,* iar acolo am înaintat mult mai rapid, străduindu-mă să mă distanțez. Câțiva vizitatori m-au privit, cu atenția atrasă de ecourile cadenței ciudate a pașilor mei și de scârțâiturile amortizorului de cauciuc al cârjei, întrebându-se probabil de ce părea atât de grăbit bărbatul cu orteză. Pe mine mă preocupa însă mai puțin atenția acordată de niște străini decât posibila întâlnire cu

Maria, așa că am menținut pasul alert. Până am ieșit din sală și am dat următorul colț, Maria și micul ei alai nu se mai zăreau. Am coborât pe scara principală, ținându-mă de balustradă și țopăind pe piciorul „sănătos”.

Desigur, paznicul stătea în fața intrării și mi-a urmărit coborârea chinuită. Până am ajuns jos, transpiram abundent. El m-a privit și s-a încruntat, parcă uluit.

— La urcat e mai greu, am zis, deși cuvintele îmi erau contrazise de pelicula de transpirație pe care o simțeam pe frunte. La coborât e chiar amuzant.

El a încuviințat din cap în tăcere, gândindu-se, fără doar și poate, că avea lucruri mai bune de făcut decât să stea de vorbă cu lunatici șchiopi, iar eu am ieșit din muzeu. M-am oprit și am privit cu atenție de la stânga la dreapta – totul era curat –, după care am cotit la stânga și am dispărut de acolo.

Mă înșelasem dacă crezusem că Murphy își luase o zi liberă. Sosise doar ceva mai târziu. Speram totuși să fi fost unica lui apariție. Pentru că obținerea sabiei fusese partea ușoară. În mod clar, folosirea ei cu succes avea să prezinte alt grad de dificultate.

Capitolul 19

Am luat alt taxi înapoi la Imperial, unde mi-am scos orteza și am tras sabia din teacă. Deși lipsită de mânerul *tsukaito* de luptă, priza era sigură, iar oțelul se simțea în mână ușor și totodată substanțial de letal.

Am vârât-o înapoi în teacă, am pus-o cu grijă sub saltea, am atârnat pe ușă plăcuța „Nu deranjați” și am ieșit în altă expediție de târguieli. Era o ușurare să mă pot mișca din nou normal și mi-am dat seama că-mi suprimasem multe temeri că l-aș fi putut întâlni pe Victor pe când fusesem pe jumătate imobilizat de orteză. Desigur, avusesem cuțitul lui Oleg, totuși acum, când nu mai purtam orteza, am înțeles cât de rău m-ar fi împiedicat. M-am întrebat din nou ce anume mă îndemnase să-mi asum atâtea riscuri pentru a obține această sabie anume. Continuam să nu am un răspuns. În același timp însă, era clar că acum, după ce mă înarmasem cu ea, mă simțeam mai puternic și mai sigur pe mine.

Am făcut două opriri: mai întâi la un magazin pentru bărbați, ca să cumpăr alt costum cu haină și cămașă – de data asta, toate cu câteva numere mai mari – și o pereche de mănuși din piele de căprioară. Apoi, la un magazin de materiale foto second-hand, de unde m-am echipat cu un aparat foto ieftin și un trepied pliant într-un toc lung de nailon.

După ce m-am întors în hotel, am șters cu grijă cuțitul lui Oleg, mânerul și teaca sabiei, punând sabia în teacă în tocul trepiedului, de pe care șterseseem de asemenea amprentele. După aceea, m-am echipat cu platoșa mea modificată: costumul de motocros și vesta din kevlar. Am pus pe deasupra cămașa nouă, mi-am prins din nou cuțitul lui Oleg de antebrat și apoi am îmbrăcat sacoul. Mi-am dat părul cu gel și l-am pieptănat pe spate,

după care m-am examinat în oglindă. De acolo m-a privit un *sarariiman,* cu cincisprezece kilograme mai gras, supraponderal, cu ochelari demodați și un costum ieftin, care-i cădea prost. „Perfect!” Am trecut pe după gât cureaua aparatului foto și am cântărit în mâini tocul trepiedului. Acum arătam ca unul dintre zecii de fotografi amatori din Tokio, care terminase programul de muncă nițel mai devreme și ieșise pentru a-și satisface hobby-ul. Nu aveam să-l păcălesc pe Victor, dacă apuca să mă vadă înainte să-l văd eu, dar n-aș fi atras o a doua privire din partea trecătorilor civili, așa cum ar fi putut atrage, să zicem, un bărbat care ducea o sabie de samurai lungă de aproape un metru într-o *shirasaya.* În sine, un toc lung din nailon putea să conțină orice. Alături de aparatul foto, trebuia să conțină echipament fotografic. Eram ca un magician care impune o anumită carte de joc, atâta doar că eu voiam să impun o percepție.

M-am gândit să iau trenul, dar apoi mi l-am imaginat pe Victor așteptând în exteriorul stației Ueno. Știam că deveneam excesiv de paranoic, însă am decis că nu era nimic rău în a merge tot cu taxiul. L-am rugat pe șofer să mă lase la Kaneiji, un templu budist aflat dincolo de colțul nord-vestic al muzeului și care, cu faimoasa lui pagodă, era un loc potrivit pentru un bărbat cu un aparat foto și un toc pentru trepied.

Am așteptat ca taxiul să se îndepărteze, apoi mi-am pus mănușile și am mers pe stradă. Se amurgise de acum și aerul avea prospețimea răcoroasă a toamnei. Era devreme, considerând că Victor îmi spusese că Sugihara va sosi după ora 20, dar destul de bine ca să fiu înaintea lui Victor.

În jur nu erau mulți pietoni și, când am întrezărit o oportunitate, m-am strecurat în spatele copacilor și m-am apropiat de gard. M-am oprit apoi ca să privesc și să ascult, dar parcul muzeului, aflat de cealaltă parte a gardului, dincolo de un pâlc de

copaci des ca și în partea mea, era nemișcat și tăcut.

Am luat aparatul foto de la gât și l-am aruncat peste gard, apoi am așezat tocul trepiedului cu un capăt pe sol și am îndesat parțial capătul celălalt între două bare din fier ale gardului. După care, cerându-mi scuze în gând îndepărtaților zei ai făurarilor japonezi de săbii, am pus un picior pe capătul tocului, am prins în mâini barele metalice și m-am tras în sus.

Cu ajutorul tocului, care era ranforsat de teaca din lemn dinăuntru, jumătate din corpul meu se ridica deja deasupra gardului. Cu foarte multă grijă, mi-am lăsat abdomenul pe vârfurile ascuțite ale barelor, am trecut peste el brațul drept și, lent, mi-am rotit picioarele pe deasupra. Mulțumită kevlarului, n-am fost tras în țeapă, totuși puteam simți presiunea exercitată de corpul meu și eram perfect conștient ce se putea întâmpla dacă unul dintre vârfuri luneca pe lângă platoșă.

Nu s-a întâmplat însă asta. Am ajuns cu picioarele de cealaltă parte a gardului, m-am împins în sus în brațe, apoi m-am propulsat din picioare și am aterizat într-o cădere *ukemi* de cealaltă parte. M-am ridicat imediat, cu fața spre muzeu și mâna dreaptă pe mânerul cuțitului lui Oleg. Nu s-a-ntâmplat nimic. Nicio mișcare, nicio surpriză. Oriunde s-ar fi aflat Victor, nu era aici.

M-am întors la gard, m-am întins printre bare și am ridicat treptat tocul trepiedului până a trecut de vârfurile sulițelor și l-am putut apuca și trece dincoace. Am luat apoi camera foto, m-am grăbit spre un pâlc de copaci și am tras fermoarul din capătul tocului. Am băgat mâna înăuntru și am prins mânerul sabiei. Ca s-o folosesc, aruncam aparatul foto, țineam tocul cu mâna liberă și scoteam sabia cu cealaltă mână. Grație reflexului de a verifica armele, am testat scoaterea ei din teacă, am fost mulțumit de viteză, după care am

ieșit de la adăpostul copacilor și am pornit spre muzeu.

Era încă destulă lumină ca să văd și în același timp începuse să se întunece, astfel încât detaliile erau neclare. Și tocmai trecuse de ora 18 – oare cât de devreme se aștepta Victor să apar eu? Îi simțeam prezența malefică. Dar unde putea fi?

Undeva în apropierea intrării în clădirea principală, mi-am reamintit. Era unicul lui punct de sugrumare.

„Totuși el joacă același joc ca tine, anticipând faptul că-l vei anticipa”.

Așa era.

Am mers spre vest prin spatele clădirii principale, rămânând la adăpostul copacilor și umbrelor, cercetând întruna zona cu ochii, atent la foșnetul trădător al unei frunze sau la trosnetul unei crenguțe. Ritmul bătăilor inimii îmi crescuse ușor, dar pe ansamblu eram calm și concentrat, așa cum fusesem cândva în junglă. N-am văzut pe nimeni. Știam că muzeul continua să fie deschis, dar la ora asta vizitatorii n-ar fi avut motive pentru asemenea plimbări în spate.

Am ocolit pe departe clădirea, până am ajuns în dreptul colțului vestic din față. Am fost mulțumit să văd că niște grădinari își începuseră munca, măturând și greblând frunze în lumina slabă și cenușie; felinarele dispuse în lungul aleii ofereau acum o iluminare mai bună decât ultimele raze ale asfințitului. Niciunul nu m-a băgat în seamă. Niciunul nu emana vreo aură suspectă. Niciunul nu era clădit ca Victor.

M-am întors pe același drum pe care venisem. Inima îmi bubuia mai tare acum. Recunoașterea se apropia de capăt. Dacă Inamicul se afla aici, eram pe punctul de a-l întâlni. Am strâns mai ferm mânerul sabiei și am încetinit pasul, lăsându-mi ochii să se adapteze la felinarele din fața clădirii, utilizând arborii ca acoperire, precaut să calc doar pe pământ și pe mușchi, evitând frunzele risipite.

Am descris din nou un cerc larg, oglindindu-l pe cel efectuat în cealaltă parte, înaintând prudent până am ajuns în dreptul colțului estic. În fața muzeului, veneau și plecau vizitatori. Dincolo de ei, am văzut alți grădinari. Niciunul nu părea suspect.

„Unde dracu-i el?”

Nu cred că am auzit sunetul dinapoia mea, cât mai degrabă l-am simțit. Sau l-am intuit. Pentru că, într-o străfulgerare de o microsecundă, am înțeles că Victor nu supraveghease intrarea. Nu tocmai. El știuse că mă voi apropia pieziș, că-l voi căuta în toate punctele în care s-ar fi putut ascunde. De aceea se poziționase încă și mai departe – tocmai lângă poarta pentru vizitatori, o intrare atât de evidentă, încât știa că nu voi cuteza s-o folosesc. Și mă zărise cercetând din partea de vest, știuse că voi repeta manevra în locul acesta pustiu aflat în est, traversase în diagonală pentru a mi-o lua înainte, venise înapoia mea…

Am aruncat aparatul foto și am prins tocul trepiedului, trăgându-l puternic și scoțând sabia, apoi m-am rotit și mi-am adus mâna stângă într-o priză cu ambele mâini…

Și l-am văzut pe Victor, apropiindu-se la nici trei metri depărtare, în haine de grădinar și cu o pălărie ce-i ascundea identitatea, cu un cuțit mic ținut discret în mâna dreaptă. S-a oprit la vederea lamei lungi din oțel care-mi apăruse pe neașteptate în mâini; lumina în descreștere a amurgului sclipea pe *hamon.*

— Un prostălău *Spețnaz* tipic, am rostit și am rânjit. Vine cu un cuțit la un duel cu săbii.

Am privit în stânga și în dreapta. Eram destul de sigur că, din motive logistice și psihologice, nu era însoțit de nimeni. Totuși, *Dovereai, no provereai.* Ne aflam departe de intrare și de alei, iar zona era pustie. Nu eram decât noi doi.

În curând avea să rămână doar unul.

Insulta mea fusese calculată. Doream să se năpustească spre mine, ideal clocotind de furie, ceea ce mi-ar fi oferit cea mai bună șansă să exploatez raza mult mai mare de acțiune a sabiei. Totuși n-a procedat așa. Văzusem și anterior că autocontrolul îi putea uneori anula demența. Pentru moment, se părea că autocontrolul era superior.

Dar nu cu totul, pentru că o persoană cu adevărat întreagă la minte, înarmată doar cu un cuțit, ar fi fugit instantaneu la vederea *katanei* letale, sperând să scape cu viață. Se părea că Victor avea alte priorități. El voia să mă ucidă în seara asta. Sau să moară, încercând s-o facă.

Iar asta însemna că autocontrolul lui nu era decât parțial. Dacă l-aș mai fi putut irita puțin, nebunia lui avea să pună stăpânire pe el cu siguranță.

De fapt, nu aveam de ales. Dorința lui de a se expune sinuciderii îi conferea un avantaj – avea să-i îngăduie să-și asume riscuri, să accepte chiar și răni letale, ca preț al uciderii mele. Pe de altă parte, eu eram decis să trăiesc, așa că aveam să fiu silit să adopt tactici mai conservatoare. Determinarea suicidală cuplată cu o măsură de control era o combinație descurajantă. În privința primului element, nu puteam face nimic. Pe al doilea l-aș fi putut totuși învinge.

— Care-i problema? am spus. Oleg n-a putut veni? E tot bolnav?

El și-a scos pălăria și a aruncat-o cât colo.

— O să mori, tipule belit. Știi asta, da?

— Dacă eu sunt belit, prostălăule, atunci Oleg cum este?

În ciuda luminii slabe, am văzut că s-a întunecat la chip. Am insistat, pentru a-mi spori avantajul.

— Știai c-a făcut pe el când l-am strangulat? Așa a fost, să știi. Mi-a fost mai greu să evit să calc în rahatul amicului tău, decât să-l omor pe el.

Am văzut cum maxilarele i s-au încleștat și nările s-au dilatat. Știa că n-ar trebui să se năpustească asupra mea… însă dorea enorm s-o facă.

— Așa obișnuiesc durii din *Spețnaz* s-o mierlească? Făcând pe ei?

Nu era totuși suficient. Victor știa ce făceam și, oricât de mult îl înfuriau insultele, nu-l împingeau peste margine. Aveam nevoie de altceva, de ceva încă și mai esențial pentru psihologia lui decât trecutul în armată. M-am gândit la biletul de la orfelinat despre care îmi povestise Tatsu.

— Nu-i nimic, am continuat. Sunt sigur că tu ești mai dur decât a fost el. La urma urmelor, taică-tău a fost general sovietic, nu?

Victor m-a privit și o undă de nesiguranță i-a trecut peste trăsături, iar eu am continuat:

— Atâta doar că n-a fost așa ceva. Taică-tău a fost pur și simplu un amărâștean de soldat rus, capturat de japonezi după o luptă pierdută, care a violat-o pe țăranca de maică-ta și-a lăsat-o grea cu tine.

— Rahat cu ochi mincinos ce ești! a zis el cu glasul transformat practic într-un șuierat.

— Maică-ta a fost mincinoasă, Victor. Deși eu n-o învinovățesc. Știa că adevărul te va distruge. Așa c-a născocit o poveste ca să crezi că ratatul de taică-tău a fost un erou.

Am simțit un fulger de inspirație și am continuat:

— Și Wilson a confirmat-o, este? Ți-a spus că-și folosea contactele din CIA ca să-l găsească pe taică-tău, pe marele general?

El și-a dezgolit dinții, cu ochii arzând de ură, și am știut că descoperisem ceva.

— Și chiar n-ai putut să te prinzi de adevăr? am continuat. Cât de greu ar fi pentru CIA să găsească un general sovietic? Te-a tras pe sfoară, prostălăule. Așa cum a făcut și maică-ta. Așa cum au făcut toți. Toată viața ta e clădită pe o minciună

atât de evidentă, că tu ești singurul destul de prost ca s-o creadă. Tu, Hikaru Yamada. Ăsta-i numele tău adevărat, nu? Victor Karkov, rahat! O glumă proastă!

Mă privea și aspectul lui era al unui vulcan aflat pe punctul de a erupe.

— A existat totuși și o parte bună, am urmat. Partea bună este că tu ai știut-o. În adâncul inimii tale, ai știut-o mereu. De-aia ești atât de disperat ca toți să-ți știe de frică. Am început să râd. Nu-i așa? Pentru că ți-e frică ție însuți. Uită-te la tine – ajunge să vezi o săbiuță și ești gata să te ca…

Victor a scos un fel de răget în rusă și s-a repezit spre mine, făcând-o, nu știu dacă din instinct sau dintr-o rămășiță de viclenie tactică, în timp ce vorbeam și eram astfel inhibat să schimb vitezele, pentru a-l intercepta. Fusesem însă oricum pregătit și, când a fandat cu cuțitul, am pășit în lateral spre stânga și l-am lovit în umăr, tăind cu *katana* de la triceps până la încheietură ca un vânzător care taie o felie de carne pentru chebap.

Din tăietura lungă a țâșnit sângele, iar Victor a mârâit și s-a rotit spre mine, prea înnebunit de insultele mele ca să se mai gândească la o retragere tactică. Am ridicat sabia, într-o mișcare de spintecare spre gâtul lui, însă a parat cu brațul în care ținea cuțitul, ceea ce i-a cauzat altă tăietură adâncă pe antebraț, dar în aceeași clipă a întins mâna liberă și a reușit să prindă realmente lama sabiei.

Am reacționat instinctiv, smucind-o din mâna lui. Datorită adrenalinei care încetinea totul, am zărit degete însângerate ce se rostogoleau prin aer ca niște cartușe scuipate de mitralieră, dar am înțeles că nu conta, că lui nu-i păsa de degete, ci îl interesa doar să se apropie cu orice preț și, înainte de a-l putea lovi din nou cu sabia, Victor a răcnit și s-a aruncat înainte, ca să-mi spintece pântecul cu cuțitul. Lama a trecut peste plăcuțele de kevlar și pentru o clipă i-am văzut ochii fulgerând cu

triumful animalic dat de convingerea că-mi deschisese abdomenul. Apoi însă privirea aceea s-a schimbat în teamă, când a priceput că ceva nu era în regulă: eu nici nu făcusem vreo grimasă, nici nu urlasem, așadar cuțitul nu pătrunsese. Înainte să-și dea seama ce nu mersese și să se pregătească pentru un atac mai eficient, am pășit din nou în stânga și am coborât sabia peste încheietura lui dreaptă. Am preferat acuratețea în locul vitezei și lovitura n-a fost destul de puternică pentru a i-o reteza complet, însă l-a tăiat până la os. A scăpat cuțitul din mână și, când și-a ridicat instinctiv brațele însângerate pentru a-și proteja capul și gâtul, am coborât sabia și am spintecat de la dreapta spre stânga, lovindu-i genunchiul stâng și aproape retezându-i piciorul.

Timp de o secundă, Victor a rămas în picioare, având imaginea bizară a unui personaj din desenele animate care fuge cât poate și ajunge deasupra unei prăpăstii, unde mai plutește o secundă înainte ca gravitația să acționeze inexorabil. După aceea piciorul i s-a îndoit și el s-a năruit. A reușit să întindă restul mâinii stângi și să evite să cadă cu fața în jos. Nu exista însă nicio îndoială că era terminat. S-a străduit să se ridice, dar n-a izbutit decât să cadă pe spate.

M-am uitat în jur, asigurându-mă că eram tot singuri. Apoi l-am privit pe Victor. M-aș fi putut apropia să-i dau lovitura de grație, dar, dintr-un motiv necunoscut, n-am făcut-o. L-am privit încă o secundă cum se căznea să se scoale. În ciuda celor întâmplate, n-am putut să nu simt un respect surprinzător, îndoielnic, pentru bărbatul acesta care fusese atât de clar învins, însă care refuza să moară pe spate.

După o clipă, a izbutit să se rostogolească pe o parte, să-și întindă un picior și să se ridice pe genunchiul pe care tocmai îl tăiasem, cu piciorul teafăr întins în față. S-a cutremurat, apoi, cumva, s-a stabilizat, cu mâinile distruse aduse în față

pentru a se echilibra, cu sângele curgându-i din răni.

M-a privit, cu răsuflarea gâfâită, dar cu capul ridicat sfidător. Pentru o secundă, în ochii și în postura lui l-am văzut pe băiețașul acela de acum mulți ani, care stătea zi de zi cu palmele lipite de geamul unui orfelinat, sperând și așteptându-și mama care n-a revenit niciodată după el.

Fervoarea ucigașă pe care o simțisem cu atâta furie cu numai o clipă în urmă dispăruse. În locul ei am simțit o stranie legătură de rudenie cu Victor. Un sentiment de intimitate. Aproape tandrețe.

El a încuviințat din cap spre mine – a coborât capul o singură dată, apoi l-a ridicat.

Brusc, mi-am dat seama cât de liniște era în partea asta din parcul muzeului. În jur nu se afla nimeni. Nimeni altul care să poată înțelege ce-mi cerea Victor. Sau care să o poată face.

El a încuviințat iarăși, mai rapid decât anterior, mai urgent. De data asta, am aprobat și eu.

Am pășit înapoia lui. Victor s-a îndreptat, tot pe genunchi, și a lăsat capul pe spate, poate ca să vadă cerul pentru ultima dată. M-am încordat, cu piciorul stâng în față și cel drept retras, apoi am dus sabia la umăr. Pentru o secundă, Victor s-a clătinat, dar înainte să sufere umilința căderii, eu m-am rotit și am lovit cu toată puterea, retezându-i perfect gâtul dintr-o parte în alta.

Capul i-a căzut în dreapta, iar corpul în stânga, cu sângele țâșnind din vârful trunchiului, cu membrele zvâcnind. A durat câteva secunde. După aceea arteziana de sânge a început să-și piardă din intensitate și membrele i-au încremenit. Un singur spasm i-a străbătut tot trupul, după care s-a stins, ca și Victor.

Am rămas nemișcat o clipă, respirând greu, privindu-l în amurg, iar sentimentul legăturii stranii și pătrunzătoare s-a întețit. Nu credeam că-l voi putea explica vreodată cuiva. Nu-l înțelegeam nici eu însumi. Parcă făcusem ceva care era bine,

dar care era de asemenea încărcat de sensuri pe care le puteam percepe, însă nu le puteam articula. Ceva care se simțea… armonizat, congruent, predestinat de soartă sau de altă forță pentru care n-aveam un nume. Însă indiferent ce ar fi fost forța aceea, îi conștientizam apăsarea. Consecințele… Caracterul irevocabil…

Am vrut să șterg lama de hainele lui Victor, dar erau prea însângerate. Așa că mi-am scos propriul sacou, l-am întors pe dos și l-am utilizat. Apoi l-am întors iarăși pe față și l-am îmbrăcat. Deși seara era rece, transpiram intens și aș fi preferat să fi rămas în cămașă, însă așa ceva ar fi părut ciudat. În plus, cămașa îmi fusese stropită de sânge, iar sacoul acoperea petele acelea.

Am recuperat tocul trepiedului, am scos teaca, am vârât sabia înăuntru și am așezat-o lângă Victor. În locul acesta îndepărtat și umbrit din parc, la o oră așa de înaintată, mă îndoiam că avea să fie descoperit mai devreme de a doua zi dimineață. Am luat aparatul foto și i-am trecut cureaua pe după gât, oprindu-mă să verific dacă aveam toate obiectele cu care sosisem – aparatul, tocul… stai, mănușile! Era răcoare, ba chiar în parc era mai rece decât fusese pe stradă, totuși nu atât de rece încât să justifice purtarea mănușilor. Mi-am frecat fața, pentru eventualitatea în care fusese stropită de sânge, după care am scos mănușile și le-am băgat în toc.

Trebuia să plec, dar am mai zăbovit un moment, privindu-l pe Victor. Nu știam de ce anume. Părea pur și simplu greșit să-l las zăcând aici așa, neceremonios, ciopârțit și singur. Pentru el fusese totuși o moarte bună. Cea pe care și-o dorise, când văzuse că nu mai exista alternativă. Moartea pe care speram că un inamic avea să mi-o acorde în circumstanțe similare.

Am pornit spre poarta vizitatorilor, străduindu-mă să alung orice aș fi simțit. Am păstrat capul plecat, reamintindu-mi că eram un simplu

sararîiman care revenea după ce făcuse câteva fotografii de amator. Aveam totuși dificultăți în interpretarea acelui rol. Acum mă simțeam ca fiind altceva. Nu știam ce anume.

Capitolul 20

Am schimbat câteva taxiuri până la Shinbashi, după care am mers pe jos restul distanței până la hotel. Pe drumul de ieșire de pe domeniul muzeului, mă oprisem în toaleta publică din parcul Ueno ca să-mi verific aspectul. Sângele de pe față și de pe cămașă nu era chiar așa de mult și l-am putut îndepărta în mare parte, spălându-mă la chiuvetă, iar restul am camuflat cu aparatul foto și tocul trepiedului.

După ce am ajuns în camera din Imperial, am băgat în geantă toate hainele și echipamentele potențial contaminate, am făcut duș, m-am schimbat în haine de stradă și am ieșit, descotorosindu-mă de toate obiectele ce m-ar fi putut incrimina. M-am gândit în acest timp la întâlnirea cu șeful lui Miyamoto, pe care i-o stabilisem în cursul nopții. Și în vederea căreia, știind că era un pretext pentru următoarea ambuscadă, decisesem să păstrez platoșa improvizată și cuțitul lui Oleg.

După ce am scăpat fără probleme de dovezile crimei, m-am simțit mai relaxat. Am pornit pe jos spre est, către chei.

Era aproape ora 20. Evenimentul Mariei avea să înceapă în curând. Îi spusesem că-i voi telefona, dar mai întâi trebuia să-mi limpezesc mintea.

Mi-am reamintit că ea nu avea să pățească nimic. Singurul care dorise să-i facă vreun rău fusese Victor, care murise. Și Sugihara avea să fie în siguranță, cel puțin pentru moment. Dacă Wilson continua să dorească să-l ucidă chiar și după ce-l pierduse pe Victor, urma să aibă nevoie de alți recruți, iar asta avea să-i ia ceva timp.

Mi l-am închipuit pe Victor, cu trupul răcindu-se la marginea întunecată a parcului muzeului. Mă îndoiam că cineva l-ar fi găsit deja. Sau că ar fi găsit sabia. Sau, de fapt, că ar fi observat că sabia

lipsea din depozit. Nu era totuși imposibil. Și avea să se întâmple până la urmă – dacă nu în seara asta, atunci cu certitudine mâine –, moment în care Maria avea să facă legătura dintre mine și sabie. Desigur, mă gândisem din timp la asta și chiar examinasem ideea readucerii sabiei în depozit sau a păstrării ei. Am considerat totuși prea riscant să mă întorc în muzeu cu sabia după uciderea lui Victor, iar păstrarea ei, deși ispititoare, mi se părea nu doar riscantă, ci și incorectă. În plus, dacă s-ar fi descoperit că lipsea, chiar dacă n-ar fi fost găsită lângă Victor, Maria tot ar fi stabilit o legătură între *katana* și mine.

Indiferent însă de rezultatul final, eram destul de sigur că ea n-avea să spună nimic autorităților, pentru ca relația noastră să nu iasă la lumină. Și chiar dacă ar fi făcut-o, puteam apela la Tatsu să intervină cumva. Mă neliniștea totuși că Maria ar suspecta adevărul și m-ar putea confrunta cu el. Fusese mai simplu să mă gândesc la asta înainte ca fapta să se fi petrecut, însă acum… îmi dădeam seama că nu mă simțeam așa cum mă așteptasem. După ce-l ucisesem pe omul lui Wilson pe peron, fusesem pe jumătate înnebunit de voluptatea dată de luptă, astfel încât fusesem gata să-mi asum riscuri extreme doar ca să petrec o oră alături de Maria. Dar acum, deși continuam să doresc mult s-o văd, eram pătruns de o tristețe pe care n-o înțelegeam complet. M-am întrebat dacă era legată de cele petrecute între mine și Victor în clipele dinainte de a-l ucide.

Nu conta. Maria îmi spusese că va fi furioasă dacă nu-i voi telefona, iar lipsa apelului meu ar fi părut de asemenea suspectă, după ce aveau să fie descoperite corpul lui Victor și *katana.* De aceea, am găsit un telefon public pe labirintul de străzi din jurul pieței de pește Tsukiji și i-am format numărul.

A răspuns după primul apel.

— Alo, a spus în engleză, pe un ton destul de rece.

Am simțit un șoc scurt de adrenalină. Oare descoperiseră corpul lui Victor mai devreme decât mă așteptasem?

— Hei, am spus. Eu sunt.

— Da, m-am gândit că ai putea fi tu. Doreai să mă ții s-aștept până-ncepea recepția? Peste încă un minut voi întârzia la propriul meu vernisaj.

Am simțit un val de ușurare.

— Nu, sigur că nu. M-am gândit doar că acum era momentul cel mai bun să te prind în birou. Nu voiam să las vorbă altcuiva.

A urmat o pauză.

— Poate c-ar fi trebuit să mă fi gândit la asta și să fi stabilit o oră, nu doar o zi. Să știi c-am stat aici și am devenit tot mai furioasă pe tine. Încă sunt furioasă.

Imaginea ei, singură în birou, superbă în orice ținută ar fi purtat pentru recepție, și clocotind din cauza mea, în loc să se gândească la eveniment, mi-a apărut brusc extrem de sexy în minte.

— Ce porți? am întrebat-o.

A râs.

— Nu știi că-i periculos să discuți neserios cu o italiancă atunci când e furioasă?

— E ceva ce pot rupe?

Am auzit-o respirând adânc pentru o clipă. Apoi a spus:

— Nu. Dar am adus ceva în care să mă schimb. Pentru mai târziu.

Am simțit că aveam o erecție.

— Atunci ne putem vedea în seara asta?

— Da. Probabil în jurul orei unsprezece. Și nu pentru foarte mult timp. După recepție, soțul meu trebuie să iasă în oraș cu niște colegi și o să vin atunci.

— Sunt la Imperial.

— Bun. Dacă mi-ai fi zis de alt love hotel, cred că te-aș fi refuzat.

— Ăsta o să-ți placă. O să te aștept la bar, bine? Intră ca și cum ai căuta pe cineva, apoi ieși. Eu o să plec și apoi mă poți urma în lift.

— Oho, te-ai gândit la asta. Foarte discret.

— M-am gândit nu numai la asta.

— Hm… bun. Și eu m-am gândit. Trebuie să plec. Ar trebui s-ajung acolo în jurul orei unsprezece.

A închis. Eu am expirat prelung, apoi am așteptat să mi se domolească excitarea, după care am pus receptorul în furcă și am revenit la traficul pietonal din jur.

Am căutat alt telefon public. M-am gândit să-l sun pe Miyamoto, dar nu aveam nevoie de nicio informație de la el și, în plus, nu doream să fac nimic care ar fi putut anula întâlnirea la care eram așteptat mai târziu în cursul nopții. El avea să audă în curând despre soarta lui Victor și avea să știe ce se întâmplase.

L-am sunat totuși pe Tatsu. Fusese îngrijorat în privința mea, chiar dacă nu-i stătea în fire să-și exprime sentimentele altfel decât printr-un comentariu amuzant despre nervozitatea mea sau printr-un ocazional mormăit de simpatie.

— Ești bine? m-a întrebat imediat ce l-am anunțat cine eram.

N-am putut să nu zâmbesc față de îngrijorarea din tonul lui. Fusese într-adevăr neliniștit.

— Da, am răspuns, deși bănuiesc că mâine vei avea de-a face cu alt caz de omucidere.

— Victor?

— Așa cred.

A urmat o pauză. Știam că ar fi vrut să afle amănunte, dar în același timp era conștient că nu trebuia să ne spunem prea multe prin telefon.

— Vrei să ieșim? m-a întrebat.

— Nu pot acum, am o treabă. Nimic despre care să-ți faci griji. Deși, oricum, tu nu-ți faci griji despre mine.

A mormăit, revenind la stilul lui obișnuit.

— Realmente, am continuat eu. Nu-i nimic periculos.

— Nu sunt foarte sigur că tu ești cel mai bun judecător în asemenea privințe.

Am râs.

— S-ar putea să ai dreptate. Ce zici atunci de mâine? Același loc, la ora șase? Oricum, atunci voi avea mai multe să-ți spun.

— Abia aștept. Și indiferent ce faci în seara asta, și mă tem că-mi pot imagina, te rog să ai grijă. Să știi că în momentul imediat următor unei mari victorii ești cel mai vulnerabil la alt atac.

Am zâmbit, simțindu-mă bine.

— O să fiu bine.

Da. Idiot până la finalul amar.

Capitolul 21

Magazinele erau deschise până târziu, fiindcă era vineri seara, așa că am revenit la Mitsukoshi în Ginza, unde Angajatul Ito m-a ajutat să-mi aleg niște haine italienești: alt pulover, pantaloni, curea și pantofi, și o jachetă maro din piele întoarsă. Mi-am spus că aspectul corespunzător mă va ajuta să mă contopesc mai bine cu clientela de lux din Imperial. Adevărul era că doream mai degrabă să arăt bine pentru Maria. Și, la naiba, acum aveam bani de spart. După moartea lui Victor, urma să primesc cincizeci de mii de dolari de la Miyamoto. Plus joburi constante de care să mă ocup ulterior.

Ceea ce era bine, fiindcă hainele au fost ieftine comparativ cu următoarea mea achiziție: o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte AN/PVS-5 de generația a doua dintr-un magazin foto din Yūrakuchō. Hainele erau pentru Maria. Ochelarii de vedere nocturnă erau pentru mine.

Nu era imposibil ca Wilson s-o urmărească din nou, totuși mă îndoiam. În primul rând, forțele lui erau serios împuținate. În al doilea rând, mai târziu în noaptea asta eram așteptat la templul Zenkō-ji.

Cu toate acestea, când am intrat în Old Imperial Bar în seara aceea, cu puțin înainte de ora 22, am avut grijă să mă așez la capătul tejghelei, de unde puteam să văd ușa. Am comandat un Gimlet. Era bun, totuși nu incredibil, cum îl prepara Ozaki. În același timp însă, ceea ce băusem în Bar Radio avea niște asocieri ulterioare greu de egalat de orice aș mai fi băut altundeva.

Barul era foarte frumos și barmanul mi-a povestit că multe dintre elementele de design proveneau din hotelul inițial proiectat de Frank Lloyd Wright în 1923, care fusese afectat de marele cutremur din Kanto, ce avusese loc chiar în ziua inaugurării hotelului. Am fost sigur că era genul de loc care-i va plăcea Mariei: pe pereți erau

roci vulcanice din Oya, păstrate din barul original, lămpi și oglinzi hexagonale, scaunele erau asortate, luminile discrete, acustica înăbușită, un mediu intim și elegant. Îmi plăcuse din clipa când intrasem, dar după o oră mi-am dat seama că aprecierea îmi fusese amplificată de cele aflate despre istoria sa. Am surâs, gândindu-mă că Maria va fi încântată de elevul ei. Încercasem să nu mi-o imaginez, deoarece asta mi-ar fi împovărat și mai mult așteptarea. Totuși, în vreme ce sorbeam alene din Gimlet, îmi venea greu să-mi abat gândul de la ea.

La 23:30, pe când mă torturam cu ideea că Maria nu va mai apărea, ea a intrat în bar. Avea părul strâns în coc în creștetul capului și purta un trenci bej lung, la două rânduri, și pantofi negri cu toc. Pe umăr ținea o geantă din piele elegantă, suficient de mare ca să încapă haine de schimb, iar gândul la ceea ce putea fi sub trenci mi-a oprit respirația. M-a zărit, a văzut că o observasem și, aproape imediat după aceea, s-a răsucit și a ieșit. Barmanul era ocupat cu pregătirea unor cocteiluri și abia după vreo cinci minute mi-a putut aduce nota de plată – cinci minute agonizante. Am ieșit în grabă în recepția animată, dar n-am zărit-o pe Maria. Era oare posibil să fi plecat? Întârziasem numai câteva minute. Știam că eram ridicol, totuși… unde dispăruse?

Pe neașteptate am fost cuprins de paranoia. Fusesem atât de sigur pe mine, dar… se putea oare să fi fost urmărită din nou? Se putea oare să i se fi întâmplat ceva?

Un șoc de adrenalină mi-a parcurs corpul și m-am răsucit lent ca să cercetez mulțimea. N-am văzut pe nimeni în vreo poziție strategică, pe nimeni care să pară că n-ar aparține locului sau care să-mi declanșeze în alt mod o sonerie de alarmă. Și totuși, unde naiba…

Maria a apărut dinapoia uneia dintre coloanele masive ce susțineau plafonul recepției care se

înălța pe două niveluri. Își ferea privirea și avea pe buze un surâs mic, dar satisfăcut, și mi-am dat seama că se jucase cu mine, probabil ca răzbunare pentru că o lăsasem să aștepte atâta până îi telefonasem mai devreme în cursul serii.

Adrenalina, alcoolul, vederea ei… toate m-au inundat ca un șuvoi. Holul recepției a părut să se destrame și nu m-am putut gândi decât cum s-o duc pe Maria în cameră. Am îndepărtat totuși gândul acela și m-am uitat cu atenție în spatele ei. N-am văzut pe nimeni care să pară că ar fi urmărit-o.

Maria m-a urmat spre lift, păstrând o distanță discretă, potrivit planului. Un cuplu de japonezi vârstnici aștepta deja în fața ascensorului. Am intrat după ei în cabină și m-am întors cu fața spre ușă. În urma Mariei tot nu era nimeni, dar, la naiba, ea se afla prea departe. Bătrânul a apăsat butonul pentru nivelul trei, după care m-a privit întrebător. Am ezitat, apoi am apăsat butonul pentru menținerea ușilor deschise.

— Îmi cer scuze, am rostit în japoneză, dar cred că mai vrea să urce cineva.

Maria nu se grăbea și am simțit că mă tachina. Vârstnicii m-au privit, însă erau prea japonezi ca să comenteze grosolănia mea de a ține liftul în loc atâta timp. În cele din urmă, Maria a intrat. Am apăsat butonul pentru etajul șapte, unde stăteam eu, și am întrebat-o în engleză:

— La ce etaj?

— Același, a răspuns, aproape fără să mă privească.

Ușile s-au deschis la nivelul trei. Bătrânul mi-a aruncat o privire când a ieșit și, pentru o secundă, am avut impresia stranie că știa ce se întâmpla și că era amuzat, sau poate nostalgic. După aceea ușile s-au închis și cei doi au dispărut.

Am privit spre Maria, dar ea ținea ochii ațintiți spre cifrele luminoase de deasupra ușii, jucând rolul unei persoane străine într-un lift. Era discretă,

sau mă tachina din nou? Să fim într-un spațiu închis, doar noi doi, destul de aproape ca să întind mâna și s-o ating, să-i simt parfumul și totuși ea să mă ignore – era înnebunitor.

Am ajuns la etajul șapte și ușile s-au deschis. Le-am ținut cu o mână și am făcut semn cu cealaltă.

— Te rog. După tine.

Mi-a acordat umbra unui surâs și a trecut pe lângă mine, după care s-a oprit să examineze o schiță ce prezenta ordinea camerelor, ca și cum ar fi vrut să-și reamintească unde mergea.

Am pornit pe coridor, după care m-am răsucit spre ea.

— Te-ai rătăcit? am întrebat. Poți să mă urmezi. Te pot ajuta s-ajungi unde dorești.

— Foarte amabil din partea ta, a replicat, jucându-se din nou cu mine cu zâmbetul ei blestemat de Mona Lisa. Dacă crezi că poți…

O doream atât de mult, încât aveam probleme cu controlul respirației.

— Să vedem atunci ce se poate și ce nu, am zis, apoi m-am întors și am mers mai departe pe coridor.

Nu puteau fi mai mult de cincisprezece metri, dar mi s-a părut că a trecut foarte mult până am ajuns la camera mea. Am descuiat ușa, am intrat, apoi am rămas cu mâna pe clanță și am așteptat. După o clipă Maria a intrat. Am închis ușa și am încuiat-o, apoi am lipit-o cu spatele de ea. În secunda următoare ne sărutam.

— Vreau să-ți scot haina asta, am rostit eu gâfâind.

— Și… nu știi cum să faci? a zis ea pe ton batjocoritor.

Respira la fel de apăsat și întretăiat ca mine.

Trenciul îi era închis cu un cordon înnodat. Am sărutat-o din nou și am tras de cordon. Îl înnodase strâns, în mod premeditat, fără doar și poate, și pentru o clipă m-am căznit cu el, furios că nu-l

puteam desface. Apoi am simțit totuși că slăbește, am tras și am împins de capete și, brusc, cordonul s-a desfăcut. Am prins reverele trenciului și i l-am tras în jos peste brațe. Maria a încercat să mă oprească, ținându-se de mâneci, dar am smucit și mai tare și l-am coborât de pe ea, lăsându-l să-i cadă la picioare.

Mi-am pus palmele pe ușă de o parte și de cealaltă a umerilor ei și am plecat ochii. Purta o fustă neagră lungă și o bluză neînchipuit de strâmtă, ai cărei trei nasturi de sus erau descheiați. Sub ea am zărit conturul dantelat al unui sutien negru, pe lângă care strălucea pielea sânilor ei, albă și înnebunitor de mătăsoasă.

— Vai, dar câtă grabă, a zis ea, din nou pe ton batjocoritor. Și cu toate astea, câtă nepăsare mai devreme, când m-ai lăsat să aștept.

Nu m-am putut gândi la un răspuns. Nici măcar nu voiam s-o fac. Am sărutat-o din nou, iar palmele mele i-au atins fața, gâtul, sânii.

— Nu, a vorbit ea cu glas răgușit, poate că acum nu mai vreau eu. Poate c-ar trebui să te fac s-aștepți, așa cum m-ai făcut tu pe mine.

I-am prins reverele bluzei, simțindu-i pielea fierbinte pe dosul degetelor, și am privit-o în ochi.

Ea m-a apucat de încheieturi și a clătinat din cap.

— Nu, a zis. Nu te las.

Am tras. Un nasture s-a rupt. Maria a icnit și m-a strâns mai tare de încheieturi, încercând să le apropie. Abia dacă am simțit-o. Am tras și mai mult. Alt nasture s-a rupt. Gâfâind, ea a coborât ochii spre ceea ce făceam, apoi i-a ridicat.

M-am aplecat spre ea.

— Sărută-mă.

A scuturat din cap.

Am încercat s-o sărut. Maria a întors capul, mi-a dat drumul încheieturilor și a încercat să mă îmbrâncească. La fel de bine ar fi putut să îmbrâncească un zid. Am prins-o de încheietura

mâinii stângi și i-am dus-o la spate, am prins-o în mâna mea stângă și am lipit-o cu spatele de ușă. Am ridicat mâna dreaptă către ceafa ei, acolo unde părul i se ridica în coc, și am găsit un ac lung. L-am smuls și l-am aruncat în spate. Părul i-a căzut pe umeri și eu am prins-o de gât.

— Sărută-mă, am șuierat.

A scuturat iarăși din cap. Am prins-o de bărbie și i-am ținut capul în loc, apoi mi-am adus gura peste a ei. Maria a gemut, iar când i-am simțit limba atingând-o pe a mea, am crezut că-mi va exploda capul. Cu mâna liberă i-am prins pieptul bluzei și l-am rupt complet până jos. A gemut din nou și s-a foit între corpul meu și ușă. Am dus mâinile în spatele ei și i-am desfăcut sutienul, apoi l-am tras în jos într-o parte, după aceea în cealaltă parte, după care, tot ținându-i mâna înapoia spatelui meu, am coborât capul și mi-am închis buzele peste un sfârc de culoarea vinului. Ea a icnit și a izbutit să mă prindă de păr cu mâna liberă. Nu-mi păsa. Abia am simțit-o. I-am dat drumul brațului, am pipăit în jurul taliei fustei în căutarea unui fermoar, l-am găsit, l-am deschis, după care am prins fusta din ambele părți și am tras cu toată puterea în direcții opuse. Pârâitul țesăturii care s-a rupt mi-a trezit un fel de nebunie, o disperare, iar Maria a gemut ceva în italiană, mi-a prins fața între palme și m-a sărutat apăsat.

Cumva am izbutit să mă dezbrac și eu… sau m-a dezbrăcat ea. Abia dacă mi-am dat seama – era important doar să fim goi amândoi. I-am ridicat fusta mult și am sfâșiat-o complet, apoi am azvârlit-o cât colo. Am coborât ochii. Purta chiloței complet negri și dres negru susținut de portjartier. N-am știut ce era mai copleșitor – imaginea ei în lenjerie intimă sau gândul că se îmbrăcase astfel special pentru mine?

— Doamne, am murmurat.

Maria m-a prins din nou de păr.

— Nu meriți nimic! a șuierat ea. M-ai făcut să-ți aștept telefonul.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu cred că-ți pare rău. Nu-ți pare suficient de rău.

— Îmi pare rău, am repetat și mi-am strecurat degetele sub slipul ei.

— Nu, a șoptit.

Am smucit. Am auzit țesătura rupându-se.

Ea m-a tras încă și mai tare de păr.

— Nu, a șoptit din nou.

Am smucit în partea opusă. Țesătura s-a rupt și acolo. Am azvârlit chiloțeii undeva peste umăr, mi-am coborât iarăși gura peste sânii ei și am început s-o ating între picioare. Era umedă.

Am lăsat-o să-mi simtă dinții și ea a țipat scurt. M-a tras violent de păr. Apoi încă odată, chiar mai tare.

— *Bastardo,* a icnit. *Bastardo.*

M-am aplecat și mai mult, am prins-o de sub un genunchi, apoi m-am îndreptat, ridicând genunchiul acela. Am privit-o în ochi și m-am lipit de ea. Maria m-a smucit din nou de păr și a mârâit ceva în italiană. Mi-am simțit vârful mădularului atingându-i umezeala și am împins, nu complet, totuși brutal, și m-am simțit alunecând în ea și era minunat, de-a dreptul minunat, și am încercat să mă stăpânesc, dar corpul meu nu mai asculta, iar Maria a icnit, m-a strâns de păr și a înjurat altceva în italiană, și eu am împins iarăși, mai adânc, prinzând-o de picior și ținându-l ridicat, deschizând-o pentru mine, iar ea a țipat și atunci am coborât șoldurile și am împins mai violent și, brusc, am pătruns-o până la capăt, cât de adânc puteam ajunge, și nu știam ce spunea ea în italiană, dar știam că era furioasă și spunea măscări, iar cu mâna liberă am prins-o de fese și am străpuns-o mai brutal, iar ea mi-a prins chipul între palme și m-a sărutat atât de sălbatic, încât a durut, după care mi-a gemut în gură, țipând, cu brațul trecut

după gâtul meu, și am simțit-o pulsând ritmic, apoi mi-am dat și eu drumul, cu șoldurile izbindu-le pe ale ei, și lovind-o cu spatele de ușă în ritmul acuplării noastre disperate.

Apoi Maria s-a lăsat moale peste mine, râzând, iar eu i-am lăsat piciorul să coboare și am împins-o ușor înapoi, am lipit-o din nou de ușă, am privit-o în ochi și am clătinat din cap, uluit.

— *Oh, mio dio,* dar n-a fost deloc delicat.

— Ar trebui să-mi cer scuze?

A râs din nou.

— Pentru că m-ai făcut să-ți aștept azi telefonul? Da! Cred însă c-am vrut să fiu furioasă pe tine. Pentru ca să faci exact ceea ce ai făcut.

Am zâmbit.

— În cazul ăsta, va trebui să te țin mai des s-aștepți.

M-a lovit în joacă cu pumnul în umăr.

— Nu, nu-i o idee bună. E foarte riscantă pentru tine.

Am prins-o de braț și am tras-o spre pat. Ne-am strecurat sub cearșaf și pentru o vreme ne-am ținut pur și simplu în brațe.

— La ce te gândești? a întrebat Maria.

— Că-mi doresc să poți rămâne.

— Știi că nu pot.

— Da. Atâta doar că urăsc să știu că dispunem de așa puțin timp.

— De aceea trebuie să-l exploatăm la maximum, da?

— Oh, o metaforă pentru viață! Continui să mă-nvești?

Ea a râs.

— În seara asta cred că n-am nimic ce să te-nvăț. Dacă ți-aș fi profesoară, aș fi foarte încântată de progresul elevului meu.

Am surâs.

— Cum a fost vernisajul?

— Trebuie să-ți zic c-a fost senzațional. Au venit mulți invitați importanți din lumea artelor și

antichităților japoneze și toți au fost destul de… hm… generoși în laude. Bineînțeles, eu am arătat o modestie corespunzătoare. Dar, Dumnezeule, ca să-ți spun adevărul, a fost o plăcere vinovată.

Am zâmbit iarăși, bucuros de entuziasmul cu care-și reamintea seara, de încântarea pe care i-o produsese succesul ei evident.

— Sunt fericit pentru tine, i-am spus. Ai muncit din greu pentru asta. O meritai. Aș fi știut că minți, dacă mi-ai fi spus că n-ai fost mândră.

— Atunci n-o s-o neg. Mai ales după o seară întreagă în care am respins modestă complimentele.

— Cu ce ai fost îmbrăcată?

— O rochie Armani de-a dreptul senzațională, din șifon verde-smarald. M-am schimbat însă în toaleta hotelului, înainte să te caut în bar. Te-aș fi omorât dacă ai fi încercat să-mi rupi rochia aia superbă.

Am râs.

— Îmi pare rău că nu te-am văzut cu ea.

— Păi o să mă vezi, când o să plec. Ai avut grijă să nu-mi mai lași altceva de purtat.

— A venit și soțul tău?

Nu mai conta de acum, dar tot doream să știu.

— Bineînțeles.

— Trebuie să fi fost tare mândru.

— Da, și eu cred asta, dar știi cum sunt bărbații japonezi – nu-și trădează niciun sentiment pe chip.

— Acum a plecat cu colegii?

— Da, o să lipsească probabil câteva ore, totuși trebuie să am grijă să ajung acasă înaintea lui.

În mod bizar, m-am simțit mulțumit că Sugihara nu pățise nimic. Sigur că da, eu mă culcam cu nevastă-sa, totuși nu doream să-i fac vreun rău. Și în niciun caz nu doream să-i fac vreun rău Mariei. Poate că, într-un univers paralel, l-aș fi ucis pe Sugihara. Dar în universul acesta… eu fusesem pur și simplu un glonț care întâmplător îl evitase.

Și n-avea să știe niciodată nici măcar că fusesem pe acolo. Impactul meu asupra lui avea să fie zero.

Am făcut dragoste din nou. De data asta a fost însă altfel – mai blând, mai sentimental. De asemenea, pentru mine, mai puțin concentrat. După ce ieșiserăm din cabina liftului și intraserăm în cameră, restul lumii se… evaporase pur și simplu. Acum revenea, sub forma întâlnirii care mă aștepta la ora 2 noaptea la Zenkō-ji.

Maria a făcut duș, apoi s-a îmbrăcat în cameră. Am rămas întins pe pat și am privit-o, reușind într-o măsură să nu mă gândesc la locul unde trebuia să merg în continuare, ci doar să mă desfăt urmărind-o cum îmbrăca rochia aceea verde minunată. După ce a terminat, ea a întors capul și mi s-a adresat peste umăr:

— Vrei să-mi închizi fermoarul?

M-am sculat și mi-am pus palmele pe șoldurile ei.

— Aș prefera să ți-o dau jos.

— Da, și eu aș prefera, însă trebuie să plec. Deja am stat mai mult decât intenționasem.

I-am ridicat fermoarul. Maria a îmbrăcat trenciul, s-a încins cu cordonul și l-a înnodat. Am privit în jur și n-am mai văzut portjartierul și hainele rupte. Am înțeles că le băgase în geanta din piele, probabil pentru a se descotorosi de ele într-un loc sigur. Spațiul fermecat în care fuseserăm singuri, doar noi doi, dispăruse. Amândoi ne gândeam deja la ce aveam de înfruntat în continuare.

Am îmbrăcat un halat și am urmat-o. Maria a dat să apese pe clanță, dar am întins brațul pe lângă ea și am oprit ușa cu mâna.

— O să te mai văd? am întrebat-o.

A coborât fruntea și pentru o clipă a tăcut. După aceea a spus:

— Mă tem că da. Dar nu pentru mult timp.

— De ce?

— Nu-i bine ceea ce facem. Nu-i bine pentru nimeni.

— E bine pentru mine.

— Ție-ți place. Și mie-mi place. Dar asta nu-nseamnă același lucru cu „a fi bine”.

— Nu sunt de acord.

— Nu-ncerc să te conving. Îți spun doar ce-i adevărat. Gata însă! Nu-ți mai lua expresia aia de cățeluș obidit.

Nu-mi dădusem seama că o făceam până nu mi-a spus Maria, dar am priceput că într-adevăr arătam necăjit.

Ea a zâmbit.

— John, tu ești un tip inteligent. Și ai văzut lucruri mult dincolo de experiența mea. În tine există ceva ușor misterios și cred că asta te face așa de atrăgător în ochii mei. Ba nu, nu-i tocmai exact – este combinația dintre mister și cealaltă chestie.

— Care „cealaltă chestie”?

— Că ești încă tânăr. Și, din unele puncte de vedere, iartă-mă că ți-o spun, naiv. Cred că ești mai american decât bănuiești.

Înțelegeam perfect că n-o spusese cu răutate și că era un aspect de care eram conștient eu însumi. Și totuși, părea de-a dreptul insultător când o sublinia altcineva.

— Ce vrei să spui?

— Americanii sunt foarte optimiști, însă mare parte din optimism se datorează faptului că poporul lor are o istorie relativ recentă. Sunt prea tineri, ca să zic așa. N-au trăit destul. Când trăiești ceva mai mult, vezi lumea așa cum e în realitate. Da, chiar și atunci poate fi luminoasă și strălucitoare, însă știi de asemenea că are și muchii tăioase. Iar uneori exact ceea ce-i strălucitor este și tăios. Dacă vrei să te apropii, te va tăia.

— Nu sunt sigur că-nțeleg.

— Exact despre asta îți spun. Nu-nțelegi, fiindcă ești tânăr. Dintr-un punct de vedere sunt

invidioasă, nu-ți dai seama? Cândva am fost la fel de tânără ca tine. Dar nu mai sunt. Și nu mai pot să fiu.

— Poți să fii orice ai vrea să fii.

Maria a zâmbit trist.

— Nici tu nu crezi ce spui. Ești pur și simplu încăpățânat.

O dată în plus, pricepeam că n-o spunea cu răutate. Știam totuși că avea dreptate și mă făcea să mă simt cu adevărat mai tânăr.

— Trebuie să plec, a zis ea. Dar îți pot da o veste bună. Vrei?

— Te rog. Mi-ar fi de folos.

— În cele din urmă, dacă suntem norocoși, relația asta a noastră… va fi bună. Dar nu chiar de la-nceput.

— Asta ce mai vrea să-nsemne? Cum poate să fie bună mai târziu, dar nu de la-nceput?

— Înseamnă că vei fi o amintire minunată pentru mine. Glasul i s-a poticnit, apoi a continuat: Singurul lucru pe care l-am cunoscut după pierderea lui Dante și care, pentru câteva momente, mi-a putut alunga durerea, înlocuind-o cu pasiune. Nu voi uita asta niciodată. Și nici nu voi înceta să doresc să mă mai pot bucura de ea.

— Și atunci de ce n-o păstrezi, pur și simplu?

Maria a clătinat din cap și o lacrimă i s-a prelins pe obraz. Și-a șters-o.

— Și va fi bine și pentru tine, de asemenea. Te-am învățat multe, nu? Iar, în privința celor mai importante lucruri pe care le-ai învățat de la mine, îți vei da seama că le-ai învățat abia mult mai târziu. Și asta mă face fericită. Voi continua să mă deschid ca un boboc de floare în interiorul tău. Iar în relația noastră… vei continua să descoperi noi… hm… fațete și-ți vei da seama că a fost altfel decât crezuseși la început. Mai bună. Mai profundă. O să vezi.

— Dar tu nu…

Și-a pus un deget pe buzele mele.

— Șșș. Ține minte: acum sunt parte din tine. Indiferent ce vei face în continuare, indiferent de femeia alături de care vei trăi, eu voi fi mereu parte din tine.

— Sună ca și cum ți-ai lua rămas-bun.

Maria și-a plecat ochii și a tăcut o clipă.

— Nu voisem s-o fac. Dar poate că-i mai bine așa.

— Eu vreau să te mai văd.

— Bineînțeles. Iar dacă îmi vei telefona, asta se va întâmpla din nou. Însă la un moment dat, și probabil curând, vom vedea amândoi că nu putem avea ceea ce-i strălucitor fără să ne tăiem în ceea ce-i ascuțit. Și vom obosi să ne tăiem unul pe altul.

Am încercat să mă gândesc la ceva pentru a o contrazice. Dar nu mi-a venit nimic în minte.

Ea m-a privit lung, zâmbind ușor, dar cu tristețe în ochi. Apoi s-a întins, m-a cuprins cu o mână pe după ceafă, m-a tras spre ea și m-a sărutat cu furie, cu limba în gura mea, cu buzele strivindu-le dureros pe ale mele.

După aceea s-a desprins din sărutare și a apăsat clanța.

— La revedere, John, a zis și a ieșit.

Am rămas locului aproape un minut, uluit, confuz și trist. Totul mersese atât de bine, nu? Ba chiar îi salvasem soțul, îndepărtasem acea complicație posibilă. Probabil știam că lucrurile n-ar fi putut continua cu Maria, indiferent ce s-ar fi întâmplat, totuși nu mă așteptasem să se termine așa de brusc totul. Sau așa de curând. De fapt, nu eram nici măcar sigur că se terminase. Ea spusese că mă va vedea, dacă îi voi telefona, nu? Însă oare dorea să-i telefonez? Ce vrusese să spună?

M-am scuturat. Trebuia să mă concentrez. Întâlnirea de la Zenkō-ji era peste mai puțin de o oră. Și cu toate că Victor murise, mai exista o amenințare. Una pe care intenționam s-o elimin. Ea era pe primul loc. După aceea mă puteam gândi la Maria.

Capitolul 22

M-am schimbat în haine de stradă, cu noua jachetă din piele întoarsă, care era destul de largă pentru a fi pusă peste kevlar. Prinsesem cuțitul lui Oleg cu bandă pe interiorul antebrațului stâng, cu mânerul extinzându-se în palma mea sub mâneca jachetei, astfel încât era imediat accesibil cu mâna cealaltă. Am ridicat geanta în care aveam ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și am ieșit.

Nu știam sigur cine va veni la întâlnire. Bineînțeles, putea să fie chiar Yokoyama. La urma urmelor, el îi ceruse lui Miyamoto s-o aranjeze. Aveam totuși senzația că rendez-vous-ul meu va fi cu cineva plasat mai sus în lanțul trofic.

Wilson.

Desigur, din ceea ce știam despre el, prefera să opereze din culise, trimițând mercenari, căutând maximum de izolare și dezmințire. Însă echipa pe care o adusese în Tokio ca să mă lichideze fusese eliminată. Nici Victor nu mai era disponibil. Așa că, dacă Wilson dorea dispariția mea – și dacă el pusese la cale întâlnirea stabilită de către Yokoyama, așa cum bănuiam –, mă așteptam că va încerca s-o facă personal.

Și de ce nu? Din cele aflate de la Tatsu, părea un ticălos dur și experimentat. Îndeajuns de viclean ca să fi operat din umbră, ucigând și supraviețuind, încă din vremea OSS-ului din al Doilea Război Mondial. Câți dușmani își făcuse de-a lungul vieții? Câți îl atacaseră? Și câți muriseră, atacându-l?

Evident, toate întrebările astea erau neliniștitoare, totuși mai devreme în cursul serii eu dejucasem manevra unui inamic formidabil. Mă gândeam că exista o cale prin care să dejoc și manevra lui Wilson.

Recepția hotelului era goală și am încuviințat din cap, mulțumit că-i spusesem lui Miyamoto că

ne vom întâlni la ora asta. Dacă cineva o filase pe Maria până la mine, i-ar fi fost al naibii de greu să-mi întindă o cursă în spațiul acesta pustiu. Același lucru era valabil și pentru Zenkō-ji.

Am folosit o ieșire laterală din hotel și am luat un taxi. Era aproape ora 2, dar nu mă îngrijora că voi întârzia. În general, abordarea inteligentă – și ca atare cea anticipată – era să ajungi mai devreme. Însă tocmai jucasem jocul acela cu Victor și nu doream să fiu predictibil. Așadar, acum era momentul să schimb tactica.

I-am cerut șoferului să oprească pe Aoyama-dori, la nord-est de templu. Zona era satisfăcător de liniștită. Am traversat strada și am intrat în Aoyama Kitamachi Apartaments, un complex de apartamente de stat, care fusese construit în anii 1950-1960 și care începuse deja să decadă. Niciunul dintre cele peste douăzeci de blocuri cu patru etaje nu avea lift; ba chiar, multe nu aveau decât toalete și chiuvete, astfel că rezidenții foloseau *sentō,* „baia publică" de cartier. Complexul degaja probabil o atmosferă caracteristică, dar pe mine nu mă interesa decrepitudinea sa blândă. Trăsăturile lui cele mai atractive erau bezna, pustietatea și, bineînțeles, apropierea de templul Zenkō-ji.

M-am oprit o clipă și am cercetat împrejurimile. Nu se auzeau decât zumzetul unui transformator electric din apropiere și bâzâiturile insectelor din copaci. Ceva mai devreme plouase și pământul era jilav, iar aerul rece și încărcat de umiditate. Totuși cerul era fără nori și zona era scăldată alternativ în umbră și lumina lunii.

Mi-am pus ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și am activat butonul de alimentare. Umbrele au dispărut instantaneu și totul din jur a apărut perfect vizibil în strălucirea verde a ochelarilor. Am întors capul la stânga și la dreapta, obișnuindu-mă cu noua perspectivă. Ochelarii erau excelenți, și nu numai pentru că erau tactici.

Terenul pe care se găseau blocurile acestea era neîngrijit, cu tufișurile și copacii crescute în neorânduială și netunse, iar în verzuiul vederii pe timp de noapte vegetația aceea îmi reamintea de Vietnam. Mă simțeam în mod straniu liniștit, ca și cum aș fi vizitat un cartier în care nu mai fusesem de ceva vreme, dar pe care mi-l reamintisem complet în clipa când revenisem în el. Nu știam la ce să mă aștept din partea lui Wilson, dar eram sigur că-l voi vedea înainte să acționeze.

Am mers spre sud-vest printre blocuri, oprindu-mă frecvent ca să privesc și să ascult. După zece minute, am ajuns la marginea de sud-est a templului Zenkō-ji, de unde vedeam intrarea. Am înaintat încetișor, iar m-am oprit, am privit și am ascultat. Niciun sunet, niciun suflet.

Am descris un cerc în sens invers acelor de ceasornic, furișându-mă în mod repetat ca să privesc mai îndeaproape, dar n-am văzut și n-am auzit nimic. După ce am încheiat cercul, m-am întors pe propriile mele urme, am sărit zidul de piatră de pe Omotesando-dori și am avansat prin cimitirul mic care ocupa sectorul sud-vestic al templului.

M-am oprit lângă primele pietre funerare și am privit spre *hondō,* clădirea principală a templului. Am simțit un iz despre care am crezut pentru o clipă că putea fi de tămâie, dar apoi mi-am dat seama că era mai degrabă aroma unui tutun dulceag. Totuși zona era complet nemișcată.

Ba nu, nu complet. Am auzit pași apropiindu-se pe poteca principală dinspre Aoyama-dori. Se auzeau acum atât de clar, încât am presupus că aparțineau unui civil, poate chiar beat, care căuta poate o susținere spirituală în toiul nopții.

După o clipă, în raza mea vizuală a apărut un bărbat alb. Avea în jur de șaizeci de ani, păr sur și rar, mustață atent îngrijită și ochelari cu lentile rotunde și rame din sârmă. Purta costum de tweed

gros cu vestă și fuma pipă. De acolo provenea mirosul pe care-l simțisem.

S-a oprit, a scos un chibrit dintr-un buzunar al hainei costumului, l-a frecat de marginea arzătorului de tămâie, apoi l-a ținut între palmele făcute căuș și și-a aprins atent pipa. După ce a terminat, a scuturat chibritul și l-a aruncat, privind *hondō* parcă contemplativ, înconjurat de strălucirea verzuie, așa cum o vedeam prin ochelari, a fumului.

Avea un aer sofisticat. Profesoral. Ba chiar afabil. Iar toate astea, o știam prea bine, nu erau decât o mască.

Pentru că bărbatul pe care-l vedeam era Calloway Wilson.

El a privit la stânga și la dreapta, pufăind din pipă, relaxat și nepăsător de parcă ar fi stat pe veranda din spate a locuinței sale, nicidecum să întindă o ambuscadă de cealaltă parte a lumii, în complexul unui templu Zen. Oare aceasta era cu adevărat o ambuscadă? Mă așteptasem la o abordare în stilul lui Victor, o tentativă de a-mi dejuca manevrele prin camuflare, viteză și subterfugii. Ceea ce vedeam acum era exact opusul. Neconcordanța, trebuie să mărturisesc, era neliniștitoare. Am privit împrejurimile, perfect clare cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, și m-am uitat după ajutoare. N-am văzut pe nimeni. Ce naiba făcea Wilson?

— Salut, domnule Rain, a rostit el cu un glas de bariton, sigur pe sine, liniștitor, care a reverberat din lespezile de piatră. Știu că ești aici. Mă urmărești de undeva, probabil din umbrele monumentelor din stânga mea.

Da, instinctul tactic îi era destul de precis. Am rămas nemișcat, așteptând să văd ce va mai urma.

El a chicotit.

— Bine, o să recunosc – am trișat. Am fost aici mai devreme și am plasat câțiva senzori de mișcare cu emisie pe frecvențe radio în punctele de intrare

în templu. Așa știu că ești prezent. Nu ți-ar veni să crezi ce sunt în stare să născocească în ziua de azi puștii ăia isteți ocupați cu știința și tehnologia! Uneori până și mie îmi vine greu să cred.

Rahat! Oare încerca o cacealma? L-am privit cu atenție prin ochelarii mei speciali.

— Înțelegi? Ți-aș fi putut dejuca planurile. N-ar fi fost nicio rușine, desigur – tu n-ai în spate un întreg laborator guvernamental, ca mine. Ideea însă este că nu mă aflu aici pentru a-ți dejuca planurile, ci pentru a sta de vorbă. Și vreau să știi asta. Vreau să te relaxezi.

M-am uitat iarăși în jur, căutând capcana, dar tot n-am văzut-o.

— Știu cât de bun ești, a urmat Wilson. Ai lichidat o echipă întreagă, toți foști membri ai Forțelor Speciale. Plus pe Victor, care, după cum bine știi, nu era vreun fătălău. Ești genul de individ care caută mereu un avantaj și de obicei îl găsește. Bănuiala mea este că în clipa de față mă urmărești. Ți-ai făcut rost de ochelari pentru vedere pe timp de noapte? Dacă da, sunt impresionat. Probabil modelul AN/PVS-5, nu? Generația a doua. Să știi însă că există și generația a treia: AN/PVS-7. A fost produs în număr foarte limitat – nici armata nu i-a primit încă. Dar noi i-am primit. Fiindcă noi suntem la fel ca tine. Mereu în căutarea unui avantaj.

Am privit din nou împrejurimile. Îl vedeam, dar el nu mă putea zări pe mine. Eram tânăr, iar el era bătrân. Practic numai atuuri. Cu toate acestea, mă simțeam brusc în inferioritate.

— Uite, a spus el, descheindu-și sacoul și rotindu-se fără grabă într-un cerc complet. Nu sunt înarmat. Tu ești, fără doar și poate. Nu obiectez față de asta. Vreau să te simți confortabil. Am fost de părți opuse ale tablei de joc, dar situația s-a schimbat. Nu există niciun motiv pentru care să nu recunoaștem circumstanțele acelea schimbate și să nu ajungem la condiții pe care să le acceptăm

reciproc. Eu consider că este cu certitudine în interesul amândurora să procedăm așa. Și sper că te voi putea convinge despre corectitudinea gândirii mele.

M-am întrebat dacă nu era posibil ca Wilson să aibă un lunetist. Era mai degrabă improbabil – un lunetist cu echipament pentru vedere pe timp de noapte m-ar fi putut doborî în mai multe puncte diferite pe când verificasem perimetrul templului. Faptul că mai eram aici era o dovadă serioasă a inexistenței vreunui lunetist.

Și atunci? Care era intenția lui Wilson? Nu vedeam decât o singură cale pentru a afla.

M-am ridicat în picioare.

— Ține-ți mâinile la vedere! am strigat. Vino încoace. Încet.

El a privit în direcția mea. În lumina lunii, probabil că abia mă putea distinge în spatele pietrei funerare pe care o mențineam între noi.

— Bineînțeles, a spus.

M-am uitat încă o dată în jur; n-am văzut și n-am auzit nimic, iar mânerul cuțitului lui Oleg mă apăsa liniștitor în palmă.

Wilson a pornit fără grabă pe una dintre aleile pardosite cu lespezi dintre morminte.

— Stop, am rostit când ajunsese la vreo doi metri și jumătate. Rămâi acolo.

— Am înțeles. Aș vrea să mă și percheziționezi.

Am ignorat cuvintele acelea și am descris un cerc, ajungând înapoia lui; în timp ce mergeam, am privit întruna în jur. El și-a încrucișat degetele la ceafă, scutindu-mă de necesitatea de a i-o cere eu, și l-am percheziționat cu atenție. Singurul obiect pe care l-am găsit era în buzunarul de la pantaloni – un dispozitiv electronic micuț cu antenă și un led care pâlpâia. Probabil o componentă a sistemului de senzori de mișcare cu emisie pe frecvențe radio de care amintise, deși putea să fie și un transmițător.

— Poți să faci cu el ce vrei, a spus Wilson, parcă citindu-mi gândurile.

Dacă era un transmițător, el ar fi putut plasa altul în apropiere. Caz în care distrugerea acestuia ar fi fost inutilă. L-am aruncat totuși pe jos și l-am strivit cu tocul pantofului.

Wilson a dat să se întoarcă.

— Nu te mișca! i-am spus. Vorbește, dacă pentru asta ai venit aici.

A rămas cu spatele la mine.

— Bănuiesc că ai prefera să nu-mi aprind pipa.

— Intuiția ta este remarcabilă.

— Nu tocmai intuiție, ci mai degrabă mă pricep la recunoașterea talentului și capacităților individuale. Dar, desigur, tu stabilești regulile. Așa cum am spus, vreau să te simți confortabil.

A făcut o pauză, după care a urmat:

— Dacă ai ajuns până aici, cred că de acum știi majoritatea detaliilor.

Dacă spera că mă va determina să vorbesc, dezvăluind astfel ce știam și ce nu, atunci se înșela.

— Ce crezi tu că știu eu?

— Știi cine sunt. Știi că am fost în spatele lui Victor. Și știi cine este în spatele meu.

— Da? Și ce altceva mai știu?

— Știi că Victor a fost un pion pe o tablă dintr-un joc care se joacă de pe cele două țărmuri ale Pacificului. Un joc dur. Similar unui sport de contact.

— Da, au cam fost multe accidentări în joculețul vostru.

— Așa este, au fost câteva. Totuși, pe ansamblu, jocul s-a derulat așa cum fusese plănuit.

Nu-mi plăcea folosirea aceea a verbului la pasiv.

— Cum a plănuit… cine?

— Aș fi dezamăgit, dacă nu știi asta deja.

— Presupune că n-aș ști.

— Bine. Să facem un exercițiu de imaginație și să ne gândim la ce s-ar putea întâmpla dacă în

cabinetul președintelui ar apărea o ruptură. Să zicem, între secretarul de stat și secretarul apărării. Dacă cel dintâi ar fi, din păcate, împotmolit în trecut – mai precis în propriile lui amintiri despre lupta împotriva japonezilor în al Doilea Război Mondial, la Bătălia de la Angaur. În vreme ce al doilea ar fi, dimpotrivă, capabil să privească spre viitor.

— Vrei să spui că Shultz vrea să păstreze Japonia dezarmată, iar Weinberger vrea să vândă arme japonezilor.

— Aș zice că exprimarea este lipsită de rafinament, dar nu incorectă.

— Iar Casey este omul lui Weinberger.

— Casey este omul lui Reagan.

— Iar tu ești omul lui Casey.

— Din nou, exprimarea este lipsită de rafinament, totuși corectă.

— Vrei să-mi spui că Reagan știe că voi l-ați asasinat pe ditamai prim-ministrul japonez?

— Președintele nu este tocmai interesat de detaliile operative. El stabilește politica generală – rezultatul dorit, „ce” – și preferă să delege operaționalul, „cum”.

— Asta-nseamnă că voi ați pus asta în mișcare… din propria voastră inițiativă?

— Cred că directorul Casey ar spune: „Există lucruri care se rezolvă cel mai bine prin canale oficiale și lucruri care trebuie abordate mai… discret”.

— Vrei să zici, acțiuni ce pot fi dezmințite.

— Cum dorești să le spui. Știu că înțelegi că în lume trebuie să se întâmple anumite acțiuni, dar care nu pot fi în niciun caz atribuite statului american. Ei bine, acțiunile acelea cad de obicei în seama unora ca noi.

Nu mi-a plăcut cum încerca să ne asocieze prin folosirea pluralului „noi”. Îmi reamintea de McGraw, când se străduia din greu să mă

convingă. Poate că toți agenții CIA urmau aceleași cursuri de manipulare.

— Prin urmare, Reagan vrea ca Nakasone să fie prim-ministru.

— Bineînțeles.

— Pentru că Nakasone vrea reînarmarea Japoniei.

El a ridicat din umeri.

— După cum a spus chiar Nakasone, Japonia poate fi cel mai mare portavion de nescufundat al Statelor Unite. Dar la ce poate fi util un portavion, dacă nu are avioane?

— Și Sugihara stătea în calea planului ăsta, da?

— Da, Sugihara. Plus alte câteva piese ce trebuiau rearanjate.

— De aceea l-ați adus pe Victor.

— Exact. Victor a fost o descoperire excelentă. Avea experiență militară. Avea statut de outsider. Cunoștea bine Japonia și în același timp o ura. Aș fi zis că era un tip fără pereche. Asta până am aflat despre tine.

— Eu nu sunt ca Victor.

— Nu, desigur. În mod evident, ești mai bun.

— Dar nu la fel de ușor de dezmințit.

— Adevărat. Însă poate că acesta nu trebuie să fie chiar defectul fatal, cum l-am considerat inițial.

— În tot cazul, ai încercat să fie fatal.

— N-a existat nimic de natură personală, ci doar securitate operațională. Vrei să-mi spui că tu n-ai omorât niciodată un prizonier pentru a te asigura că misiunea ta poate continua?

Nu i-am răspuns.

— Bineînțeles că ai făcut-o. De fapt, tocmai Agenția mea te-a salvat de urmări, refuzând să depună mărturie în așa-numita „Afacere Bereta Verde”. Însă scopul meu nu este să te învinovățesc. Vreau doar să știi că înțeleg. Acestea sunt decizii pe care nimeni n-ar trebui să fie silit să le ia, dar pe care indivizi ca noi sunt nevoiți să le ia permanent. Decizii dificile despre cum să salvăm cât mai

multe vieți cu putință. Iar eu am luat genul acela de decizie dificilă în cazul tău. A fost urât, o recunosc fără doar și poate. Dar a trebuit s-o fac. De fapt, n-o să te mint, aș proceda la fel din nou – însă numai în aceleași circumstanțe. Iar circumstanțele actuale nu mai sunt la fel. Câtuși de puțin. Piesele ce trebuiau rearanjate sunt rearanjate. Piesele ce trebuiau înlăturate au fost înlăturate.

Un firicel de anxietate a șerpuit prin mine. Doar nu voia să zică…

— Te referi la Sugihara?

— Exact.

M-am simțit ca și cum aș fi primit un pumn în plex.

— Ce? Când?

— Cu puțin timp în urmă. A privit peste umăr și expresia feței îi era într-adevăr surprinsă. Crezusem că vei fi mulțumit. Ai fost scutit de riscul de a o face tu însuți și, desigur, eliminarea lui înlătură și o complicație personală.

De aceea păruse atât de sigur că mă putea convinge? Pentru că Sugihara era bonificația pe care o primeam?

M-am gândit la Maria. În ce iad nimerise când revenise în noaptea asta acasă? Ce făcea chiar acum?

— Ce vrei să spui? am izbutit să rostesc, căutând să câștig timp pentru a gândi.

— Haide! Știu despre soția lui. Așa te-au urmărit oamenii mei. Ei bine, ea este acum văduva lui Sugihara. Probabil că trebuie consolată.

Când n-am răspuns, Wilson s-a uitat din nou peste umăr. De data asta, fața îi era îngrijorată.

— Am… presupus că relația voastră nu era foarte serioasă. Sper că nu am lăsat acum impresia unui tip insensibil. Dar dacă am subestimat cât de mult ții la ea, atunci aș zice că vei vedea asta ca o evoluție încă și mai convenabilă.

— Cine a făcut-o? am întrebat. Victor e mort.

— Nu este realmente necesar să intrăm în surse și metode, nu?

— Tu?

Dar imediat ce am întrebat, am știut că era ilogic. Întreaga operațiune fusese clădită pe posibilitatea dezmințirii. Era imposibil ca Wilson însuși să lichideze un membru al Dietei japoneze.

— Eh, cred că știi și tu răspunsul.

Exista doar o altă posibilitate.

— Yokoyama?

— Nu pot nici să confirm, nici să neg.

— Cum? am repetat.

— Se pare că Sugihara a ieșit mai devreme în oraș cu niște colegi. Aparent, a suferit un atac de cord.

— Ca prim-ministrul Ōhira?

— Da, un șablon pe care am sperat să-l evităm. Apoi însă Victor te-a angajat, de la una s-a ajuns la alta și au fost necesare unele improvizații.

— Cum a procedat Yokoyama? O otravă preparată de puștii tăi isteți de la Știință și Tehnologie?

— Cam așa ceva, da. Și va fi exact genul de instrument pe care l-ai avea la dispoziție, dacă ai lucra cu mine. Aș putea folosi un om ca tine.

Mi-am alungat orice gânduri despre Maria. Aveam să mă ocup de ele, și neîndoios de multe altele, ulterior. Acum nu-mi puteam îngădui să fiu distras.

— Și dacă nu-mi place să fiu folosit?

— Te rog să mă scuzi. A fost o alegere nefericită a cuvintelor. Eu ofer o activitate importantă. Informații de top și susținere materială. Și recompense la un nivel pe care nu cred că ți l-ai imaginat vreodată.

Am tăcut, gândindu-mă. Orice ar fi dorit să mă convingă, se părea că Wilson spera că sinceritatea va fi dovada bunei lui credințe. Mi-am spus că ar trebui să profit de asta.

— Ce i-ai promis lui Victor?

— Victor era nemulțumit ca soldat într-o organizație sovietică de tip mafiot, deoarece știa că era capabil de mai mult. Așa că l-am abordat: „Noi avem informații. Tu ai experiență în asasinate. Sunt două lucruri care merg mână în mână”. Știam trecutul lui Victor și ne-am oferit să-l instalăm în Japonia. El a înțeles în mod corect că eram șansa lui pentru o preluare agresivă a operațiunilor *yakuza.* O modalitate prin care să dețină controlul lumii interlope japoneze. Iar în schimbul posibilității pe care i-o ofeream, de a avea tot ce-și dorise dintotdeauna, i-am cerut doar ca periodic, când îi trimiteam un nume, o fotografie, o adresă… persoana aceea să dispară, fără să poată fi deloc asociată cu noi.

— Crezi că eu doresc așa ceva? Să preiau conducerea lumii interlope japoneze?

— Nu, domnule Rain. Așa cum am spus, tu nu ești ca Victor și nu te-aș insulta, sugerând asta. Eu cred că tu dorești independență.

— O am deja.

— Chiar o ai? Care crezi că ar fi fost rezultatul întâlnirii noastre de aici dacă mi-aș fi menținut părerea că reprezinți o amenințare și n-aș fi decis că, dimpotrivă, reprezinți o oportunitate?

— Probabil că unul dintre noi ar fi fost mort. Dar asta încă se mai poate întâmpla.

— De ce ești așa de pesimist?

„Ticălos încrezut!”

— Tu de ce ești așa de optimist?

— Pentru că ești destul de inteligent ca să știi că banii înving întotdeauna.

— Interesant, ești a doua persoană care mi-a spus asta.

A chicotit.

— Atunci înseamnă că ai în jur persoane înțelepte.

— Mda, cred că respectivul a spus: „Pot exista circumstanțe neprevăzute. Și reculuri frecvente. Dar în cele din urmă, banii înving întotdeauna”.

— Exact asta mi-a confirmat și mie experiența.

— Dar poate că ăsta nu-i sfârșitul. Poate că-i doar unul dintre reculuri. Din perspectiva ta, vreau să spun.

Am zărit cum o ușoară încordare i s-a furișat în șira spinării și am încuviințat satisfăcut, văzând cum pierdea puțin din detașarea aceea de patrician.

S-a întors cu fața la mine. Știam că era neînarmat, totuși m-am retras iute un pas.

— Ți-am spus să nu faci asta, i-am zis.

— Da, așa este. Dar dacă mă vei omorî, aș prefera să fiu cu fața la tine.

Nu numai încrezut, ci și amuzant.

— Înțeleg că începutul relației noastre a fost destul de violent, a urmat pe un ton extrem de liniștitor.

Foarte amuzant. N-am spus nimic.

— Dar, așa cum ți-am zis, circumstanțele s-au schimbat. De ce ai dori să renunți la atâtea avantaje și să-ți atragi atâtea dezavantaje pentru ceva cu care n-ai avut absolut nimic personal?

Am clătinat din cap.

— Crezi că absolut toți oamenii din jurul tău sunt simpli pioni pe o tablă de joc, așa-i?

— Nu. Mai există și jucătorii, cei care mută pionii. Iar eu îți ofer oportunitatea de a deveni un jucător. De ce crezi că ți-am spus toate amănuntele în noaptea asta? Ți se pare că aș fi împărtășit asemenea informații unui pion? Sau doar unui jucător?

— Poate că eu nu vreau să fiu niciuna, nici alta. Poate că nu-mi place deloc jocul tău de rahat.

Wilson s-a foit de pe un picior pe celălalt, de parcă răspunsul meu îi crea un disconfort.

— Înțeleg ce simți. Cândva și eu am simțit la fel. Însă cei ca noi nu au de ales. Noi suntem în joc. Putem fi sau jucători, sau pioni.

L-am privit și am știut că mai exista ceva, însă era ceva ce-mi scăpa.

— Știai că-l voi ucide pe Victor, nu?

— Evident, nu puteam să fiu sigur. Însă, după ceea ce-ai făcut cu echipa mea, m-am gândit că da, îl vei lichida.

— Și nu ți-a păsat?

— Victor era instabil. Sunt sigur că ai văzut-o și tu.

— Ai dreptate, avea unele aspecte dezagreabile. Dar știi ceva? El a privit moartea drept în față. Tu crezi că ai putea face asta?

— Oho, am și făcut-o deja. De mai multe ori decât ai crede.

— Mă refer la noaptea asta.

— Am venit aici neînarmat. Știind că tu s-ar putea să fi ostil. Dacă asta nu înseamnă a privi moartea drept în față, atunci ce este?

Ceva nu era în regulă. Individul ăsta era un supraviețuitor, un „jucător". Și era, de asemenea, al naibii de mândru pentru asta. Fără doar și poate, Tatsu avusese dreptate: în loc să-i spună lui Victor să mă elimine, Wilson îmi lăsase suficientă lesă pentru a vedea dacă-l puteam ucide pe Sugihara – înainte ca propriii lui oameni să mă ucidă pe mine. Era un individ care gestionase întotdeauna probabilitățile. Care avusese întotdeauna un plan B. Dar care era acela?

În minte mi-a apărut ceva ce mă învățase Maria:

Dacă vrei să-ți dai seama dacă un bărbat este cu adevărat elegant, privește-i pantofii.

Am făcut-o. Și acum, când i-am privit, am observat că ramele lor erau neobișnuit de masive.

Suficient de masive ca să ascundă un soi de armă.

Wilson mi-a văzut privirea. Mi-a simțit suspiciunea de pe chip, deși purtam ochelarii speciali. A urmat o clipă încărcată de electricitate, în care fiecare dintre noi a înțeles ce urma să facă celălalt.

Am simțit un val masiv de adrenalină. Wilson a pășit înainte cu piciorul stâng pentru a micșora distanța dintre noi, totul silențios acum, derulat cu

încetinitorul, și a lansat o lovitură cu piciorul drept. Nimic complex, doar un șut direct, din genul care ar fi putut lovi tibia adversarului. Dureros, poate, dar nimic altceva.

Asta numai dacă nu era implicată cine știe ce otravă născocită de puștii isteți din CIA.

Poziția mea era dezechilibrată. Mă așteptasem mai degrabă ca Wilson să se repeadă spre mine. Toată greutatea îmi era lăsată pe piciorul stâng. Nu aveam timp să-mi schimb greutatea pe celălalt picior, ca să mă feresc.

Piciorul lui înainta acum spre mine, iar prin ochelarii pentru vedere pe timp de noapte mișcarea sa era o dâră stranie de lumină verzuie, aidoma jetului lăsat pe cer de un avion cu reacție.

Am făcut singurul lucru posibil. Oricum, aveam să fiu cu o secundă în urmă. Am pivotat șoldurile, mișcându-mă încet, îngrozitor de încet, ca un coșmar în care încerci să înaintezi prin mocirlă, și am ridicat genunchiul drept, văzând pantoful acela, care, brusc, părea letal, apropiindu-se, șuierând spre mine…

Am pendulat piciorul drept doar din genunchi și am izbit cu tibia în gamba piciorului care lovea. Pantoful i-a trecut pe lângă piciorul meu stâng ca un șarpe cu clopoței care-și ratase ținta.

Wilson a fluturat din brațe, fiind silit să execute un neașteptat pas gigantic în față. Înainte să-și fi putut regăsi echilibrul și să mă atace din nou, am prins zdravăn în pumn tweedul gros al pantalonului său de la interiorul genunchiului și am smucit violent în sus.

A căzut dur pe spate. Am auzit cum țeasta i s-a pocnit de o lespede și am simțit șocul respectiv, reverberând prin intermediul piciorului. Continuând să-l țin de genunchi, i-am expediat un șut în testicule. S-a cutremurat și am știut că va fi scos din luptă cel puțin câteva secunde. L-am ținut de călcâi cu o mână, i-am desfăcut șireturile cu mâna cealaltă și i-am smuls pantoful din picior.

Din apropiere, am văzut că rama din jurul botului pantofului nu era din piele, ci de oțel, ascuțit ca o lamă de brici. Și, în mod cert, acoperit cu vreo otravă exotică cu acțiune rapidă, inventată de CIA.

Am băgat mâna în pantof și am îngenuncheat lângă Wilson. El s-a rostogolit de pe stânga pe dreapta, tușind și gemând. Când am văzut că-și revenise în fire, am apropiat muchia tăioasă a ramei pantofului la un centimetru de obrazul lui.

— Nu, nu, nu! a icnit. Să nu faci asta. Să nu faci așa ceva!

— Să nu fac?

A icnit iarăși.

— Încă putem pune lucrurile la punct. A fost doar o neînțelegere, nu vezi? Amândoi avem de câștigat avantaje importante. Nu da cu piciorul la toate astea.

— De ce să n-o fac? Pentru că banii înving întotdeauna?

— Spune-mi atunci ce vrei. Orice. Îți garantez că vei primi.

M-am gândit la Sugihara. La fostul șef al lui Miyamoto care fusese omorât în bătaie ca să-i facă loc cârtiței lui Wilson, Yokoyama. Chiar și la „Mike” și ceilalți doi contractori pe care-i omorâsem.

Mai mult ca orice, m-am gândit la Victor, a cărui traumă din copilărie nu fusese decât o pârghie pe care individul ăsta apăsase astfel ca banii să învingă întotdeauna.

— Păi, te vreau pe tine, am rostit și i-am tăiat obrazul cu muchia ascuțită a ramei.

A zbierat și și-a ridicat iute mâinile la rană. Apoi corpul a început să-i tremure și să intre în spasme. M-am retras un pas și am privit totul în lumina verzuie a ochelarilor mei. Gura lui Wilson era un rictus acum, iar tremurăturile și spasmele s-au intensificat. Spinarea i s-a arcuit brusc, atât de mult, încât am crezut că s-ar putea rupe, coatele i-

au zvâcnit și degetele i s-au agitat cu disperare pe lângă gât.

Apoi picioarele i-au mai zvâcnit o dată, și încă o dată, dar aproape imperceptibil, după care s-au oprit. Din gât i-a ieșit un șuierat prelung și gâlgâitor, ca sunetul unui balon care se golea de ultimele rămășițe de aer. După aceea Wilson a rămas nemișcat, cu spinarea arcuită aidoma unui arc întins atât de tare, încât se rupsese la mijloc.

Am privit în stânga și în dreapta. Zenkō-ji era din nou tăcut, iar în jur nu existau decât spiritele morților.

— Poți să-ți păstrezi banii, lăbarule, am spus și am plecat.

Capitolul 23

După trei seri eram din nou în *izakaya* cu Tatsu. Îi telefonasem mai devreme și amânasem întâlnirea pe care o stabiliserăm anterior. Existaseră câteva aspecte de care dorisem să mă ocup anterior și, pentru unele lucruri, este mai bine să cauți iertare decât să ceri permisiune. Altă înțelepciune de la răposatul filosof CIA Sean McGraw.

Am comandat bere *nama,* așa cum ne făcuserăm obiceiul. După ce a sosit, Tatsu și-a ridicat halba în semn de toast:

— Pentru nemilosul ninja din Tokio, a zis el.

Am ciocnit și am băut. L-am privit și am simțit o afecțiune deloc surprinzătoare. Tatsu nu era prea glumeț, însă era subtil. Poanta cu ninja fusese felul lui de a-mi spune că ezita să pună întrebări despre subiecte pe care eu preferam, poate, să nu le dezvălui.

— Nu pot găsi altă explicație decât un ninja, a continuat el, pentru două morți destul de bizare și identice petrecute în ultimele zile.

Ezita, totuși era încăpățânat.

Am ridicat din sprâncene.

Tatsu a așteptat, sperând probabil că tăcerea mă va face să vorbesc până la urmă. Când nu s-a întâmplat așa, a oftat.

— Acum două dimineți, cadavrul unui bărbat alb a fost găsit în templul Zenkō-ji din Omotesando. Corpul îi era contorsionat în mod oribil.

— Ce anume ar fi putut cauza așa ceva?

— Patologii din Keisatsuchō cred că a fost un gen de agent paralizant, administrat printr-o tăietură de pe obrazul victimei. N-au reușit să identifice însă natura precisă a substanței respective. De două ori mai straniu – realmente – este faptul că aseară a fost consemnat un deces

similar, la o oră de vârf, pe peronul unui tren din Akasaka. Un membru PLD pe nume Yoshinobu Yokoyama a fost tăiat pe braț și a murit.

— Ai vreo pistă privind identitatea primei victime?

— Nu avea asupra sa acte de identitate și nimeni n-a revendicat corpul. Sunt însă aproape sigur că, în timp, vom afla că a fost Calloway Wilson.

— Mda. Mă aștept să afli asta.

— Ce coincidență, atunci, că ți-am dat informații atât de bune despre același individ! Și despre alți câțiva bărbați care recent au avut parte de morți premature, de pildă Victor Karkov și Oleg Taktarov.

Tatsu îmi reamintea cât de mult mă ajutase… și cât de mult îi eram îndatorat. Și avea dreptate. Am încuviințat înaintea mustrării subtile, apoi am cedat și i-am spus tot ce aflasem de la Wilson.

Până am terminat, amândoi aproape că băuserăm al doilea rând de bere. Am rămas tăcuți o vreme, timp în care Tatsu asimila informațiile. După aceea a spus:

— Crezi că el spera într-adevăr să te racoleze?

Am ridicat din umeri.

— Nu pot să fiu sigur, totuși bănuiesc că nu.

El a surâs foarte ușor și mi-am dat seama că era de acord.

— De ce? a întrebat, poate nemulțumit că ajunsesem la concluzia corectă și dorind să-mi verifice raționamentul.

Am tras o dușcă de bere.

— Nu greșea în privința avantajului pe care i l-aș fi putut oferi eu, dar nu se înșela nici în privința riscurilor. Și cred… că făcea probabil parte din natura lui să adauge o minciună mică la multe adevăruri. De aceea a fost dispus să împărtășească atâtea informații despre plan. De ce ar fi făcut-o, dacă nu avea încredere în mine și nu mă prețuia?

— Păi, un motiv ar fi că de fapt plănuia să te omoare.

— Exact. Știa însă că-l voi percheziționa și evident că am făcut-o. Am rulat toate scenariile și n-am văzut niciun mod prin care m-ar fi putut ataca. Așadar, m-am gândit că unica explicație pentru sinceritatea lui era că mă dorea într-adevăr că pe un fel de partener junior. Dar în tot acel timp a căutat și o deschidere pentru un atac. Adevărul este că am avut noroc. Până spre sfârșit l-am ținut cu spatele la mine. Iar când am înțeles ce intenție avea, a fost aproape prea târziu. Încă o secundă și m-ar fi crestat cu lama aia nenorocită.

— Da, am vrut să te întreb despre asta. Wilson a fost descoperit încălțat cu un singur pantof.

— Ciudat, într-adevăr.

— Într-adevăr. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că a fost același pantof care l-a omorât ieri pe Yoshinobu Yokoyama.

Tatsu a ridicat mâna și i-a făcut semn chelneriței să mai aducă două beri. Era subtil, totuși nu atât de subtil încât să nu folosească o metodă atât de evidentă ca dezlegarea limbii unui subiect prin folosirea alcoolului.

Evidentă și… eficientă. I-am spus că Yokoyama fusese cârtița lui Wilson în PLD – sursa informațiilor lui și mijlocul ascensiunii lui Victor la putere. Bărbatul care cauzase probabil „atacul de cord” al prim-ministrului Ōhira. Și, mai recent, pe al lui Sugihara.

Până am terminat de vorbit, am dat gata amândoi al treilea rând de beri.

— N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc de tine în privința lui Ōhira, a spus Tatsu. Poate că, dacă te-aș fi privit cu mai multă seriozitate, aș fi putut face ceva pentru a-i opri să ajungă și la Sugihara în același fel.

— N-a fost vina ta, ci a mea. Când l-am terminat pe Victor, m-am gândit că Sugihara va fi în siguranță pentru o vreme, cel puțin până mă voi putea ocupa de Wilson. Dar, desigur, unul ca el ar

fi avut și un plan de rezervă. Trebuia să mă fi gândit la asta.

El a clătinat din cap.

— Eu sunt polițistul. Eu ar fi trebuit să mă gândesc. Cel puțin, data viitoare când mai întâlnesc un deces din „cauze naturale”, voi ști să nu-l consider clasat. Nici chiar dacă este un prim-ministru.

— Mai ales dacă-i un prim-ministru.

— Exact.

Pentru un minut, am tăcut amândoi, apoi Tatsu a zis:

— Ieri am intervievat câțiva angajați de la Muzeul Național despre sabia care a fost găsită lângă corpul lui Victor.

Mi-am păstrat chipul inexpresiv.

— Da?

El a mormăit nemulțumit.

— Nimeni nu are habar cum a dispărut din muzeu, sau de ce ucigașul a abandonat-o, așa cum a făcut, ținând seama de valoarea ei inestimabilă.

— Poate că ucigașul o aprecia și pentru altă valoare. Și dorea ca ea să rămână în muzeu.

— Da, îmi pot imagina asta. În tot cazul, nu mă aștept ca sabia să implice pe cineva. Că veni vorba, am intervievat-o și pe soția lui Sugihara.

De data asta m-am străduit cu adevărat să rămân inexpresiv.

— Da?

— Bineînțeles, am fost foarte delicat, ținând cont mai ales de clipele grele prin care trece. A declarat că nu știe nimic despre dispariția sabiei. Nu intenționez s-o mai intervievez.

Ca de obicei, intuiția lui era al naibii de înspăimântătoare.

— Nici eu nu intenționez, am rostit.

— Poate că… ar fi cel mai bine.

Știam că așa era, deși mi-era greu s-o accept. Petrecusem ultimele câteva zile chinuindu-mă cu gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă Maria

și cu mine ne-am fi întâlnit altfel, într-un mod care să nu fi avut nicio legătură cu soțul ei. Desigur, era și o ironie a sorții, deoarece, până la urmă, nu-l asasinasem eu. În mod foarte probabil, Sugihara ar fi murit într-un fel sau altul, chiar dacă eu n-aș fi revenit niciodată în Tokio.

Fusesem totuși implicat. Iar Maria, a cărei intuiție părea s-o rivalizeze pe a lui Tatsu, avea să simtă asta. Ea se întrebase deja în privința mea – trecutul militar, speculațiile despre CIA, îngrijorarea legată de interesul meu față de soțul ei. Iar acum apăruse și sabia, despre care spusese – cu un umor care, retrospectiv privind, părea profetic – că, dacă va dispărea vreodată, va ști cine a luat-o.

Poate că acela fusese unul dintre motivele pentru care o luasem. Ca să pricep asta, nu aveam nevoie de unul dintre psihiatrii lui Tatsu din Keisatsuchō. Poate că dorisem, pur și simplu, ceva care să nu-l taie doar pe Victor și poate că nu fusese o coincidență că Maria folosise exact metafora „tăios” pentru a descrie ce ne făceam noi doi unul celuilalt.

Era un mod de tot rahatul de a ajunge să înțeleg ce vrusese ea să spună despre lucrurile strălucitoare care uneori sunt și cele mai tăioase, dar nici nu puteam nega că avusese dreptate. N-aveam să mai cunosc altă femeie la fel. Învățasem asta cu zece ani în urmă, cu Sayaka. Iar Maria mă vrăjise pentru scurt timp, făcându-mă să cred că poate mă înșelasem. Dar nu mă înșelasem. Încercasem doar să găsesc o cale prin care să nu fiu împovărat de greutatea adevărului. De greutatea destinului.

Am clătinat din cap.

— Știi care-i partea cea mai proastă?

Tatsu și-a arcuit sprâncenele.

— Wilson avea dreptate. Banii învinge întotdeauna. Sigur că da, el a murit, dar adevărații jucători – cei din guvernele american și japonez –

vor obține exact ceea ce doreau. Ba nu, chiar mai mult decât doreau, fiindcă jocul s-a terminat și până și pionii de care s-au folosit ca să câștige au dispărut acum de pe tablă. Este un rezultat chiar mai bun decât speraseră probabil vreodată.

El a aprobat din cap.

— Este într-adevăr dezamăgitor să lupți din greu și să nu obții mare lucru. Și nu-i prima dată pentru noi, nu?

Am scuturat din cap.

— Nu, nu este.

— Și ce să facem? Să abandonăm? Sau să continuăm lupta?

L-am privit și nu m-am putut abține să zâmbesc. Mă întrebasem când va ajunge la asta.

Tatsu și-a terminat berea.

— Mai luăm una?

Am ridicat din umeri.

— De ce nu?

Am mai comandat un rând, apoi am băut câteva minute într-o tăcere destinsă.

— Ce-o să faci în continuare? a întrebat el.

Încă nu mă gândisem prea bine la viitor. Miyamoto fusese deja promovat în locul lui Yokoyama. Îmi achitase prompt cincizeci de mii pentru Victor și mă anunțase că puteam căpăta alte joburi noi oricând ceream. Spusese că prin rezultate concrete îmi căpătasem dreptul la ceea ce Victor obținuse prin amenințări. Domeniul lui Victor îmi aparținea acum mie.

Din motive pentru a căror înțelegere deplină eram încă prea tânăr, nu doream să mă gândesc în direcția aceea. Știam doar că voi reveni în Ginza, ca să-mi mai cumpăr haine de la Angajatul Ito. Probabil că aș fi fost mort, dacă el nu m-ar fi învățat despre pantofi și rame. Recunoștința mea mai măruntă era să contribui la planul lui de vânzări.

Mai departe însă nu știam încotro voi apuca. Vestea bună era că, dacă rămâneam în domeniul

ăsta de activitate, urma să am permanent de lucru. Și ar fi fost joburi primite de la Miyamoto, adică cineva în care puteam avea încredere.

Poate că aveam s-o fac. Poate că Wilson avusese dreptate. Cum spusese el? *Cei ca noi nu au de ales. Noi suntem în joc. Putem fi sau jucători, sau pioni.*

Dar dacă aveam să rămân în joc, aveam să-mi impun propriile reguli. Iar una dintre ele avea să fie „fără implicare". Fără atașări. Fără alte Maria, sau Sayaka, sau oricine altcineva. Dacă banii înving întotdeauna, atunci aveam să-mi încasez partea, apoi să plec naibii de acolo.

— Cred c-o să ies pentru o vreme, am rostit, lăsându-l pe Tatsu să interpreteze asta cum dorea.

El a încuviințat din cap.

— Iartă-mă că ți-o spun, dar cred că așa ceva ar fi o irosire de capacități.

Nu mi-am putut înfrâna un surâs reticent, pentru că era atât de al naibii de încăpățânat.

— Știu ce vrei tu, am zis, dar trebuie să-mi dau seama ce vreau eu.

— Nu știu ce vrei tu. Știu doar ce-ți trebuie.

— Da? Ce-mi trebuie?

— Un scop în viață.

— Bun, în cazul ăsta o să te-anunț când o să găsesc unul.

A coborât ochii, după care m-a privit iarăși.

— Mai ții minte ce mi-ai spus la ultima noastră întâlnire? Că Victor trebuia să te ucidă neapărat, fiindcă era un joc cu sumă zero?

Dintr-odată, nu m-am mai simțit în largul meu.

— Da, mai țin minte.

— Te-ai gândit că poate dinamica este valabilă în ambele direcții?

Am încercat să mă gândesc la un răspuns pertinent, n-am putut și am zis doar:

— Nu pricep.

— Ideea este pur și simplu că „zero" nu-nseamnă cine știe ce câștig. Mai ales după genul

de joc pe care l-ai jucat tu. De ce să nu joci pentru ceva mai mult decât atât?

Brusc m-am simțit cuprins de un talaz de *munashisa* – pustiire, zădărnicie, inutilitate. Am așteptat, sperând că va trece. N-a trecut.

— Trebuie să plec, i-am spus. Cine plătește berea?

Tatsu a plecat ușor din cap.

— Te rog, lasă-mă pe mine să plătesc. Data viitoare va fi rândul tău.

— Nu știu când va fi data viitoare.

— Eu pot să aștept.

„Nu la fel de mult cât pot eu”, m-am gândit.

El a pus niște yeni pe masă și ne-am ridicat amândoi, gata de plecare.

— *Jaa,* a zis Tatsu, ceea ce în contextul acesta însemna *Pe curând.*

A fost cât pe aici să răspund cu *Sayōnara* – „Adio”.

Dar n-am făcut-o. Fiindcă poate că, într-adevăr, el avea dreptate. Poate că-mi doream ceva mai mult decât „zero”. Atâta doar că nu știam cum să-l obțin. Sau dacă aveam să-l obțin vreodată.

virtual-project.eu

{1} Referință la *You can't Go Home Again,* roman postum (1940) al scriitorului american Thomas Wolfe (1900-1938) (*n.tr*.).

{2} Partidul Liberal Democrat.

{3} Pliuri cutanate verticale, situate în unghiurile interne ale ochilor, caracteristice unor popoare asiatice. (*n.red*.).

{4} Parlamentul bicameral japonez.

{5} Alexis de Tocqueville, *De la démocratie en Amérique,* 2 vol., 1835, 1840 (*n.tr*.).

{6} Unul dintre preparatele tradiționale japoneze, constând în principal dintr-o supă de carne sau pește cu tăiței și fiind pregătit în numeroase variante, care diferă de la o regiune la alta. (*n.red*.).

{7} Salariați, în special dintre „lucrătorii cu gulere albe". (*n.red*.).

{8} Termen japonez pentru tolănire, chiul sau orice alt tip de desprindere de agitația lumii exterioare. (*n.red*.).

{9} Străin, din altă țară decât Japonia. (*n.red*.).

{10} Frigărui (*n.red*.).

{11} Marele Incendiu din Chicago (8-10 octombrie 1871) s-a soldat cu moartea a sute de persoane și cu distrugerea a 10 km² de zonă construită din oraș. (*n.tr*.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	18
Capitolul 3	30
Capitolul 4	39
Capitolul 5	60
Capitolul 6	69
Capitolul 7	90
Capitolul 8	94
Capitolul 9	112
Capitolul 10	149
Capitolul 11	163
Capitolul 12	170
Capitolul 13	177
Capitolul 14	189
Capitolul 15	199
Capitolul 16	214
Capitolul 17	232
Capitolul 18	247
Capitolul 19	260
Capitolul 20	272
Capitolul 21	277
Capitolul 22	290
Capitolul 23	307